

Ô Nha Chi Sâm Chi Vương Tử Đích Vũ Hội – Rừng Quạ Đen Chi Vũ Hội Vương Tử

Contents

Ô Nha Chi Sâm Chi Vương Tử Đích Vũ Hội – Rừng Quạ Đen Chi Vũ Hội Vương Tử	1
1. Chương 1: Tiết Tử : Khu Rừng Quạ Đen	1
2. Chương 1-2: Phù Thủy, Quạ Đen Và Hoàng Tử	2
3. Chương 2: Hảo Vương Tử Dữ Phôi Vương Tử	9
4. Chương 3: Sâm Lâm Trung Đích Hắc Sắc Bạo Quân Dữ Mai Táng Đích Đường Quả Ốc	16
5. Chương 4: Nhiệm Huyết Đích Pha Li Hải Dữ Bị Hỏa Thiêu Đích Ma Nữ	23
6. Chương 5: Chân Giả Công Chúa Dữ Chân Giả Vương Tử	30
7. Chương 6: Trần Phong Đích Thâm Cung Bí Sử Dữ Di Thất Đích Độc Bình Quả	40
8. Chương 7: Bị Bảng Giá Đích Hôi Cô Nương Dữ Bị Thải Toái Đích Pha Li Hải	49
9. Chương 8: Thụ Trố Chú Đích Phương Sa Xa Dữ Vô Pháp Kết Thúc Đích Vũ Hội	60

Ô Nha Chi Sâm Chi Vương Tử Đích Vũ Hội – Rừng Quạ Đen Chi Vũ Hội Vương Tử

Giới thiệu

Hệ liệt: Hắc đào thư hệ S1111Xuất bản ngày: 2012/1/17Thể loại: BOY x BOY ai dị ứng xin mời click back, , cổ đại, cổ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/o-nha-chi-sam-chi-vuong-tu-dich-vu-hoi-rung-quạ-den-chi-vu-hoi-vuong-tu>

1. Chương 1: Tiết Tử : Khu Rừng Quạ Đen

Đó là khu rừng- nơi cư ngụ của quạ đen.

Lần đầu đến trấn nhỏ hơn phân nửa khách lữ hành đều sẽ nhận được đáp án như vậy.

Nhìn ánh tà dương treo trên ngọn cây, quạ đen lượn bay múa thành đàn trên đỉnh đầu, sẽ nhin không được cảm thấy tên này thực đúng là chuẩn xác.

Nhưng nếu có ý định nghỉ lại, thôn nhân có tâm sẽ nhắc nhở người, “Đó là nơi ở của phù thủy!”.

Truyền thuyết kể rằng nếu lữ khách đi qua, hoặc là tiểu hài tử trong thôn chạy vào chơi, cuối cùng hơn phân nửa sẽ không quay về.

Nhớ rõ thật lâu trước kia từng có người đi vào rừng rậm lại đi ra, trong ấn tượng cũng chỉ có một người như vậy mà thôi.

“Bị mang đi..... Đều bị mang đi.....” Nam nhân run rẩy nói, một bộ tựa như tìm được đường sống trong chỗ chết trở về. “Tất cả mọi người đều biến thành quạ đen.....”

Sau này, “không được tới gần khu rừng quạ đen”, cơ hồ đã trở thành quy định bất thành văn của thôn.

Khu rừng quạ đen như vậy cũng trở thành- khu rừng bị nguyên rửa.

2. Chương 1-2: Phù Thủy, Quạ Đen Và Hoàng Tử

Editor: Nummy aka mos

Duy Thập chưa từng ra khỏi rừng rậm.

Theo trí nhớ của hắn, từ khi sinh ra và lớn lên hắn chỉ ở bên trong khu rừng rậm đầy quạ đen này, hắn đã quen thuộc từng góc ngách của khu rừng, nhưng bị cấm không thể rời khu rừng nửa bước.

Nữ nhân đã nuôi nấng hắn từng nói rằng, “Rừng rậm bên ngoài tràn ngập những nguyên rửa dơ bẩn.”.

Duy Thập không thể lý giải lời nói của bà, nhưng hắn cũng không ngại nằng nặc hành động của mình. Đối với hắn mà nói, nằng có thể coi là mẫu thân hoặc phụ thân. Tất cả quan điểm cùng lý giải của hắn đều là nữ nhân kia dạy cho, chính nằng nói người ở bên ngoài đều gọi nằng là “phù thủy”, nơi đây được gọi là “Khu rừng quạ đen” mà khoan,

Nữ nhân nói hắn cũng có thể kêu nằng là “Phù thủy”, nhưng so với cái xưng hô xa lạ ấy, Duy Thập càng nguyện ý gọi nằng là “Mẹ” (mẹ) .

Vừa mới nghe thấy xưng hô ấy, vu bà liền khinh khách bật cười, tóc đen vừa thô lại cứng chảy xuống áo choàng, không hề tức giận, tiếng cười bén nhọn nghe sao lại có vẻ thê lương. Sau đó nằng nói hắn căn bản không phải là con của nằng.

Đứa con ruột của nằng là một bé gái, khi vừa tròn một tuổi đã bị nằng tự tay bóp chết, liền chôn ở căn nhà gỗ nhỏ trong hậu viện, mà hắn là tại lúc sau có một đôi vợ chồng trẻ bỗng qua nơi này, cũng vừa tròn một tuổi mà thôi.

Nằng nói nằng giết đôi vợ chồng đã hướng nằng xin nước uống một cách sáng khoái, đơn giản là bọn họ thoát nhìn quá mức ân ái làm cho nằng có cảm giác ghê tởm. Thi thể của đôi vợ chồng trẻ bị ném vào rừng cho quạ đen ăn, chỉ còn lại một bé trai nho nhỏ, cũng chính là Duy Thập.

Có lẽ là do đứa con mới chết của mình, có lẽ bé trai cũng có màu tóc vàng nhạt như con nằng, hoặc có lẽ là nhất thời tâm huyết dâng trào.....

Tóm lại cuối cùng nằng cũng không giết chết Duy Thập, ngược lại còn coi hắn là con gái mình mà nuôi lớn, cũng gọi là “Vi Nhi Thập”.

“Như vậy người còn muốn gọi ta là mẫu thân sao? Người không oán hận ta đây là hung thủ giết cha mẹ người sao?” Nằng trước kia hay châm chọc rồi mà hỏi như thế.

Nhưng Duy Thập chỉ lắc đầu, có lẽ bởi tuổi quá nhỏ cho nên không hiểu, có lẽ bởi vì hắn căn bản cũng chẳng có ấn tượng gì với cha mẹ thân sinh, hoặc có lẽ hắn không hiểu thường thì người bình thường gặp loại tình huống này nên có phản ứng như thế nào..... Cho nên cứ việc nghe nằng tự bạch như vậy, nội tâm cũng chẳng sinh ra bất kỳ oán hận hay bị thương gì.

“Thật là một đứa nhỏ lãnh huyết.” Cuối cùng nằng luôn có vẻ mặt không thú vị nói như vậy, sau sẽ không hỏi lại vấn đề này nữa.

Hắn ngụ ở rừng rậm đến nay đã qua mười bảy năm, mỗi ngày công tác phải làm chính là quét tước, đến chỗ sâu trong rừng rậm uy thức ăn cho đàn quạ đen, lục tìm nấm hương, rau dại hoặc quả rừng. Ngẫu nhiên có

người hoặc động vật đi qua, hắn còn phải giở chút thủ đoạn đưa bọn họ lừa tiến đến nhà gỗ, khiến họ hôn mê, cuối cùng giết chết làm thành đồ ăn Trung Quốc hoặc bữa tối.

Vu bà ăn thịt người, hơn nữa thích thịt trẻ nhỏ. Duy Thập không biết như vậy có gì không đúng, giống như là giết con gà con thỏ vậy, khác biệt chỉ là ngôn ngữ nhân loại hắn nghe hiểu được mà thôi, hơn nữa bọn họ bình thường cũng sẽ chỉ nói “Van cầu người buông tha ta” linh tinh, nghe được lỗ tai đều dài hơn kén(kén tầm ấy), cơ hồ có thể làm như không nghe thấy, cho nên Duy Thập thường xuyên phụ trách xử lý nguyên liệu làm cơm cho vu bà.

Nhưng vu bà thực kiêng ăn, chán ghét người trưởng thành, nhất là nam nhân. Cho nên nàng cũng đã dặn dò, nếu như là người trưởng thành sẽ không phải làm liệu lý gì sát, trực tiếp giết chết ném vào rừng rậm uy quạ đen. Duy Thập ngoan ngoãn nghe theo.

Vu bà thường không ở nhà, tuy rằng nàng luôn nói bên ngoài tràn ngập thứ dơ bẩn, nhưng Duy Thập thấy nàng dường như mỗi ngày đều ra khỏi rừng, đi làm chút việc hắn không thể tưởng tượng cũng chẳng thể lý giải, có đôi khi còn mang chút gì đó từ bên ngoài trở về, như quần áo hoặc là mặt hàng kỳ quái gì đó. Mà hắn luôn đứng ở rìa rừng rậm nhìn nàng rời đi, sau đó mới trở về làm chuyện mình phải làm.

Rừng rậm rất lớn, chờ hắn đem tất cả mọi nơi đều lục soát, tìm suốt ba năm, thì đích xác trừ hắn cùng vu bà ra bên ngoài không còn bất luận kẻ nào sinh tồn cả.

Duy Thập cho tới bây giờ không hề sinh ra nghi vấn vì sao lại như vậy, thẳng đến một ngày có người nói cho hắn biết, rừng rậm nơi đây thực sự có tên là “Khu rừng bị nguyên rửa”.

Hắn lôi kéo đuôi váy dài, dễ dàng vượt qua những rễ cây cùng cỏ dại, sau mới thật cẩn thận mang giỏ trúc hướng chỗ sâu trong rừng đi vào.

Nhớ rõ lúc đầu hắn thường xuyên làm nhánh cây cỏ dại xé rách váy, mỗi lần vu bà biết đều tức giận, trừng phạt hắn hai ngày không ăn cơm, mới mang theo chiếc váy mới từ bên ngoài rừng cho hắn. Từ đó Duy Thập sẽ rất để tâm chú ý, cho tới bây giờ vị trí mỗi một phiến lá cây cùng tảng đá trong rừng rậm hắn đều nhất thanh nhị sở(biết rõ), cũng sẽ không thường chịu đối, cho nên cái váy trên người hắn này cơ hồ cũng đã hai năm không đổi qua.

Tuy rằng váy không có việc gì, nhưng tóc tai lộn xộn vẫn thường xuyên bị nhánh cây câu lấy, cho nên khi hắn tiến vào rừng rậm, bình thường đều đem cặp phần tóc dài lại. Nhưng tại lúc hắn đến uy quạ đen đã bị một con quạ cắp đi rồi. Duy Thập vẫn thực để tâm, lần này tới cũng là muốn tìm xem rốt cuộc bị cắp đi nơi nào.

Không nghĩ tới ngay cả đầu còn chưa nâng, đột nhiên một vật nhỏ từ trên trời giáng xuống đập vào đầu hắn, Duy Thập kinh ngạc lấy tay bắt lấy, lại phát hiện ra chính là dây buộc tóc của hắn.

Hắn ngẩng đầu, chỉ thấy một con quạ đen đen như mực dừng lại trên đỉnh nhánh cây, lấy đồng tử đậm màu bề nghệ nhìn hắn.

Duy Thập sợ run một lúc lâu, sau đó lộ ra một mặt mỉm cười.

“Ngọc(trưa) an, Đức Nhĩ Đa Tư.”

Rừng rậm quạ đen nguyên bản cũng không phải chỉ toàn quạ đen.

Duy Thập không biết là không phải mỗi người đều có năng lực như thế, nhưng vu bà đích xác có một lực lượng bất định, có thể cứu tế hoặc nguyên rửa người khác.

Trước kia để thuyết phục người qua đường, bình thường hắn sẽ lừa gạt hoặc mê hoặc để dẫn họ đi vào bẫy rập đem làm liệu lý, nhưng cũng không phải mỗi lần đều có thể thành công. Vì để bắt giữ thức ăn, vu bà dạy hắn cách hạ nguyên rửa, nàng nói cũng giống như bắt thỏ vậy, vừa đơn giản lại tràn ngập thú vị, quan trọng chỉ cần một thời cơ tốt, khi khách lữ hành lòng mang sợ hãi mà định chế ước. Nếu điều kiện thành công, những người đó có thể trở thành vật sở hữu của hắn.

Nội dung chế ước mỗi lần cũng không giống nhau, có lúc kỳ hạn dài có lúc kỳ hạn ngắn, ví như khi bắt một khách lữ hành trong vòng bảy ngày không được nói chuyện, mà hắn sẽ ở bên cạnh dụ dỗ họ mở miệng, nếu lữ nhân thành công có thể rời rừng rậm, nếu thất bại tất phải trở thành thức ăn của bọn họ.

Hoặc là đem đồng bạn của lũ nhân biến thành quạ đen, để người nọ từ đàn quạ đen tìm ra người bạn của mình, nếu tìm được có thể rời đi, tìm không thấy thì đem tất cả biến thành quạ đen.

Đa số mọi người cuối cùng đều thất bại, bởi vậy rừng rậm quạ đen ngày càng nhiều quạ đen.

Nhưng người qua rừng lại càng ngày càng ít.

Duy Tháp ngẩng đầu, đem cái giỏ đựng máu thịt vấy ra giữa khoảng đất trống, nhất thời cơ hồ cả đàn quạ đen đều phi thân xuống dưới tranh thức ăn, quạ đen xúm lại biến một vùng đất trở nên chi chít là quạ.

Nhưng ở trên đỉnh nhánh cây kia lại có một con quạ còn bất vi sở động (không thêm động đây =]]).

“Người không ăn cơm sao, Đức Nhĩ Đa Tư?” Duy Tháp có chút chần chờ hỏi, nhưng đáp lại hắn vẫn là cặp mắt lãnh đạm của quạ đen. Thế là hắn lấy từ trong lồng ngực ra một chiếc bánh mì, “Vẫn là, người thích cái này?”

Hắn đem bánh mì đặt trên mặt đất, sau đó lui hai bước. Lúc sau chú quạ đen không chịu phản ứng cuối cùng cũng đáp xuống dưới.

“Thực kiêng ăn a.” Duy Tháp cười nói, cuối cùng cũng đơn giản ngồi chồm hổm ở một bên, nhìn chú quạ mang tên Đức Nhĩ Đa Tư một bộ dáng kiêu ngạo che mặt mổ thức ăn, đồng thời không quên lãnh trường hắn một cái.

Hắn nhìn Đa Tư, lại nhìn phía bên kia đàn quạ đen lớn đang tranh giành thức ăn, rất khó cảm thấy được sinh vật hai bên đều cùng một giống.

Người khi bị biến thành quạ đen sẽ dần dần mất đi ngôn ngữ, quên đi chính mình đã từng là người, cuối cùng biến thành quạ đen chân chính, nhưng trước mắt hắn là Đức Nhĩ Đa Tư tuy đã đi vào rừng và bị biến thành bộ dáng này, cũng đã qua hơn năm năm. Tuy rằng ít mở miệng nói chuyện, nhưng hiển nhiên còn có trí nhớ của nhân loại, nếu không cũng sẽ không có thái độ kỳ quái như vậy.

Duy Tháp đoán rằng đại khái là do lúc hắn mới biết cách hạ lời nguyên nên mới có trực trặc đi.

Hắn kỳ thật không quá thích đem người biến thành quạ đen, lại tranh cãi lại loạn, mà tối trọng yếu chính là rừng rậm này đã có nhiều quạ đen lắm rồi, mà thịt lũ nhân có thể lấy đến thì ngày càng ít (tưởng em nó thương người thế nào, hóa ra cũng là vấn đề lương thực cả __ __))..... Nếu vì thức ăn cho gia súc mà ảnh hưởng đến lượng cơm của vu bà, nàng sẽ lại tức giận..... Cho nên Duy Tháp cơ hồ là trực tiếp giết chết những người không thể né đi lời nguyên rủa, cũng gia tăng lượng thức ăn rất tốt.

Nhưng Đức Nhĩ Đa Tư là một trường hợp đặc biệt.

Hắn còn nhớ rất rõ ràng, đó là chuyện lúc hắn mười ba tuổi.

Theo sau Đức Nhĩ Đa Tư là hai gã nam nhân lại đến rừng rậm vào ban đêm.

Đó là hình ảnh thực sự kỳ diệu, lúc ấy Duy Tháp tránh ở trên cây nhìn lên đã nhìn không được cảm thấy kỳ quái, bởi vì Đức Nhĩ Đa Tư bề ngoài cùng lắm chỉ mười ba, mười bốn tuổi, là một thiếu niên tóc đen mắt cũng đen, thoát nhìn cùng hắn không sai biệt lắm mà thôi, nhưng mà hai gã đại nhân thái độ đối hắn luôn rất cung kính, mà Đức Nhĩ Đa Tư thì là một bộ dáng thực cao ngạo.

__ Rất có khí phách.

Tuy rằng từ này dùng ở trên người một thiếu niên chỉ mới hơn mười tuổi thực buồn cười, nhưng đích xác chỉ có thể hình dung như vậy.

Ba người không biết nói những gì, cuối cùng hai gã nam nhân ly khai, lưu lại Đức Nhĩ Đa Tư một người ngồi bên cạnh đồng lửa.

Duy Tháp biết hai gã nam nhân hướng ngoài rừng rậm mà đi mất, nhưng lực chú ý của hắn đã đặt toàn bộ ở tên cùng tuổi kia với hắn, cho nên không có sẵn tìm “bữa tối” khó mới có được, chỉ chuyên chú nhìn chăm chăm Đức Nhĩ Đa Tư.

Đức Nhĩ Đa Tư như là trời sinh nên sinh tồn trong bóng đêm vậy, bảo trì một tư thế qua bao lâu đều không thay đổi, thậm chí có loại cảm giác hắn có thể dung nhập vào bóng đêm rừng rậm, nhưng làm người ta khó

có thể bỏ qua chính là cảm giác ấy cứ tồn tại mà một chút cũng không giảm bớt. Hắn giống như ngẫu nhiên chuyên chú vào nguồn sáng duy nhất, ánh sáng màu da cam phả trên khuôn mặt hắn cũng không tài nào làm giảm bớt nổi một tia rét lạnh.

Tối đen, u ám cùng lạnh như băng giống như từ lúc hắn sinh ra đã có, mãnh liệt đến mức Duy Thập thậm chí cảm thấy được so với chính mình, tên nam hài tóc đen kia mới chân chính nên sinh tồn tại khu rừng này.

Không hiểu được qua bao lâu, Duy Thập cuối cùng cũng không kiên nhẫn chờ nữa, chủ động hiện thân đến trước mặt hắn, mà Đức Nhĩ Đa Tư ngồi ở trước đồng lửa cũng chỉ lãnh đạm liếc hắn một cái.

“___ người chính là chủ nhân của khu rừng bị nguyên rửa?”

Thanh âm của hắn thực trong trẻo nhưng lạnh lùng, Duy Thập chưa từng nghe qua thanh âm nào lạnh mà khốc đến như vậy. Nhưng so với việc đó, hắn càng kinh ngạc chính là sự bình tĩnh của người này.

“Khu rừng bị nguyên rửa?” Duy Thập kinh ngạc hỏi lại. Đây là lần đầu tiên hắn cùng nhân loại ngoài vu bà ra đối thoại — đúng vậy, đối thoại.

Từ trước đến nay, cho dù hắn cùng người ta nói nói, cũng chỉ là trình bày nội dung chế ước thôi, đối phương luôn trả lời là cầu xin tha thứ hoặc khiêu khích, không có người nào bình tĩnh trả lời vấn đề của hắn, càng đừng nói đến chủ động ra câu hỏi. Cho nên thiếu niên không có vẻ gì là sợ hãi trước mắt này thực làm cho hắn có cảm giác thật mới mẻ.

Bởi vậy hắn hảo tâm giải thích: “Nơi này phải tên là rừng rậm quạ đen mới đúng.”

Nhưng Đức Nhĩ Đa Tư cũng không duyệt mà hơi hơi nhíu mi, phảng phất rất không cao hứng bị hắn sửa sai.

“Bên ngoài mọi người đều gọi là khu rừng bị nguyên rửa.” Hắn lạnh lùng nói. “Cho nên người quả nhiên là chủ nhân nơi này?”

Duy Thập lắc đầu, cảm giác có chút vô tội: “Ta chỉ là đi ra tìm thức ăn mà thôi.”

Đức Nhĩ Đa Tư không tiếp tục mở miệng, chính là dùng cặp mắt lãnh đạm đánh giá hắn. Duy Thập đồng thời đã chú ý, đó là đôi mắt rất đẹp, trong như pha lê, tựa hồ là màu đen, nhưng lại không sâu như vậy.....

“Người muốn ăn ta?” thanh âm Đức Nhĩ Đa Tư đánh gãy suy nghĩ của hắn.

Duy Thập vẫn lắc đầu, thành thật trả lời: “Phải đợi người bị hạ nguyên rửa xong ta mới có thể ăn người.”

“Như thế nào nguyên rửa?”

“Này a.....” Duy Thập nghiêng đầu, thoát nhìn thực hao tổn tâm trí.

Tuy rằng thái độ đối phương thực không thân mật, nhưng hắn kỳ thật vẫn thích thiếu niên thú vị này, nói thực ra là không quá hy vọng hắn chết.....

Khó được sinh ra cảm tình như vậy, thật không muốn cho hắn biến thành thức ăn cho mục mục a.

“Như vậy, vừa rồi hai nam tử rời người đi đâu vậy?” Cuối cùng, hắn lộ ra mỉm cười nói, “Nếu đoán đúng, ta sẽ cho người rời đi, nếu sai, người phải theo ta đi.”

Điều kiện này đủ dễ dàng đi? Hắn nghĩ.

Nếu trước đó nam nhân đã nói với hắn sẽ đi đâu, như vậy hắn sẽ biết đáp án, cũng có thể lý khai. Tuy rằng không thể gặp lại có điểm đáng tiếc, nhưng nếu như có thể còn sống rời đi, nói không chừng thiếu niên sẽ bởi vì cao hứng mà lộ ra tươi cười. Duy Thập có điểm chờ mong.

Nhưng không nghĩ tới Đức Nhĩ Đa Tư lại đem mày nhăn càng chặt hơn.

Duy Thập sửng sốt.

“..... A? Chẳng lẽ người không biết sao?” Hắn kinh ngạc hỏi.

Đức Nhĩ Đa Tư không trả lời, chính là lạnh lùng quét mắt nhìn hắn, sau một hồi khá lâu mới dời tầm mắt.

“..... Bọn họ nói muốn đi tìm thức ăn, bắt quá.....” Hắc thì thảo như tự nói, rồi sau đó khoe miệng bỗng dừng gọi lên một mặt cười lạnh.”Thôi, coi như chỉ đi tìm thức ăn. Ta cho rằng bọn họ còn trong rừng rậm.”

Duy Thập lộ ra biểu tình thất vọng.

“Bọn họ đã rời rừng rậm rồi đó.....” Hắc tiếc nuối nói.

Nhưng Đức Nhĩ Đa Tư không có bộ dáng gì uể oải, chỉ là lạnh lùng đánh giá hắc.

“Một khi đã như vậy, ta hỏi một vấn đề cuối cùng.” Duy Thập chống lại ánh mắt của Đức Nhĩ Đa Tư: “Người năm nay bao nhiêu tuổi?”

Gương mặt Đức Nhĩ Đa Tư cho tới nay lạnh như băng rõ ràng có biểu tình ngầy ngẩn cả người.

“Cái gì?”

“Tuổi.” Hắc lặp lại nói.

Đức Nhĩ Đa Tư hơi hơi nhú mi.”..... Mười sáu.”

“A a?” Duy Thập kinh ngạc hô, “Cư nhiên lớn hơn ta ba tuổi sao!”

“..... Đây cùng nguyên rửa có quan hệ gì sao?”

“A? A..... Không phải, chính là..... Mụ mụ không thích nam nhân đã ngoài mười lăm, nàng nói thịt quá già rồi, cho nên.....” Hắc như là đột nhiên nghĩ đến nói, “Ai nha, cho nên người không thể ăn rồi đó.....”

Nghe vậy, biểu tình của Đức Nhĩ Đa Tư đột nhiên trở nên rất khó coi, rất giống bị người quăng cho một cái tát rồi phẫn nộ.

“Đơn giản là mười sáu tuổi đã cảm thấy ta khó ăn?” Hắc tức giận bắt bình gầm nhẹ, phản ứng như thế không khỏi làm Duy Thập sửng sốt.

“Người cảm thấy không tốt sao?”

“Đây quả thực là sự vũ nhục tự tôn của ta.” Hắc nheo lại hai mắt thanh âm lạnh lùng nói. (chết mà còn kiêu =7=)

“A.....? Kia, vậy làm sao bây giờ.....” Duy Thập có chút luống cuống tay chân, lần đầu tiên gặp gỡ loại sự tình này hắc thật sự không hiểu được nên làm như thế nào mới tốt.”Mụ mụ là tuyệt đối chỉ ăn tiểu hài tử..... Nếu như là nữ nhân trưởng thành còn có thể..... Nhưng nam nhân vượt qua tuổi nhất định là không được, cho nên theo lý thuyết người chỉ có thể bị ta giết chết sau đó uy cho quạ đen.....” Hắc đột nhiên trừng lớn mắt.”Đúng rồi! Một khi đã như vậy, ta sẽ đem người biến thành quạ đen!”

“Cái.....” (WTF? =||)

“Đúng vậy! Chỉ cần biến thành quạ đen ta cũng không cần giết người!” Duy Thập hưng phấn hô, “Hảo, liền quyết định biến thành quạ đen!”

Thế là Đức Nhĩ Đa Tư liền biến thành quạ đen. (ta đa ~~)

Đương nhiên, Duy Thập tới tận khi Đức Nhĩ Đa Tư bị biến thành quạ đen rồi mới biết hắc thà chết còn hơn bị biến thành bộ dáng kia, nhưng hắc cũng không biết cách giải trừ nguyên rửa.

Cho nên có cả đoạn thời gian, “quạ đen” Đức Nhĩ Đa Tư đều tức giận đến vừa thấy được hắc liền mạnh mẽ mổ đầu của hắc, thẳng đến khi Duy Thập đau đến chạy chó chết về nhà gõ nhỏ mới thôi.

Cũng là tại đoạn thời gian kia hắc mới biết được lòng tự trọng của Đức Nhĩ Đa Tư cao kinh người, cho nên mới vì chính mình cư nhiên bị người ta cho vào miệng cũng không vừa mà tức giận.

Thà rằng bị ăn mất cũng không muốn biến thành quạ đen..... Thật là một người kỳ quái, hắc nghĩ thầm.

Nhưng cho dù là thế, hắc vẫn cứ mỗi ngày chạy đi tìm Đức Nhĩ Đa Tư, dù cho Đa Tư hầu như không để ý đến hắc, nhưng hắc vẫn là rất cao hứng có thể có một con quạ đen nghe hiểu hắc làm bạn.

“Hai tuần sau đó đem chuyện biến người thành quạ kể lại cho mụ mụ, nàng còn thực tức giận mà.” Liên tục ấy nấy vài ngày, cuối cùng câu oán giận trong lòng Duy Thập về sau mới được phát tác.”Nàng nói ta làm không tốt, đem vương tử điện hạ biến thành quạ đen! Còn lấy nước sôi dội ta..... Người xem.” Hắn xả hạ y phục của mình, đem một khối sưng đỏ thật lớn trước ngực là dấu vết bị phỏng loã lồ, hiện tại đã bắt đầu kết vảy. (Aa.....a...aa....)

Quạ đen rõ ràng sưng sốt, cơ hồ không có phản ứng gì, theo lý cũng nhìn không ra phản ứng gì, chỉ là Đức Nhĩ Đa Tư tạm dừng hoạt động sau một lúc lâu, sau đó chậm rãi phi xuống bên cạnh hắn.

“..... Người chưa nói với ta người là nam.” Quạ đen thấp giọng nói.

Đây là cách thật lâu về sau Duy Thập mới nghe thấy hắn mở miệng nói chuyện, không chỉ có kinh ngạc là hắn còn có ngạc nhiên, cũng là hưng phấn tự nhiên còn có thể có người cùng hắn nói chuyện hàng ngày (tuy rằng bây giờ là điều), hắn không khỏi vội vàng trả lời: “Bởi vì thân sinh tiểu hài tử của mụ mụ là cô gái, cho nên nàng mới chịu coi ta là nữ nhân mà để ta sống sót..... A, ta a, tên là Vi Nhi Thập.”

Con mắt pha lê của Đức Nhĩ Đa Tư dừng lại ở trên người hắn một lúc lâu.

“..... Vốn tên là?”

“A?”

“Tên chân chính của người ấy.”

Duy Thập sau một lúc lâu không đáp.

..... Nên nói như thế nào. Bất luận là Duy Thập cũng tốt, Vi Nhi Thập cũng tốt, bất quá là cái tên khác mà thôi..... Ở trong này chân chính gọi tên hắn cũng chỉ có vu bà, mà nàng cũng chỉ gọi hắn Vi Nhi Thập. Duy Thập cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới sẽ có thời điểm có người dùng tên vốn có của hắn gọi hắn.

“..... Duy Thập.” Hắn nhỏ giọng nói.

“Phải không.”

“..... Đúng rồi, Đức Nhĩ Đa Tư.” Duy Thập quẹt quẹt cái mũi một lần nữa mở miệng.

“Cái gì?”

“Người là từ bên ngoài tới, hắn là biết không ít chuyện đi?”

“Đại khái đi.”

“Vậy người có biết hay không ‘vương tử ’ là cái gì a?”

Đức Nhĩ Đa Tư không trả lời.

“Mụ mụ nàng nói a, đem ta lấy bộ dáng nữ nhân nuôi lớn còn có một lý do, chính là vì về sau lớn lên gả cho vương tử.”

Đức Nhĩ Đa Tư vẫn không trả lời. Nhưng Duy Thập chú ý tới quạ đen nho nhỏ nháy mắt mắt trợn thật lớn, thoát nhìn sợ ngây người.

“Nàng thật muốn cho vương tử chê cười mà, cứ nhiên lấy nam nhân đến.” Duy Thập nói, “Xem ra nàng thực chán ghét vương tử a..... Nhưng khi nàng tức giận nói vương tử mất tích, hơn nữa thực có thể bị ta biến thành quạ đen, cho nên mới sinh khí lấy nước sôi dội ta..... Nột, Đức Nhĩ Đa Tư, người là vương tử sao?”

Vẫn đang là một đoạn dài trầm mặc.

Thời điểm Duy Thập cảm thấy đối phương căn bản không tính toán đáp lại hắn, mới đột nhiên nghe được hắn thấp giọng đáp một tiếng “Ân”.

Hắn nghiêng đầu nhìn về phía Đa Tư, “Cho nên nói..... Cái gì là vương tử a?”

“..... Một loại xưng hô nhằm chán.” Đức Nhĩ Đa Tư lạnh lùng đáp.

“Kia, người làm cho mụ mụ sinh khí sao? Bằng không nàng vì cái gì chán ghét người như vậy?”

“Ta không biết mẫu thân ngươi.” Đức Nhĩ Đa Tư vẫn lạnh lùng trả lời.”..... Bất quá, rất nhiều người đều chán ghét ta.”

“Ai.....? Chính là, ta không ghét a.”

“.....”

Đức Nhĩ Đa Tư không nói gì, nhưng đột nhiên bay đi.

Giống như từ ngày đó bắt đầu, Duy Thập cảm giác thái độ của Đức Nhĩ Đa Tư đối hần đã tốt hơn một chút. Giống như là mấy ngày hôm trước bị quạ đen cắp mất vòng, hôm nay Đức Nhĩ Đa Tư liền giúp hần tìm trở về.

Duy Thập ngồi chồm hổm ở một bên, híp mắt cười, tầm mắt dừng lại ở một bộ không tình nguyện trác(mổ) bánh mì trên người Đức Nhĩ Đa Tư.

“..... Làm gì?” Bị hần nhìn chăm chú đã có chút không kiên nhẫn, quạ đen nhện không được trầm giọng nói.

“Nột, Đức Nhĩ Đa Tư, nghe nói không lâu sau sẽ là sinh nhật mười tám tuổi của vương tử, lệ thường công việc quan trọng là mời nữ tử trẻ tuổi khắp cả nước tham gia vũ hội, tuyển ra vương hậu tương lai mà.” Duy Thập hai tay chống cằm nói, “Mấy ngày hôm trước mụ mụ nói cho ta biết, bảo ta chuẩn bị, ngày mốt sẽ xuất phát..... Nàng gần đây là kỳ quái, trước kia cơ hồ mỗi ngày đều trở về, nhưng hiện tại dài nhất thậm chí là ba, bốn ngày cũng không ở nhà a.....”

Đức Nhĩ Đa Tư trừng mắt nhìn hần một cái.”Nói trọng điểm.”

“Ngô? A, ta là muốn nói a..... Ngươi không phải là vương tử sao? Vương tử không phải ở trong rừng rậm quạ đen sao? Vì cái gì bên ngoài còn có thể tổ chức vũ hội a?”

Đức Nhĩ Đa Tư trầm mặc một hồi lâu mới đáp: “Ta có đệ đệ.”

“A? Cho nên đệ đệ vương tử cũng là vương tử? Nhiều vương tử như vậy ta nên tìm ai chê cười a?”

Đức Nhĩ Đa Tư cũng trợn mắt nhìn hần một cái, sau đó như là câu kinh mạnh mẽ bánh mì hai cái.

“Không được rồi, ngươi ăn nhanh như vậy sẽ nghẹn đó.....”

“Ngươi thật sự muốn đi?” Đức Nhĩ Đa Tư đột nhiên hỏi.

Duy Thập sững sốt một chút, sau đó gật gật đầu, “Àn, mụ mụ nói sẽ mang ta đi.”

“..... Mang ta theo.” Hần ngữ khí lãnh đạm nói.

Duy Thập lại sững sốt một chút..... Cách nói mệnh lệnh này, chẳng biết tại sao hần nghe như là thỉnh cầu vậy.

Thỉnh cầu a, đối cái kia lỗ mũi hướng lên trời(ý chỉ anh ý kiêu ngạo a) Đức Nhĩ Đa Tư mà nói, cơ hồ là không có khả năng đi? Duy Thập có chút cao hứng, nhưng hần phảng phất nhìn đến Đức Nhĩ Đa Tư lại nhú mày.

“Ta rất muốn mang ngươi theo, ” thế là Duy Thập cười khổ mà nói, “Nhưng mà phải được mụ mụ đồng ý mới được. Nàng buổi tối hôm nay hần là sẽ trở lại, ta sẽ hỏi nàng.”

Đức Nhĩ Đa Tư không lên tiếng trả lời. Nhưng Duy Thập quyết định hôm nay cho dù không ăn cơm cũng nhất định phải cố gắng cầu cho mụ mụ đồng ý, nếu Đức Nhĩ Đa Tư có thể đồng hành, đi chung đường hần là sẽ có thú hơn rất nhiều.

— nhưng hần làm không được.

Ngày đó vu bà không trở về.

Cách ngày cũng không trở về.

Tái cách ngày, đã đến lúc phải xuất phát, nàng vẫn chưa trở về.

Duy Tháp ẩn ẩn phát hiện có chỗ nào không đúng. Tương đương coi trọng trận vũ hội này như vụ bà không có khả năng bởi vì lý do nhàm chán nào mà buông tha, cho nên hẳn muốn nói không chừng nàng đã không bao giờ ... có thể quay lại nữa.

Vì thế sáng sớm hôm sau, Duy Tháp mang hành lý, hướng chỗ sâu trong rừng rậm chạy đi.

3. Chương 2: Hảo Vương Tử Dữ Phôi Vương Tử

(vương tử tốt và vương tử xấu)

Khi ánh mặt trời vừa lên, có hai người từ sâu trong rừng rậm đi ra.

Mọi người trong thôn trấn quạ đen nhìn thấy hình ảnh ấy như tìm được chủ đề mới để tán gẫu, trà dư tửu hậu thường xuyên đàm chuyện này, không tốn quá lâu đã lan rộng ra khắp trấn.

“Nghe nói a, là hai người bộ dạng xinh đẹp, một nam một nữ nha.”

“Đã bao nhiêu năm chưa thấy người từ trong rừng đi ra rồi? Nhớ rõ lần trước..... Ai nha, ta còn chưa sinh ra nữa.”

“Có người hỏi chuyện bọn họ chưa?”

“Đương nhiên, tất cả mọi người đều rất ngạc nhiên..... Chính là thanh niên anh tuấn kia không thích nói chuyện, ánh mắt cũng thực hung ác, cho nên sau cũng không còn ai dám tiếp tục truy vấn.....”

“Cô bé kia thì sao?”

“Cô gái xem ra thì khá hơn, dễ nói chuyện, nhưng bộ dáng của nàng..... Chắc là sợ người lạ đi? Cơ hồ đều trốn ở sau lưng thanh niên.”

“Sẽ không phải là tình nhân bỏ trốn chứ?”

“Ha ha, ta thấy là huynh muội thì hợp lí hơn. Nếu như là tình nhân khẳng định sẽ không từ trong rừng rậm ra đâu, trời biết mù phủ thủy kia ghét nhất nam nữ cảm tình tốt.”

“Chắc chắn, nghe nói cô bé kia bộ dạng rất được, nếu tham gia vũ hội hoàng cung, chỉ sợ a Hoa nhà ta sẽ không còn cơ hội.....”

“Xích! Còn phải nói, a Hoa nhà ngươi sao, ha ha..... Kiếp sau đi!”

Mọi người trong thôn người một lời ta một lời, lại không chú ý tới diễn viên mà bọn họ đàm luận đang an vị ở một góc tối trong tửu quán.

Hai người đều khoác trường bào, trầm mặc ngồi ở một bên ăn bữa sáng của bọn họ.

Theo lý thuyết thoát nhìn là khách lữ hành bộ dạng quý dị, vậy mà cũng không ai tìm đến họ gây phiền toái. Có lẽ là trấn trên thường xuyên có người như vậy đi qua, mọi người cũng không quá mức để ý.

Duy Tháp đem đĩa ăn hưởng khối thịt heo giữa bàn chọc chọc, động tác cực kỳ giống tiểu hài tử, trên thực tế hẳn đích xác cũng lộ ra biểu tình hứng thú, nhìn chăm chăm khối thịt hồi lâu mới nhét vào miệng.

“Mụ mụ rất ít mang loại đồ vật này nợ trở về, cho nên ta cũng chưa từng ăn qua.” Hẳn có chút cảm động nói, “Bất quá, người xác định bọn họ dùng loại đồ vật này đến trao đổi thức ăn sao?” Duy Tháp ngẩng túi tiền trên bàn, đó là hẳn lấy từ trong ngăn kéo bàn ở nhà ra, bên trong có mấy khối kim loại, va chạm sẽ phát ra thanh âm đinh đinh.

Nam nhân ngồi đối diện hẳn chỉ là cúi đầu “Ân” một tiếng.

“Đó là ‘ tiền ’, thứ thiết yếu trong xã hội này.” Y ngữ khí cứng nhắc giải thích.

“Thật là kỳ quái mà..... Các người đều thích kim loại sao? Tảng đá lại không thể đổi sao?” Duy Tháp nghiêng đầu hỏi.

Nhưng kỳ quái không chỉ có vậy, còn có.....

Hắn ngẩng đầu, lại mở to hai mắt cẩn thận đánh giá nam nhân trước mắt.

Mà ngay cả khi y biến trở về bộ dáng nhân loại cũng là ngoài dự kiến của hắn—— Đức Nhĩ Đa Tư, tên kia trong ấn tượng là một thiếu niên đã trưởng thành thành thanh niên. Người so với hắn còn cao hơn, nhưng mái tóc đen huyền cùng đồng tử vẫn như cũ không thay đổi, thậm chí biểu tình càng thêm lạnh như băng.

Đáng tiếc vẫn là như vậy trầm mặc ít lời, Duy Tháp có chút uể oải nghĩ, nếu có thể đáp lại nhiều chút thì tốt rồi.

Lúc mới vừa nhìn thấy bộ dáng Đức Nhĩ Đa Tư hắn còn bị dọa cho nhảy dựng, thế nào cũng không nghĩ tới mang theo quạ đen ra khỏi rừng rậm, Đức Nhĩ Đa Tư sẽ đột nhiên khôi phục hình dạng.

Mà ngay cả bản thân Đức Nhĩ Đa Tư tựa hồ cũng ngỡ ngàng cả người, không hề lên tiếng chỉ nhìn chăm chăm hai tay mình. Duy Tháp nhìn không ra tâm tình của hắn.

“..... Năm năm.” Sau đó y nghe thấy hắn thở dài nói.

Duy Tháp lúc này mới nhớ tới, Đức Nhĩ Đa Tư thật sự là ở tại rừng rậm cùng y đã năm năm, mặc dù là trong hình dạng quạ đen.

Hiện tại chính mình chỉ mới trưởng thành, hắn thì đã gần hai mươi một tuổi.

“Đức Nhĩ Đa Tư chán ghét quạ đen sao?” Duy Tháp hỏi.

Nhưng Đức Nhĩ Đa Tư chính là lãnh đạm liếc hắn một cái, ánh mắt lạnh y như con quạ đen phía trước cửa.”..... Thối quen.”

“Ngô, vậy là tốt rồi.” Duy Tháp lẩm bẩm, “Bởi vì, ta nghĩ người nói không chừng vẫn sẽ biến trở về thành quạ đen đó.”

Đức Nhĩ Đa Tư mắt húng nhú mi. Cũng không phải bởi vì Duy Tháp nói sẽ biến lại thành quạ đen mà mắt húng, mà là hắn thấy thái độ thiếu ung dung kia làm cho không thuận mắt.

“A, bởi vì.....” Hiểu được trong ánh mắt đối phương đầy nghi ngờ, Duy Tháp cuống quýt giải thích, “Bởi vì người hạ nguyên rửa là ta, cho nên ta rất rõ ràng nguyên rửa rốt cuộc vẫn chưa được cởi bỏ..... Tuy rằng không hiểu được vì sao ly khai rừng rậm người lại khôi phục nguyên trạng, bất quá ta biết nguyên rửa còn chưa được giải..... Hơn nữa trước kia mụ mụ cũng nói qua, một khi hạ nguyên rửa sẽ không dễ dàng cởi bỏ, trừ phi có thể hoàn thành điều kiện chế định trước khi bị nguyên rửa, hoặc là người kia chết —— đó cũng là khi nàng tức giận dội nước sôi ta, nhưng vẫn không thể giúp người giải trừ nguyên rửa..... Bởi vì ta căn bản là không thiết lập điều kiện nguyên rửa.”

Đức Nhĩ Đa Tư không nói thêm gì, chỉ thu hồi tầm mắt. Duy Tháp cảm thấy có chút may mắn hắn không tức giận.

“Đúng rồi, Đức Nhĩ Đa Tư, nguyên lai người bộ dạng thực anh tuấn sao?”

A, lại nhú mày.

“Bởi vì..... Người nghe, thôn dân người ta nói đó thôi..... Ta phân biệt không được rồi, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy nhiều người như vậy mà.” Duy Tháp quay đầu nhìn phía nhà hàng trung ương, mọi người đang nhàn thoai việc nhà bộ dáng thật hòa hợp làm cho hắn có cảm giác rất bất khả tư nghị(không thể không nghĩ đến). “Không hiểu được có thể ăn hay không a? Vạn nhất chúng ta đi mất, quạ đen trong rừng phải làm sao a?”

“Nhân loại trong xã hội không thể ăn nhân(người).” Đức Nhĩ Đa Tư nhú mi nói, nhưng trầm mặc một lúc sau, hắn lại bồi thêm một câu: “..... Nhưng có thể giết người.”

“Chính là.....”

“Nếu người thật sự muốn ăn, sẽ chờ đến lúc không ai nhìn đến mới được.” Hấn nói, đồng thời lấy tay đặt lên chỗ trống trên bàn ăn. (Đây, cái đoạn tiểu Bạch nói đây mà, thề chồng không ngăn vợ còn xúi nó chui vô góc giết người chặt thịt ăn nữa *A*) Bên cạnh bàn bọn họ vừa có một nam nhân đi qua, chỉ thấy hấn cực kỳ tự nhiên xẹt tay qua túi tiền trên bàn, đồng thời Đức Nhĩ Đa Tư không hề báo trước đẩy bàn ăn trong tay ra, vừa lúc nện trúng luôn nam nhân khiến cho hấn đầu rơi máu chảy kêu oai oái.

Tửu quán nhỏ nhất thời vang lên một mảnh kinh hô, nhưng thân là hung thủ, Đức Nhĩ Đa Tư lại hoàn toàn không có phản ứng, ngay cả liếc cũng không thèm liếc nam nhân đó một cái. Duy Thập cũng chỉ tò mò nhìn chằm chằm nam nhân chảy máu rồi khóc thét, hiển nhiên không rõ hấn rớt cuộc định làm gì, nhưng y cũng không đổi hành vi của Đức Nhĩ Đa Tư sinh ra nghi vấn.

“Giữ tiền của người cho cẩn thận đi.” Đức Nhĩ Đa Tư đứng lên, lạnh lùng nói. Duy Thập chính là ngốc nhìn hấn, bộ dáng kia thật hấp dẫn các cô gái a.

Trên thắt lưng Đức Nhĩ Đa Tư còn lộ ra một trường kiếm màu đen, đó là khi bọn họ rời rừng rậm, Duy Thập thay hấn tìm được. Lúc trước sau khi đem Đức Nhĩ Đa Tư biến thành quạ đen, y vẫn thật cẩn thận chôn ở trong rừng, không nghĩ tới nhiều năm như vậy đào ra cũng không có chút gỉ sắt. Duy Thập nghe nói hình như là kiếm được làm ra từ một tảng đá đặc biệt, còn có thể cầm lại thì Đức Nhĩ Đa Tư rất vui vẻ.

Bất quá hấn vui vẻ cũng không được bao lâu, giống hiện tại rừng mất thì về mặt của hấn chẳng khác nào bị người ta cho ăn thịt hư thịt thối vậy.

Sau đó y nghe thấy hấn nói: “Thuận tiện đem tóc người cắt bớt đi cho ta, đỡ phải đi trên đường mà luôn có ruồi bọ bám theo sau, nhìn chướng mắt.”

Bất quá Duy Thập cũng không có chiều theo lời Đức Nhĩ Đa Tư cắt bớt tóc.

Người kia tuy rằng đối với hấn, kia tóc vàng vẫn như cũ lúc ẩn lúc hiện cảm giác khó chịu, nhưng Duy Thập kiên trì phải bảo trì bộ dáng nữ tính mới có thể đi hoàng cung tham gia vũ hội, nếu không căn bản là không có lí do mà rời rừng rậm. Đối việc này, Đức Nhĩ Đa Tư chỉ hừ lạnh một tiếng, bỏ lại một câu “Tùy người” liền xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng Đức Nhĩ Đa Tư, Duy Thập có chút bất đắc dĩ. Y biết Đức Nhĩ Đa Tư đúng, dù sao hấn đã từng sinh hoạt trong xã hội nhân loại, đối với ứng đối phương thức trong xã hội này, so với Duy Thập cái gì cũng không hiểu, hấn phải rõ ràng hơn rất nhiều.

Giống hiện tại Đức Nhĩ Đa Tư bỏ hấn rời đi không lâu, y đã liên tục lọt vào vài tay nam tử khó chơi, cho dù y theo bọn họ cho thấy mình là nam, đối phương vẫn như cũ cợt nhả. Đang lúc Duy Thập cảm giác phiền não, mấy nam tử dây dưa với hấn lại đột nhiên rút đầu.

Duy Thập kinh ngạc trừng lớn mắt, lại phát hiện đằng sau bọn họ chính là Đức Nhĩ Đa Tư về mặt mắt húng lắc lắc trường kiếm tối đen của hấn, máu tươi còn chưa khô vẩy ra chung quanh.

Không đợi Duy Thập mở miệng, Đức Nhĩ Đa Tư đã ném cho hấn một bao đồ gì đó, Duy Thập lẳng lẳng tiếp được, sau đó nghiêng đầu nhìn hấn.

“Đem quần áo thay, mặt khác phải buộc tóc lại.” Hấn thành thật nói: “Nếu ly khai rừng rậm, nguyên rửa người hạ đều mất đi hiệu lực, như vậy người cũng đừng vọng tưởng có thể tiếp tục đối những người khác hạ nguyên rửa.”

Duy Thập cúi đầu thấy, phát hiện là trang phục mà y chưa từng thử qua..... Không phải váy dài, là quần dài, có điều, giống như quần áo Đức Nhĩ Đa Tư mặc.

.....Quần áo nam a.

Y mờ mịt nhìn chằm chằm một chút, sau đó đột nhiên ngẩng đầu mỉm cười.

“Người thật là người kỳ quái a.” Y cười nói: “Tuy rằng ngay từ đầu ta đã biết.”

Đức Nhĩ Đa Tư biểu tình quái dị trừng mắt nhìn y.

“Phải là người mới đúng.”

+++++

Duy Tháp thay xong nam trang theo Đức Nhĩ Đa Tư ở trần nhô lúc ẩn lúc hiện, bọn họ không hề khoác trường bào, cũng không bị nghi là đôi nam nữ từ rừng rậm đi ra nữa, nhưng vẫn bởi vì vẻ ngoài xuất chúng mà làm cho người chung quanh nhỏ nhỏ kinh diễm một chút. Duy Tháp đã nghĩ không chỉ một lần, có điều, so sánh bề ngoài của Đức Nhĩ Đa Tư cùng những người khác rốt cuộc có gì khác biệt, có lẽ, đích thật là không tồi đi, y không rõ cho nên đoán rằng, so với chính mình dù thay nam trang buộc tóc, thì vẫn như cũ so ra kém khí chất lãnh khốc của Đức Nhĩ Đa Tư.

Đức Nhĩ Đa Tư không như Duy Tháp nghĩ ngợi nhàn nhả như vậy, đơn giản cao thấp đánh giá y một hồi, có vẻ được thì gật gật đầu, nói “Đừng nghĩ linh tinh nữa”, sau liền hướng mặt các thôn nhân đáp lời.

Theo cách hăn nói là muốn “Sưu tập tình báo”, bất quá Duy Tháp lại phát hiện thôn nhân bị hăn hỏi luôn luôn “Bị ụy hiếp” lỗi giác.

Xem ra cho dù là Đức Nhĩ Đa Tư, đã rời đi xã hội nhân loại năm năm, tách rời một khoảng thời gian cũng không ngắn, thì cũng khó tránh sẽ có các sự việc khác đi, càng đừng nói đến người chưa từng rời rừng rậm là Duy Tháp. Cho nên hăn mang theo y đi chung quanh tửu quán, nhà hàng, hoặc là những nơi có nhiều người, rất nhanh liền nghe được tình báo mà Đức Nhĩ Đa Tư muốn, đồng thời tiền mà Duy Tháp mang từ nhà gỗ nhỏ ra cũng sắp tiêu hết.

“Đức Nhĩ Đa Tư cũng muốn tham gia vũ hội vương tử sao?” Duy Tháp tò mò hỏi.

Đi theo bên cạnh hăn suốt một ngày, nghe được tin tức cơ hồ đều là về vũ hội. Nhưng hiển nhiên Đức Nhĩ Đa Tư cũng không phải thay y hỏi.

Đức Nhĩ Đa Tư đối với vấn đề Duy Tháp nói có chút tức giận, một bộ nghĩ muốn mở miệng mắng chửi vài câu, rồi lại cảm thấy được làm như vậy rất ngu.(=.=)

“A, đúng rồi, ta đã quên Đức Nhĩ Đa Tư chính là vương tử.” Duy Tháp thì ào ào nói, sau đó nghe thấy hăn hừ lạnh một tiếng. Liền xấu hổ cười cười, lại hỏi: “Vậy là người muốn trở về thành phải không?”

“Không phải.” Đức Nhĩ Đa Tư không chút do dự trả lời: “Nhưng ta có một số việc phải biết rõ ràng.”

Duy Tháp đứng bên cạnh hăn, trầm mặc một lúc lâu có chút chần chờ mở miệng hỏi: “Đức Nhĩ Đa Tư..... Người là cố ý sao?”

Đức Nhĩ Đa Tư nhú mày, chờ đợi câu tiếp theo của y.

“Kỳ thật ta nghĩ đã lâu, chính là..... Lúc ban đầu chúng ta gặp mặt, người biết rất rõ hai nam nhân kia rời đi rừng rậm đi? Nhưng người lại trả lời đáp án hoàn toàn tương phản..... Người cố ý sao?”

“.....”

“Cái kia a, tuy rằng ta không biết mục đích của người là gì, nhưng ta tổng cảm thấy người cũng không phải người sẽ chủ động tìm chết a.”

Tuy rằng cuối cùng bị biến thành quạ đen, còn bởi vậy mà tức giận muốn chết. Duy Tháp thề lưỡi nghĩ thầm, như vậy.

Đức Nhĩ Đa Tư thở hắt ra.

“Hai tên rời đi rừng rậm..... Vừa mới nghe ngóng, tựa hồ hiện tại là kỵ sĩ thân cận của Đại vương tử.”

“Đại vương tử?”

“..... Phải nói là nhị vương tử, cũng chính là đệ đệ của ta. Bất quá lúc ta chết hăn đã trở thành Đại vương tử, cũng chính là người thừa kế chính thống của quốc gia.”

“Ý người là, bọn họ cố ý đem người ở lại rừng rậm lý để ta ăn thịt? Vì nhị vương tử kia sao?” Duy Tháp nhú mi nói, “Chính là, người như thế nào mà.....”

“Ngoan ngoan thuận theo bọn họ?” Đức Nhĩ Đa Tư đón nghi vấn của y, cười lạnh.”Ta làm sao có thể ngoan ngoãn thuận theo bọn họ? Chỉ là đột nhiên cảm thấy được..... Nói không chừng sống tại rừng rậm kia, so

với hoàng cung còn thú vị hơn nhiều thôi. Cho nên lúc ấy mới có thể làm bộ cái gì cũng không biết để họ mang đi, trên thực tế ta đã sớm biết mọi chi tiết về khu rừng kia.”

Cho nên lúc ban đầu gặp mặt, Đức Nhĩ Đa Tư mới có thể vừa mở miệng liền hỏi hấn có phải chủ nhân của khu rừng ấy không.....

“Nhưng nếu hai vị kia vẫn còn sống, nếu ta cũng không chết, như vậy phải hiểu rằng, đem ta lừa đến khu rừng bị nguyên rửa là ý của bọn chúng, hay là sau lưng có người sai sử.” Đức Nhĩ Đa Tư hừ lạnh: “Ta cũng không phải là người dễ dãi mà bỏ qua.”

Mặc kệ nói như thế nào, nếu Đại vương tử chết, Nhị vương tử sẽ nhận được ưu đãi lớn nhất ắt có quan hệ. Chuyện này nói với bất cứ ai, cũng sẽ không ai tin chỉ là chủ trương nho nhỏ của bọn tùy tùng.

Đức Nhĩ Đa Tư từ trước đến nay không thêm để ý đến địch ý mà người khác đối với mình, với hấn mà nói bất quá đó chỉ là kẻ yếu đồ kị cùng oán hận mà thôi, cho nên hấn tuyệt không cho rằng mình tùy tiện đi qua hành hạ dân chúng đến chết, hạ lệnh xử tử tất cả những người cùng quê với kẻ có ý định ám sát hấn, cưỡi ngựa giẫm lên vài tiểu hài tử ngáng đường, không chút lưu tình cự tuyệt những quý tộc muốn lấy lòng, thậm chí trực tiếp giết chết công chúa nước láng giềng phiền phức..... Từ từ, tất cả hành vi ấy đều có chỗ sai. Tất thấy đều theo ý thích cá nhân hấn mà xử lý.

Cho nên bên cạnh hấn cơ hồ không có một ai thân tín, mà hấn cũng chưa bao giờ để ý.

Đức Nhĩ Đa Tư nhớ tới đệ đệ mà mình không hề có giao tình trước kia..... Rồi sau đó đột nhiên trào phúng gọi lên khoe miệng.

Nói chính xác là, hấn không có giao tình với ai mới đúng.

Bất luận là hai tỷ tỷ bề trên hay hai đệ đệ bên dưới, số lần nói chuyện cùng hấn so với tỷ đệ bình thường trừ đi mười lần còn ít hơn. Tuy rằng phần lớn nguyên nhân là do hấn khinh thường bắt chuyện cùng bọn họ.

Đức Nhĩ Đa Tư một chút cũng không thích có dạng huynh đệ tỷ muội như vậy, không thấy ai thuận mắt. Tuy rằng hấn từ năm gần mười tuổi đã cực đoan thô bạo làm các vị trưởng lão phải đau đầu khổ não, nhưng không có người nào dám mở miệng chỉ trích.

Chỉ có đệ đệ kia, tên đó cùng hấn hoàn toàn tương phản mà làm một Nhị vương tử lương thiện, đồ thường dùng cũng hoàn toàn tương phản hấn là một màu vàng ấm áp, là dạng một vương tử hoàn mỹ.

“Vương huynh, chỉ cần có một điểm giống y là tốt rồi..... Cho dù chỉ là một chút ôn nhu, người cũng sẽ trở nên hoàn toàn bất đồng với bây giờ.”

Lúc ấy ác danh của hấn cơ hồ truyền khắp cả nước, nhưng Đức Nhĩ Đa Tư biết không ai có thể ngăn cản hấn, trừ phi chính hấn buông tay ——

Vì thế hấn buông tay.

Liền tặng cho đệ đệ kia tâm tính mà y luôn ôm ấp, hấn đi vào rừng rậm quạ đen.

—— đến nay đã qua năm năm.

Đức Nhĩ Đa Tư ra khỏi rừng chỉ có một ý tưởng.

Lúc ấy cá tính khờ dại làm cho hấn để tâm nhớ tới, rồi lại không muốn để ở trong lòng là nhị vương tử Tra Lý Tư, hiện tại không biết rốt cuộc biến thành bộ dáng gì nữa..... Không thể không phủ nhận y có một số điểm thực tốt.

Nếu lúc ấy người sai hộ vệ đưa hấn đến rừng là Tra Lý Tư, đại biểu y bất quá cũng chỉ là một tên nguy quân tử. Nói vậy, Đức Nhĩ Đa Tư sẽ tự tay giết chết chính đệ đệ mình.

“Nhị vương tử kia thực xấu.....” Sau đó hấn nghe thấy Duy Tháp lẩm bẩm.

“Người sai rồi.” Lấy lại tinh thần Đức Nhĩ Đa Tư liền phản bác nói: “Mặc kệ hỏi ai, tất cả mọi người sẽ nói Nhị vương tử ôn nhu so với Đại vương tử tàn khốc thì thích hợp với vị trí quốc vương hơn. Ta đoán lúc ta tiến vào rừng rậm, người khắp thiên hạ tám phần đều chúc mừng.”

“A? Vì sao.....”

“Bởi vì ta lạm dụng thân phận vương tộc tàn sát dân chúng.”

Duy Tháp sững sốt.”Làm như vậy không được sao?”

Cái này đến phiên Đức Nhĩ Đa Tư không biết nên trả lời thế nào. Phải cùng một người như Duy Tháp trước nay đều ăn thịt người để sống nói đạo lý làm người, tựa hồ là tìm lộn người rồi.

“Bỏ qua cái đó đi, ‘rất nhiều người đều chán ghét ta’, đó cũng không phải nói dối.” Đức Nhĩ Đa Tư lạnh lùng nói, thoạt nhìn giống như là đang nói chuyện của người khác vậy.

Duy Tháp nhần lại mi, có chút dỗi dưng sức giữ chặt cánh tay Đức Nhĩ Đa Tư.

“Nhưng ta rất thích!”

Y chống lại cặp mắt hơi hơi trợn tròn lên của Đức Nhĩ Đa Tư, không khỏi bởi biểu tình của hắn mà sững sốt một chút.

Trước kia hắn là quạ đen thì y nhìn không ra, nhưng hiện tại y thấy được..... khuôn mặt lạnh như băng của Đức Nhĩ Đa Tư có chút thay đổi. Ánh mắt không thể tin được hiện lên cùng loại ánh sáng nhu hòa.

Duy Tháp một lúc lâu nói không nên lời.

Sau đó Đức Nhĩ Đa Tư hơi hơi gợi lên khóe miệng, lộ ra một chút trào phúng lại có chút bất đắc dĩ mỉm cười.

“..... Ân, cho nên ta mới nói ngươi là tên kỳ quái.”

(=)))) Nồi nào áp vung nấy anh ạ, hai vợ chồng kỳ quái như nhau thôi.)

+++++

Chiều hôm đó bọn họ tìm một khách điểm đơn sơ, tung hai đồng tiền cuối cùng, tính toán trước tiên ở lại trấn rồi mới tính tiếp.

Khoảng cách tới hoàng cung chỉ còn một đoạn, phải liên tục xuyên qua vài khu rừng mới có thể đến thủ đô, mà thời gian đến vũ hội vương tử chỉ còn không đến một tuần.

“Lại nói..... Mụ mụ rốt cuộc đi đâu đây?” Duy Tháp ngồi chồm hổm trên giường mở bao hành lý, bên trong lộ ra một bộ váy duy nhất, đầy mảnh vá.

Đức Nhĩ Đa Tư ở cạnh cửa theo dõi y, trong lòng hiểu nếu đem mặc trang phục như vậy mà tham gia vũ hội, đừng nói đến gặp mặt vương tử, chỉ sợ sẽ bị mất mặt đến chết trước.

Nhưng thấy biểu tình chân thật như vậy của y, Đức Nhĩ Đa Tư vẫn nhịn không được mở miệng hỏi: “Ngươi thật sự muốn làm phi tử của vương tử?”

Duy Tháp sững sốt một chút, buông váy trong tay xuống, có chút chần chờ nhìn hắn.

“Đương nhiên không a..... Ta chính là nam a, như vậy không phải rất kỳ quái sao? Bất quá nếu mụ mụ nói muốn ta gả cho hắn, ta sẽ nghe lời..... Nhưng hiện tại lại không thấy mụ mụ đâu.....”

Đức Nhĩ Đa Tư cau mày, biểu tình như đang suy tư cái gì, “Mụ phù thủy kia, là bởi vì chán ghét vương tộc, cho nên mới làm loại sự tình này sao?”

“Ngô? Mụ mụ nàng chán ghét nam nhân khắp thiên hạ, nhất là người có quyền lực.”

“Vì sao?”

“Này..... Tuy rằng không rõ lắm, bất quá trước kia khi nàng uống say đều nói ‘hỗn trưởng nam nhân không ai tốt’ linh tinh”

..... Là từng bị nam nhân vứt bỏ sao? Đức Nhĩ Đa Tư có chút không nói nên lời nghĩ.

Ma nữ khổng bố chuyên nguyên rửa người khác lại bởi vì lí do (lãng xẹt!) như vậy mà sinh ra, thật sự là làm cho người ta cảm thấy thất vọng. Tuy rằng đối hẩn mà nói còn có yếu đuối vô năng, thậm chí nhảm chán..... Loại lý do này, chỉ sợ nói ra đều làm cho người ta chê cười đi?

Lại nói, nếu là bởi vậy mà oán hận nam nhân khắp thế giới.....

“Người cũng là nam đi?”

“Ân, cho nên bà luôn nói chờ ta lớn lên sẽ giết ta.”

Đức Nhĩ Đa Tư lấy ánh mắt nhìn (thẳng) ngu nhìn y, giống như đang nói vậy mà còn cười được.

Nhưng Duy Thập chỉ nhún vai.

“Ta thấy ngươi nghĩ ta là người kỳ quái, ta cũng biết mụ mụ chỉ nói dối thôi. Bất quá, nếu ta vạch trần lời của nàng, nàng đại khái sẽ thực sự giết ta đi?”

Đức Nhĩ Đa Tư thở hắt ra, biết mình không thể cùng Duy Thập thảo luận chuyện trực giác linh tinh, sẽ không chiếm được kết luận có ý nghĩa.

“Nói tóm lại, hai người chúng ta nên nhất trí..... Ta muốn biết rõ chuyện năm đó, ngươi cứ thực hiện ước định với mẫu thân, hơn nữa nói không chừng mụ phù thủy kia đang ở hoàng cung.”

“A à?”

“Nếu mục đích của nàng là vương tộc.” Đức Nhĩ Đa Tư nói, sau đó liền im bặt.

Biết rõ tính Đức Nhĩ Đa Tư, Duy Thập cũng không tái miến cưỡng, y rõ ràng từ lúc Đức Nhĩ Đa Tư khôi phục hình người, kỳ thật đã nói hơn rất nhiều, hôm nay cơ hồ có thể nói là đột phá..... Tuy rằng phần lớn đều bởi vì chịu không nổi hẩn hỏi lung tung này nọ mới trả lời. Bất quá lấy tính cách Đức Nhĩ Đa Tư mà nói, hẩn trả lời y vì y với hẩn có quan hệ thân hơn so với mọi người đi? Nói thế nào cũng cùng nhau sinh sống năm năm.

Duy Thập hắc hắc cười, vừa nghĩ tới lúc Đa Tư đối mặt thôn nhân thì mặt họ như có ai thiếu nợ họ tám trăm vạn vậy, y sẽ nhớ lại mình và Đức Nhĩ Đa Tư lúc mới gặp mặt, cũng hưởng qua cảm giác lạnh như băng, thực hoài niệm. (tuy rằng bây giờ vẫn còn lạnh như băng!)

“Mặt trời xuống núi rồi đó.” Duy Thập nhìn ngoài cửa sổ, phía chân trời dần chuyển màu đỏ tươi, y đứng lên, đi đến bên cửa sổ mở cửa sổ.

Ánh mặt trời lúc chiều tà hắt vào trong phòng, Duy Thập dường như nghe thấy thanh âm đập cánh của quạ, nháy mắt sau ——y mở to hai mắt nhìn —— đột nhiên có cảm giác bất ổn vô cùng mãnh liệt từ nội tâm chuyển tới.

“Đức Nhĩ Đa Tư!” Duy Thập nhanh chóng quay đầu lại, lại không thấy bóng dáng Đức Nhĩ Đa Tư đâu, thay vào vị trí của hẩn, là một con quạ đang liêu mạng đập cánh —— nhưng không phải Đức Nhĩ Đa Tư —— y rất rõ ràng điểm ấy, đây chẳng qua chỉ là một con quạ đen bình thường, cùng những con quạ đen trong rừng rậm đã mất đi trí nhớ nhân loại là giống nhau.

“Đi ra ngoài! Biến đi!” Y không biết vì sao mình lại nói như vậy, nhưng hai tay đã rất nhanh mở toang cửa sổ, sau đó sắc mặt đại biến hướng phía quạ đen rống to: “Rời đi nơi này! Rời đi trấn nhỏ! Về rừng rậm đi!”

Quạ đen cũng không biết có hiểu lời y hay không, chỉ “sa” một tiếng, theo khe hở rất nhanh bay ra khỏi cửa sổ, bay về phía chân trời. Ánh chiều mờ nhạt lúc này như máu đỏ nhuộm tràn không trung.

Duy Thập chỉ ngây ngốc nhìn điểm đen càng ngày càng nhỏ kia, thẳng đến khi xác định nó bay về rừng rậm quạ đen, mới phát hiện toàn thân mình cơ hồ đã bị mồ hôi lạnh tẩm ướt, tay chân hơi hơi phát run.

Y nhuỷ chân ngồi sụp xuống.

Duy Thập cũng không phải thực hiểu nguyên nhân trong đó, cái này cũng giống như đối người khác hạ nguyên rửa, chính là biết phải nhận kết quả như vậy, nhưng không cách nào nói ra lý do trong đó. Nhưng là, người biến thành quạ đen nguyên bản chính là chuyện không hề ăn khớp đi.

Cho nên y rõ ràng, nếu để quạ đen kia tiếp tục ở đây, khẳng định sẽ tạo thành hậu quả xấu.

Không có việc gì đi..... Đức Nhĩ Đa Tư.....

Duy Tháp mím môi, sắc mặt còn có chút tái nhợt, ngồi chồm hổm tại chỗ nhìn chăm chăm phương hướng quạ đen đã bay đi thật lâu thật lâu.

Sau đó y đột nhiên nhớ tới vụ bà đã nhiều lần đối y nói qua.

——”Rừng rậm bên ngoài tràn ngập những nguyên rửa dơ bẩn”.

4. Chương 3: Sâm Lâm Trung Đích Hắc Sắc Bạo Quân Dữ Mai Táng Đích Đường Quả Ốc

(Hắc bạo quân trong rừng rậm cùng câu chuyện cũ về căn nhà kẹo.)

Không đến hừng đông, Duy Tháp liền vội vội vàng vàng chạy trở về rừng quạ đen.

Hắn cơ hồ không chút do dự hướng chỗ sâu trong rừng chạy tới, nguyên bản nghĩ ly khai nơi ở từ nhỏ cả ngày, rồi trở về sẽ làm hắn sinh ra cảm giác khác lạ, nhưng hoàn toàn không nghĩ tới chính là, hắn căn bản không có tâm tư đi nghĩ đến việc này. Mãi cho đến khi gặp được một con quạ đen lạc lõng với một đàn quạ đen trong rừng, mới như được giải thoát mà nhuễn hạ hai chân.

“Thật tốt quá.....” Duy Tháp khuôn mặt trắng bệch lắm lắm, sau đó ôm sát lấy con quạ đen lạc loài kia, tựa như lúc ban đầu họ rời đi rừng rậm vậy.

Hơn nữa như hắn nguyện ước, chân Duy Tháp vừa bước ra khỏi rừng rậm, quạ đen trong lòng ngực lại biến thành bộ dáng của Đức Nhĩ Đa Tư.

“Thế nào? Người có khỏe không?” Duy Tháp khẩn cấp hỏi, tràn ngập lo lắng.

Đức Nhĩ Đa Tư gật gật đầu, trừ bỏ sắc mặt có chút tái nhợt, mặt khác thoát nhìn tựa hồ không có trở ngại gì.

“Như vậy ta nghĩ chúng ta tốt nhất hôm nay sau khi mặt trời xuống núi, liền đi tiếp qua rừng rậm.” Duy Tháp nhẹ nhàng thở ra nói, “Tuy rằng không biết sao lại thế này, nhưng ta hơi chút lý giải mù mù nói là có ý gì..... Nguyên bản còn không hiểu, vì sao nàng rõ ràng nói bên ngoài tràn ngập nguyên rửa, nhưng ngược lại những người khác lại gọi nơi đây là ” Khu rừng bị nguyên rửa”.....”

“Mặt trời xuống núi sẽ biến trở về bộ dáng quạ đen sao.....” Đức Nhĩ Đa Tư lý giải lời của y: “Không chỉ có thế, ngay cả trí nhớ cùng ý thức đều biến mất.....”

Nếu lúc ấy không nghe thấy Duy Tháp gọi hắn mau trở lại rừng rậm, chỉ sợ hiện tại hắn sẽ không đứng ở chỗ này mà thực sự trở thành một thành viên trong đàn quạ đen thấp hèn mà hắn tối chán ghét. Đức Nhĩ Đa Tư nhăn lại mi, lần đầu cảm nhận được cái gọi là lạnh đến thấu xương là cảm giác gì.

“Đúng vậy..... Nhưng là, nếu như có thể vào ban ngày đuổi tới tòa rừng tiếp theo, buổi tối cho dù người biến thành quạ đen, hắn là cũng sẽ không mất đi ý thức đi.....” Duy Tháp nghiêm túc nói, nhưng nói còn chưa xong, y lại đột nhiên nhấp hé miệng, thần tình do dự nhìn hắn.

Biết y có chuyện muốn nói, Đức Nhĩ Đa Tư không thúc giục chỉ nhủ mày.

“Ta cảm thấy được, người không cần thiết đi, thì hơn?” Duy Tháp rốt cục mở miệng, “Ta vì tham gia vũ hội mới rời đi, nhưng với người mà nói..... Ly khai rừng rậm ngược lại rất nguy hiểm đi? Không tất yếu phải theo giúp ta.....”

Nói còn chưa dứt lời, Duy Tháp lại gặp được biểu tình tức giận như bị vũ nhục của Đức Nhĩ Đa Tư. Đây là biểu tình y hệt với năm năm trước, nhưng bất đồng là, khi đó bề ngoài non nớt lúc này đã biến thành gương mặt thành thực.

“Người đang nói cái gì?” Hấn nheo lại mắt, thanh âm lạnh lùng nói, “Người là nói ta sẽ sợ hãi loại hậu quả này cho nên không dám đi tiếp sao? Nếu sợ hãi cái sự này, ta hôm nay đã.....”

“Chính là ta sẽ sợ hãi a!” Duy Tháp nhin không được đánh gãy lời hấn, lôi kéo cánh tay hấn lay mạnh.”Vạn nhất người thật sự biến thành quạ đen bình thường, ta đây làm sao bây giờ a!” Ý một bộ biểu tình như sắp khóc, ngược lại khiến cho Đức Nhĩ Đa Tư lẳng lẳng ngậm miệng.”Hiện tại mù mù không thấy, nếu ngay cả người cũng biến mất, ta một mình một người căn bản là.....”

Cũng đâu có liên quan tới ta. Đức Nhĩ Đa Tư vẫn cho là mình sẽ trả lời như vậy mới đúng. Nếu là trước đây hấn tuyệt đối sẽ nói vậy.

Nhưng hiện tại hấn lại nhìn chăm chú vào thiếu niên đang khóc thút thít trước mắt, cái gì cũng không thoát ra khỏi miệng được.

Sau một hồi khá lâu, hấn bỏ tay y ra, ngữ khí tuy rằng lãnh đạm như trước nhưng đã trở nên không có chút lực công kích.”Kiếm của ta mà?”

“Ngô? Ta không lấy ra nữa.....”

Đức Nhĩ Đa Tư không lên tiếng xoay người bước đi.

“Người, người muốn đi đâu?”

“Quay về quán trọ lấy hành lý.” Đức Nhĩ Đa Tư vừa đi vừa trả lời, Duy Tháp phía sau vội vàng đuổi theo hấn.

“Cho nên người muốn đi hay không?”

Đức Nhĩ Đa Tư trầm mặc, sau đó lại “Ân” một tiếng.

“Ta sẽ quay về rừng rậm vào lúc chạng vạng, mỗi đêm đều như vậy, thẳng đến khi nguyên rửa được cởi bỏ mới thôi.”

Duy Tháp sững sờ dừng bước lại, Đức Nhĩ Đa Tư ở phía trước cũng đi thêm hai bước rồi dừng lại.

“Làm sao vậy?” Hấn nói: “Đi mau a.”

Duy Tháp ngốc nhìn biểu tình lạnh lùng kia một hồi lâu, lúc sau nín khóc mỉm cười.

“—— ân!”

:)))))))))))))))))) ngọt như kẹo thông đường , ai bảo là không có hồng phấn chứ?

+++++

Bọn họ nhanh chóng về tới trấn trên, cầm hành lý từ quán trọ sau tức khắc chạy lấy người, phía trước có không ít người chỉ trở bọn họ, nhưng biểu tình cùng lúc trước khác nhau, trở nên có chút hoảng sợ.

Duy Tháp không rõ cho nên đi theo sau Đức Nhĩ Đa Tư lén nhìn bọn họ, thôn dân khe khẽ nói nhỏ làm cho hấn cảm thấy hoang mang, ánh mắt này giống như đang nhìn những gì ghê tởm khủng bố vậy, không khí không thoải mái tràn ngập trấn nhỏ vốn an bình.

“Từ quạ đen biến trở về hình người tựa hồ bị người ta thấy được.” Đức Nhĩ Đa Tư giải thích, nhưng biểu tình xem ra không hề để ý.

Duy Tháp không rõ lắm có chỗ nào không đúng, nhưng đúng lúc Đức Nhĩ Đa Tư lại nói như vậy, dù sao bọn họ cũng muốn ly khai.

Chính là khi bọn hấn bước ra khỏi trấn nhỏ, có người hướng bọn họ dùng sức ném đồ vật linh tinh này nọ. Duy Tháp sờ sờ đầu, lại chỉ đụng đến chất dịch lỏng do trứng chim bị đập vỡ chảy xuống.

“Cút đi! Ma nữ!” Có người bạo gan kêu lớn, sau đó coi như là mở đầu, thanh âm chửi bậy vang vọng đầy trời.

“Trả con cho ta! Hung thủ giết người!”

“Cút đi khỏi đây! Đồ yêu quái quạ đen!”

Duy Tháp mờ mịt nhìn vài gương mặt xa lạ nhưng đều tràn ngập chán ghét, sau đó liếm liếm dịch trứng trên ngón tay, lộ ra biểu tình khó ăn. Nhưng thật ra thanh niên bên cạnh đã đưa tay lấy thanh trường kiếm trên thắt lưng xuống, răng rắc một tiếng, sát khí lạnh như băng từ trên người hắn tản ra.

Duy Tháp chú ý tới ánh mắt Đức Nhĩ Đa Tư nheo lại, thoát nhìn tuy không đem chửi bậy của họ để vào mắt, nhưng không thể nghi ngờ hành động này đã xâm phạm đến tôn nghiêm của hắn.

“..... Lũ sâu bọ đê tiện.....” Y nghe thấy hắn thì thảo như vậy, thanh âm lãnh đến mức có thể đem người ta đông lại.

Duy Tháp ngoảnh đầu nhìn sang phía chân trời, không trung đã lộ ra một mảng trắng, không hề có vẻ mờ mịt.

“Vẫn là nhanh đi thôi, Đức Nhĩ Đa Tư.” Y nhin không được nói: “Vạn nhất không thể đuổi tới rừng rậm lúc chạng vạng, chúng ta liền phiền toái.”

Đức Nhĩ Đa Tư liếc mắt một cái, nhớ tới chính mình trước đó không lâu đã ước định với Duy Tháp. Hắn trầm mặc đem tầm mắt dừng lại trên đồng hồ hợp trướng và vân vân trên đầu y.

“Người không tức giận?”

“Ân? Tức giận?” Duy Tháp sững sốt, sau đó sờ sờ đầu của mình, “Người nói cái này sao? Sinh tức giận cái gì? Đây dùng nước rửa đi là xong mà? Chính là hương vị có điểm quái.....”

Đức Nhĩ Đa Tư không nói gì, nhưng đột nhiên tức giận như một quả bóng cao su xì hơi biến mất thu hồi kiếm.

“Tuy rằng không hiểu lắm bọn họ rốt cuộc vì cái —— Đức Nhĩ Đa Tư?” Duy Tháp kinh ngạc nhìn Đức Nhĩ Đa Tư đã quay gót bỏ đi, kinh ngạc cất bước theo hắn, cùng hắn trực tiếp xem nhẹ những thôn nhân đã bị sát khí của hắn dọa cho không dám lên tiếng.

“Người làm sao vậy? Cũng không cần đi nhanh như vậy, ta sẽ đuổi không kịp —— người.....”

+++++

Vài ngày tiếp theo, hai người đi không ngừng nghỉ (nguyên văn là “mã bắt đình đờ” nghĩa là ngựa không dừng vó, “đi không ngừng nghỉ” cũng có nghĩa tương tự), buổi tối thì qua đêm trong rừng, mục tiêu thẳng đến thủ đô vương thành.

Duy Tháp giống như đứa trẻ lần đầu tiên đến với thế giới, cái gì cũng thấy mới lạ, dọc theo đường đi như máy hát không nghỉ, cứ quần quít lấy Đức Nhĩ Đa Tư hỏi lung tung này nọ. Người kia tuy rằng cảm thấy y thật sự là dong dài phiền chết người, nhưng cuối cùng vẫn nhẫn xuống không phát tác, dù sao ở cùng Duy Tháp không phải mới một năm hai năm, hắn cũng sớm thành thói quen, hơn nữa hai ngày này hiểu biết đối với Duy Tháp đã hơn rất nhiều.

Chính là tuy rằng y tràn đầy lòng hiếu kỳ, nhưng điều này cũng giới hạn với biểu đạt của Đức Nhĩ Đa Tư. Nếu có người xa lạ lại đây hỏi chuyện, y luôn chân tay luống cuống tránh ở phía sau hắn, cũng không nghĩ tới hành động như vậy với một thiếu niên thanh tú có bao nhiêu quái dị. Nhưng hiển nhiên Đức Nhĩ Đa Tư cũng không thèm để ý, càng am hiểu bỏ qua hoài nghi của người khác hoặc là ánh mắt ái mộ. Vừa đến thành trấn, Duy Tháp liền tránh ở phía sau hắn, Đức Nhĩ Đa Tư lãnh nghiêm chở che cho kẻ yếu thành một tổ hợp quái dị.

Bình thường nếu qua thành trấn khi cần dừng đến tiền, Đức Nhĩ Đa Tư sẽ ở phía trước tùy ý cướp bóc vài người qua đường, hoặc là bọn cường đạo thấy bọn họ thể lực đơn bạc mà sấn tới, hắn nói dù thể nào hắn cũng là Đại vương tử chân chính của quốc gia này, cho nên hướng dân chúng lấy tiền là chuyện đương nhiên, càng đừng nói đến bọn đạo tặc bại hoại. Duy Tháp cái hiểu cái không gật gật đầu, hơn nữa lúc sau mỗi khi

Đức Nhĩ Đa Tư cướp bóc người qua đường, y luôn đứng ở một bên liều mạng vì hấn thét to cổ lên. (ôi hai cái đứa này =.=!)

Y đã từng hỏi Đức Nhĩ Đa Tư sao kiếm thuật lại lợi hại như vậy, dù sao trước đây hấn sinh hoạt trong rừng đều dưới lớp quạ đen, sẽ không có khả năng luyện kiếm đi?

Nhưng Đức Nhĩ Đa Tư chính là vẻ mặt lạnh nhạt giải thích, hấn từ lúc rời bụng mẹ đã bắt đầu luyện kiếm, xử dụng kiếm với hấn mà nói giống như ăn cơm bữa vậy, nên chết trong tay hấn nam nữ già trẻ đều có vô số kẻ. (O_QĐứa con nuôi của mệnh đây sao???)

Lời này làm cho lúc tối Duy Tháp nhóm lửa, nhin không được nhớ tới chuyện xưa người ngâm thơ rong kể ban ngày trong tửu quán.

—— thật lâu thật lâu trước kia, có một người gọi là hắc bạo quân.

Vị bạo quân kia hỉ nộ vô thường(vui buồn thất thường), duy ngã độc tôn, phản nghịch tàn khốc, coi mạng người như cây cỏ, đi đến đâu máu tươi tràn đến đó, sợi tóc tối đen cùng áo choàng tựa như bóng ma.

Phụ thân của hấn nói với hấn “Hãy thu hồi kiêu ngạo của ngươi” ;

Mẹ của hấn nói với hấn “Lấy kiếm của ngươi bảo hộ mọi người” ;

Tỷ tỷ của hấn nói với hấn “Cảm thụ yêu thương của chúng ta” ;

Đệ đệ hấn nói “Và học tập ôn nhu thông cảm” ;

Mà hấn không chút lưu tình lấy thanh kiếm kiêu ngạo chặt đứt mong đợi của mọi người.

Hắc bạo quân như trước là bạo quân màu đen, mang theo mái tóc đen bị nguyên rửa, dẫm đạp lên dân chúng quốc gia, dẫm đạp lên hết thầy trên đời, cuối cùng như đã chơi chán rồi, biến mất không còn sót lại thứ gì trên mặt đất hoang vắng ——

Lúc ấy Duy Tháp giống như lý giải được tất cả, mà Đức Nhĩ Đa Tư bên cạnh cái gì cũng không nói, chỉ như đang nghe chuyện xưa của người khác, không có biểu tình gì nghe người xem phụ họa mảng tên hắc bạo quân.

—— khi đó, khắp thiên hạ đúng là tám phần đều chúc mừng.

Duy Tháp nhớ tới những gì Đức Nhĩ Đa Tư từng nói.

Mà bọn họ đích xác đều chúc mừng.

Mắt của y lệ từng giọt từng giọt rơi trên đầu mỗi lửa vừa chớm nổi lên ánh lửa, thế là lửa không dậy nổi nữa. Quạ đen thoát nhìn như đang ngủ gật.

Duy Tháp lau nước mắt, không quấy rầy đồng bạn nghỉ ngơi sau một ngày mệt mỏi, y lẳng lặng dựa vào mép thân cây, dừng ở khoảng không nơi bó củi không dậy nổi lửa mà ngẩn ngơ.

Không biết im lặng bao lâu, y đột nhiên giật giật môi, vòng tay lên đầu gối mình, lấy âm lượng cực thấp, bắt chước ngữ điệu của người ngâm thơ rong, tự thuật chuyện xưa.

—— có một nam hài cùng một cô gái gốc bị cha mẹ vứt bỏ đi trong rừng rậm, lại chịu đói thật nhiều ngày cuối cùng cũng tìm được căn nhà bằng kẹo của phù thủy.

Nàng kéo dài sinh mệnh đã gần hết của hai đứa trẻ, muốn đổi lấy tương lai của hai sinh mệnh ấy.

Nhìn thấy một tia ánh sáng trong bóng tối nam hài cùng cô bé liền lập tức đáp ứng, tiếp nhận thức ăn mà phù thủy bố thí. Nhưng đến lúc phải thực hiện ước định với phù thủy, bọn họ lại có ý đào tẩu.

Phù thủy đem trói nam hài lại, dường béo rồi tính toán làm thịt ăn luôn, cũng ra lệnh cho cô gái giúp nàng nhóm lửa, nhưng cô gái lại nói hỏa lò trực trực không dậy nổi lửa.

“Người đồ con gái ngu ngốc!” Mụ phù thủy mắng, tự mình đi đến gần lò kiểm tra.

Cô gái lại thừa dịp mù phù thủy kiểm tra lò lửa đem nạng đẩy vào, đóng cửa chặn lại, mang theo ca ca của nạng, cầm đi tất cả vật đáng giá trong phòng, ly khai tòa nhà bằng kệo đã từng làm bọn họ vui vẻ, đi tìm cha mẹ đã vứt bỏ họ——

Rốt cuộc cái gì là thân tình?

Đem tiểu hài tử vứt bỏ thật sự cũng coi là cha mẹ sao? Yêu cầu lấy sinh mệnh để trao đổi thực sự là phù thủy độc ác sao? Vu bà giết chết cha mẹ hắn rồi nuôi hắn lớn thực sự không thể coi là mẹ hắn được sao?

Duy Thập không rõ, nhưng hắn không thể nghi ngờ mình đã đem vu bà người thương hắn hận đau hận cũng ngược đãi hắn như là người thân ruột thịt. Tính mạng và phân cảm tình trước kia căn bản là không thể phân định nữa.

Rõ ràng phải là như vậy mới đúng.....

Hắn đang suy tư chậm rãi ngủ, trong lòng cuối cùng nghĩ muốn gặp lại người mẫu thân đã lâu không thấy, nạng tóc đen thô cùng tươi cười khó coi thậm chí là thanh âm khàn khàn, đều khiến Duy Thập hoài niệm đến phát khóc.

Quạ đen đồng thời chậm rãi mở mắt.

Trước mắt là đồng cảnh cây khô đan xen vào nhau, bóng tối bao phủ khắp nơi, giống như tùy thời sẽ có một sinh vật không biết tên từ bóng đêm nhảy ra.

Nó từ nhỏ chưa từng gặp qua cảnh tượng như vậy, lại càng không nói đến lúc biến thành quạ đen, tầm nhìn của loài chim đã khiến mọi vật trở nên không phân rõ trắng đen.

Trước mắt có loại thị giác không thuộc về mình lại khiến nó quen thuộc, thậm chí có sự an tâm kỳ lạ, nó không hề bị thể xác này hạn chế.

Nó lấy thị giác này vượt qua vô số tháng năm, lấy ánh mắt kiêu ngạo bề ngễ nhìn hết thấy.

—— con của ta a.....!

Mỗi buổi tối, mỗi buổi tối, có một nữ nhân luôn la lên từ tâm mình một câu khó có thể quên.

Nó làm như một con chim bình thường, lẳng lặng dừng lại trên nhánh cây, sau đó nhìn nữ nhân phía dưới như phát điên mà xông vào trong rừng, cao giọng la lên.

—— người ở nơi nào? Người ở nơi nào? Con ta! Cửa ta.....!

Nữ nhân rơi lệ đầy mặt, tóc đen khô héo vô lực phiêu đảng, trường bào đơn bạc bị nhánh cây cùng cỏ dại tàn phá không chịu nổi. Nhưng mà đáp lại nạng chỉ có tiếng kêu khó nghe của đàn quạ đen cùng tiếng gió thê lương.

Thời gian lưu động trong rừng ban đêm thực không có ý nghĩa, nó nhìn nữ nhân cuối cùng vô lực hư nhược trên mặt đất, giống như một hơi già nua đi rất nhiều.

Mà nó không đáp lại. Một chút phản ứng cũng không có. Nó không rõ nữ nhân muốn đuổi theo làm gì.

Cứ việc để nạng mỗi đêm đều đến, mỗi đêm đều khóc, mỗi đêm đều nản lòng rời đi, nó vẫn không rõ hành vi ấy có ý nghĩa gì. Thậm chí ngay cả hỏi thân phận nạng và lý do cũng không.

Đức Nhĩ Đa Tư nhắm hai mắt lại.

Lúc nó lại mở to hai mắt, ánh vào mắt vẫn là rừng rậm ban đêm, nhưng chỉ còn lại Duy Thập đang ngủ say bên dưới.

Nó thấy y toàn thân cuộn lại dựa vào thân cây, trên khuôn mặt trắng nõn có ít nước mắt hiển thị không rõ, mày hơi nhàn lại, hiển nhiên ngủ không tốt.

Đức Nhĩ Đa Tư buông xuống suy nghĩ.

Cuối cùng Duy Thập vẫn không đem lửa đốt lên.

Rừng rậm ban đêm thực rét lạnh. Nó nghĩ. Y rất có thể bị cảm mạo.

—— chỉ cần có thể có một chút điểm thì tốt rồi..... Cho dù là một chút ôn nhu, người cũng sẽ trở nên hoàn toàn khác biệt.

Nó nhớ tới đệ đệ. Điểm chung duy nhất của nó với đệ đệ là một màu tóc vàng chói mắt. Nó đậm màu mắt bởi vậy hiện lên quang mang phức tạp.

Đức Nhĩ Đa Tư phát hiện mình nguyên lai ngay cả “ôn nhu” hẳn trước kia khinh thường nhất rốt cuộc là cảm tình kiểu gì, đều hoàn toàn không hiểu được.

Nhưng hiện tại nó lại sinh ra nghĩ muốn thay tên kia bởi vì ôn nhu làm nó rơi lệ đắp chăn.

Nhưng mà thân là quạ đen nó không làm được gì cả.

+++++

Khi bọn hắn rốt cục đến thủ đô, khoảng cách tới vũ hội vương tử lại qua ba ngày, chỉ còn hai ngày nữa.

Duy Thập hưng phấn phe phẩy cánh tay Đức Nhĩ Đa Tư, hai mắt xanh sẫm loạn ngấm chung quanh. Y tìm nơi không người thay váy tùy thân, đồng thời cũng cởi xuống ‘đuôi ngựa’, nhất thời từ nam nhân lại biến thành bộ dáng nữ nhân.

Đức Nhĩ Đa Tư hơi hơi nhíu mi, có chút kinh ngạc. Cho dù đã sớm xem qua bộ dáng nữ trang của y, nhưng xem qua nam trang của y, cũng tiếp nhận y thực tính như hiện tại, nhưng vẫn cảm thấy được cách ăn mặc như nữ nhân của y thật không thích hợp.

Cũng không phải lớn lên giống nữ nhân, mà là trong xương cốt có loại khờ dại thuần túy hấp dẫn. Có lẽ bởi không trải qua xã hội xấu xí này tàn phá đi, tuy rằng trên thực tế đã mười tám tuổi, nhưng thoát nhìn lại thấy còn nhỏ hơn chút. Điều này làm cho hẳn lúc mặc nam trang thì không đến mức ẻo lả, nữ trang cũng sẽ không khó coi, cùng lắm là như đứa trẻ chưa trưởng thành.

Duy Thập thay đổi sự sợ hãi rụt rè trước kia, ngược lại còn lôi kéo Đức Nhĩ Đa Tư chạy trên con đường náo nhiệt. Chỉ có thể nói thật không hổ là thủ đô, mặc kệ là bố cục hoặc là đám đông cũng không hề giống như những thành trấn trước kia, mà đẹp hơn hẳn. Nhưng so sánh với sự mới lạ của Duy Thập, điều này đối Đức Nhĩ Đa Tư mà nói, lại chỉ có sự hoài niệm làm hắn chán ghét.

Không bao lâu bọn họ lại hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người, nhất là bề ngoài của Đức Nhĩ Đa Tư tựa hồ ở đâu cũng nổi tiếng, không ít tiểu thư liên tiếp hướng hẳn phao mị nhãn, cùng địch ý trừng Duy Thập bên cạnh hắn, nhưng tầm mắt khi nhìn đến cái đầu tổ quạ và quần áo bị tàn phá thảm thương của y, lại nhin không được che miệng cười trộm.

Có lẽ bởi sắp tới lễ hội tuyển thê của vương tử, khắp ngõ ngách trong thành, nữ nhân đều chiếm đa số, mỗi người ăn mặc, trang điểm xinh đẹp, như là âm thầm so đấu trước vũ hội, váy thật dài làm người ta hành tẩu khó khăn, Đức Nhĩ Đa Tư không chỉ vì vậy mà phản cảm.

“Nếu Đức Nhĩ Đa Tư chưa từng đến rừng rậm, hôm nay người phải tổ chức vũ hội chính là người đi?” Người lôi kéo hắn đi chung quanh – Duy Thập hỏi.

Đức Nhĩ Đa Tư hừ lạnh một tiếng, sự chán ghét mãnh liệt không chút che dấu hiển lộ trên mặt. Duy Thập khanh khách cười trộm.

Không hề nghi ngờ, nếu như là Đức Nhĩ Đa Tư, hẳn là không có khả năng làm cho hoạt động ngu xuẩn như vậy cử hành đi.

Biết Duy Thập rõ là cố ý, Đức Nhĩ Đa Tư tức giận trừng y, sau đó mở miệng hỏi: “Người thật sự muốn đi hoàng cung?”

Nói xong hắn nhin không được nhíu mi, hình như vấn đề này hắn đã hỏi rất nhiều lần..... Tuy rằng đều hiểu được Duy Thập rời rừng rậm chính là vì tham gia vũ hội, nhưng sự kiện ấy mặc kệ nghĩ như thế nào đều thực buồn cười, hơn nữa hắn thật sự không muốn thấy y chen chúc giữa đám nữ nhân phấn son đầy mặt hương thơm dạt dào làm người ta nghẹt thở kia, càng đừng nói trở thành Vương phi.

Nhưng cảm giác cứ để ý như vậy thật sự rất kỳ quái, hắn không có lý do gì ngăn cản y.

Là lạ ở chỗ nào.....?

“Kia đương nhiên a, làm không tốt có thể nhìn thấy mù mù, đây không phải là người đã nói sao?” Không chú ý tới sự trầm tư của hắn, Duy Thập trả lời.

Đức Nhĩ Đa Tư không còn lời nào để nói, bởi vì đích thật là hắn đã nói vậy.

“Đừng lo lắng, Đức Nhĩ Đa Tư, nói thế nào thì vương tử cũng không thể tìm ta khiêu vũ đi? —— a, ta là nói đệ đệ vương tử của ngươi.” Y thè lưỡi, “Hơn nữa ta cũng chán ghét hắn.”

Đức Nhĩ Đa Tư nhướng nhướng mày, “Người căn bản là chưa thấy qua Tra Lý tư đi?”

“Tra Lý tư.....? A, tên nhị vương tử kia sao.....” Duy Thập lẩm bẩm nói: “Chính là, là hắn mệnh lệnh tay sai đem người mang đến rừng rậm đi? Cho nên ta chán ghét hắn..... Ách? Không..... Nói không chừng là cảm tạ hắn mới đúng?” Y ngăn người, nhện không được cau mày lẩm bẩm: “Nếu Đức Nhĩ Đa Tư không tới, ta sẽ không nhận thức người rồi đó.....”

Nhìn Duy Thập lẩm bẩm lâu lâu, Đức Nhĩ Đa Tư có cảm giác thực kỳ diệu. Tựa hồ muốn cười, nhưng lại cảm thấy được như vậy rất không giống mình, cảm giác mâu thuẫn như vậy trước kia hắn chưa từng trải qua, nhưng tựa hồ từ khi nhận thức Duy Thập đã thường xuyên sinh ra những tình tự như vậy, làm hắn không biết nên biểu hiện thế nào mới tốt.

“Ách? Đức Nhĩ Đa Tư người mắt húng sao? Sắc mặt hảo khó coi.”

Nghe vậy, Đức Nhĩ Đa Tư nhện không được trở mình xem thường. Lại không nghĩ rằng Duy Thập bởi vậy mà nhìn hắn sững sờ.

“Thế nào?” Hắn khó hiểu nhíu mày.

Duy Thập ngây người một chút mới đáp lời: “..... Lần đầu thấy người có biểu tình này mà.” Y thở hắt ra nói: “Nên nói như thế nào nhỉ..... Cảm giác người giống người hơn, có chút kinh ngạc.....”

“Ta không phải người gỗ.”

“Là đúng vậy rồi..... Bất quá.....” Duy Thập như tự hỏi suy nghĩ nói, “Phải nói..... Kia một chút cũng không giống người?”

Đức Nhĩ Đa Tư không hờn giận nheo lại mắt.

“A a..... Ta không nói không tốt!” Duy Thập vội vàng la lên: “Chính là rất kinh ngạc! Kỳ thật ta rất cao hứng! Có thể nhìn đến những biểu tình khác của Đức Nhĩ Đa Tư thật sự rất cao hứng!”

Đức Nhĩ Đa Tư hừ một tiếng.

Thấy thế, Duy Thập càng thêm lo lắng giải thích: “Ta nói thật! Bởi vì, Đức Nhĩ Đa Tư chỉ đối ta lộ ra loại biểu tình này đi? Thật giống như ta thực đặc biệt, cho nên ta.....”

“Không có gì đặc biệt hết!” Đức Nhĩ Đa Tư đột nhiên đánh gãy lời của hắn, hơi kích động cao vút âm lượng làm cho chung quanh có vài giây ngắn ngủi trở nên lặng ngắt như tờ, nhưng lập tức lại bị bao phủ bởi tiếng người ồn ào.

Duy Thập thoát nhìn đã muốn ngây người, tựa như tảng đá cứng đờ tại chỗ, mà Đức Nhĩ Đa Tư giống như đột nhiên ý thức được chính mình phản ứng quá độ, sách một tiếng, chật vật xoay người.

“Trên người của ta còn chút tiền thừa lại, cầm mua ít quần áo mới đi.” Hắn lấy ngữ khí như lúc bị nguyên rửa thấp giọng nói: “Bảng khuôn mặt của người, căn bản còn không vào được trong thành.”

Nói xong, hắn liền mặc kệ Duy Thập đi luôn. Chỉ còn Duy Thập ngơ ngác nhìn bóng Đức Nhĩ Đa Tư.

Một hồi lâu sau, y thần tình không thể tin được che miệng, bất khả tư nghị(không thể tin được) mà mở miệng lẩm bẩm: “Cái kia Đức Nhĩ Đa Tư..... Cư nhiên đỏ mặt a.....”

5. Chương 4: Nhiệm Huyết Đích Pha Li Hải Dữ Bị Hỏa Thiêu Đích Ma Nữ

(Đôi giày thủy tinh nhuộm máu và ma nữ bị hỏa thiêu)

Vị tiểu thư bán hàng thực ân cần, còn chưa đặt câu hỏi đã đoán được bọn họ muốn gì, giới thiệu hết bộ quần áo này đến bộ quần áo khác. Chính là Duy Thập có chút không hiểu rõ, vì sao rõ ràng là muốn mua quần áo cho hắn, vị tiểu thư kia vẫn cố cùng Đức Nhĩ Đa Tư giới thiệu?

“Ai nha, tiên sinh ngài không hiểu được, danh tiếng tiệm chúng ta là tốt nhất, lễ phục dạng gì cũng có, tuyệt đối sẽ hấp dẫn ánh mắt vương tử điện hạ..... Vì vũ hội ngày kia, tiểu thư nhà nào cũng tỉ mỉ chọn cách ăn mặc cho mình, tất cả đều để nhận được ưu ái của điện hạ.” Tiểu thư phục vụ nháy nháy mắt nói, “Đương nhiên, có cơ hội trở thành vương hậu tương lai cũng chỉ có một, ta chắc chắn sẽ không được, cho nên chỉ có thể tìm kiếm mối gặp gỡ tốt đẹp bất ngờ khác..... Vị tiên sinh này, không biết ngài.....”

“Câm miệng.” Đức Nhĩ Đa Tư lạnh lùng đánh gãy lời nàng. (Đúng đúng, giáo huấn nó đi Tiểu Quạ Quạ *gật như đập tôi*)

Mệnh lệnh của hắn chiếm được hiệu suất cực cao, sau một thời gian ngắn, trừ bỏ Duy Thập ra cơ hồ không còn thanh âm nói chuyện nào khác.

“Chọn được chưa?”

Duy Thập giờ cao lễ phục, khẽ nhíu mày, quần áo này đối hắn mà nói là quá mức hoa lệ, tuy rằng từ nhỏ đều mặc váy áo lớn lên, cho nên hắn cũng không đối váy dài cảm thấy phản cảm, nhưng loại đường viền hoa này so với váy vải dệt tựa hồ thêm rất nhiều vải..... Nói thực ra thoát nhìn đã cảm thấy rất nặng.

Nếu không phải Đức Nhĩ Đa Tư nói bằng bộ dáng hiện tại của hắn khẳng định bị vệ binh chặn ở ngoài thành, Duy Thập còn lâu mới thay loại quần áo như vậy.

Hắn quay đầu lại ngấm nhìn Đức Nhĩ Đa Tư, người kia chính là không có biểu tình gì trên mặt. Thấy thế, Duy Thập cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, sau đó đẩy bộ lễ phục màu xanh nước biển ra: “Vậy cái này đi.”

“Giày cũng mua một đôi đi.” Đức Nhĩ Đa Tư nhắc nhở, sau đó ngấm đôi chân trần của Duy Thập. (Đừng mua ;A;, Tiểu Quạ ơi, cho Thập nhi thành Barefoot Cinderella đi)

Duy Thập chưa từng đi giày, một mặt là bởi đi giày trong rừng đúng là tự tìm phiền toái, về phương diện khác là do vu bà đường như đã quên chuyện này và chưa từng đề cập tới, lâu ngày chân Duy Thập cũng thành thói quen đi trên mặt đất cứng rắn thô ráp, mà ngay cả khi ra khỏi rừng rậm cũng là chân trần đi đường, mà chưa từng quan tâm đến bề ngoài của người khác như Đức Nhĩ Đa Tư lại hoàn toàn không quan tâm đến. Duy Thập thậm chí là ở trần trên lúc nhìn đến cách ăn mặc của người khác, còn tò mò hỏi Đức Nhĩ Đa Tư, lúc sau, mới biết giày tồn tại.

“A? Mua giày sao? Mua một đôi?” Chưa bao giờ hiểu được đi giày là cảm giác gì, Duy Thập nhin không được hưng trí bừng bừng hỏi, giống như cảm giác mới mẻ lần đầu tiên ăn thịt heo vậy.

Nhưng đối với giày đương nhiên không nghiên cứu, Đức Nhĩ Đa Tư căn bản không thể trả lời, cuối cùng chỉ có thể đem tầm mắt lạnh đậm dừng lại chỗ vị tiểu thư đang ngậm miệng đi theo phía sau.

Cảm nhận được ánh mắt ám chỉ khiến tiểu thư cả kinh, tầm mắt dao động mấy lần, rốt cục cứng rắn mở miệng tươi cười, thanh âm run rẩy hướng Duy Thập giới thiệu: “Ai nha..... Cái mà vị tiểu thư xinh đẹp này đang tìm, tìm đúng người mà..... Nơi đây chúng tôi cũng buôn bán các loại giày rất đẹp..... Thỉnh, mời.....”

So với vẻ mặt chờ mong của Duy Thập đích, tiểu thư phục vụ cứng ngắc tươi cười liền có vẻ chua xót, nhưng hai vị khách nhân của nàng hiển nhiên không để ý, hay là nói căn bản không (thèm) chú ý tới.

Cuối cùng nàng dẫn hai người đi đến quầy đằng sau, từ giữa chỗ trưng bày lấy ra một đôi giày, Duy Thập nhin không được mắt sáng lên —— đó là đôi hài xinh đẹp tỏa ra ánh sáng rực rỡ chói mắt đến khó tin dưới ánh Mặt Trời – một đôi giày thủy tinh.

“Thật đẹp!” Duy Thập kinh hô.

“Người thích cái loại nữ hài này?” Đức Nhĩ Đa Tư nhin không được nghi ngờ.

“Ách? Nữ hài? Không tốt sao?” Duy Tháp kinh ngạc hỏi lại, “Người không biết là nó sáng trong suốt sao? Người không vui sao? Nếu như là quạ đen, nhất định sẽ thích loại sáng lên lờ lờ này đó.....” (phụt, ta tưởng em nó thích long lanh rực rỡ cơ, ai ngờ... =.=, lờ lờ... ôi, giày thủy tinh của ta T^T)

“.....” Đức Nhĩ Đa Tư dời tầm mắt, hiển nhiên không muốn nói thêm. (ll= =)

“Ngài, ngài có thể đeo thử nhìn xem.” Cố gắng bảo trì nụ cười chuyên nghiệp được rèn luyện hàng ngày, tiểu thư phục vụ mỉm cười nói, đồng thời đem giày đeo vào chân Duy Tháp.

Duy Tháp khấn cấp đem chân đi giày vào, nhưng ngay lúc mặc vào lại nhin không được khê nhú mày.

“Như thế nào?”

“Có chút chật?” Duy Tháp nghiêng đầu trả lời.

“Để tìm cái phù hợp với người vốn đã rất khó.” Đức Nhĩ Đa Tư lãnh đạm nói.

Ngụ ý chính là nam nhân căn bản sẽ không có khả năng hoàn toàn thích hợp loại giày nữ mới đúng, huống chi Duy Tháp trước kia mỗi ngày ở trong rừng rậm chạy chân trần. (chân sẽ to a)

“Nói cũng đúng.....” Duy Tháp lẩm bẩm: “Vậy đại khái thực bình thường đi..... Vậy đôi này đi.”

Vì thể tiểu thư phục vụ rất nhanh vì bọn họ vén màn, Đức Nhĩ Đa Tư lại không thèm để ý đem toàn bộ tiền trong túi đưa cho nàng, tiểu thư phục vụ mặt vẫn cứng ngắc bỗng nhân tình sáng lên, tươi cười cũng tự nhiên hơn rất nhiều.

“Hai vị khách nhân hiện tại cũng muốn đi nghe vương tử điện hạ đọc diễn văn đúng không?” Nàng vừa cầm quần áo cùng giày đưa cho Duy Tháp vừa thân mật nói: “Cũng đã muộn rồi đó..... Đi sớm thì đỡ phải chen chúc, mỗi người đều hy vọng có thể lưu lại ấn tượng cho vương tử điện hạ mà.”

“Đọc diễn văn?” Duy Tháp khó hiểu nháy mắt mấy cái.

“A? Ngài không biết sao?” Tiểu thư phục vụ kinh ngạc tròn tròn hai mắt, thanh âm cũng không tự giác cất cao: “Vì ngày kia là vũ hội, Tra Lý Tư điện hạ hiện tại đang ở quảng trường công khai diễn thuyết, cũng chỉ bởi chúng ta không phải nữ nhân quý tộc thôi đó..... A a, phong độ như điện hạ chỉ có.....”

“Chính là..... Tuyển phi là ngày kia đi? Hiện tại đi rồi cuộc có ý nghĩa gì?”

Phục vụ tiểu thư đảo trắng mắt, như là cười nhạo Duy Tháp không biết gì cả, nhưng giấy tiếp theo nàng sức nhớ còn có Đức Nhĩ Đa Tư đứng một bên, rùng mình một cái, vội vàng khôi phục bộ dáng nhiệt tình giảng giải: “Tuy rằng vũ hội ngày kia mới bắt đầu, nhưng nếu có thể lưu lại ấn tượng với vương tử điện hạ trước, cũng có thể tăng khả năng được chọn ở vũ hội a.”

Cũng bởi thế mà rất nhiều tiểu thư đã chạy đến vương đô từ hai ngày trước khi vũ hội bắt đầu, trừ bỏ vì vũ hội, còn để nhìn phong thái của vương tử Tra Lý Tư. Bởi vậy, tuy rằng còn hai ngày nữa vũ hội mới bắt đầu, nhưng đám đông đã ồ ạt đổ về vương đô.

“Nguyên lai là như vậy a!” Duy Tháp gật gật đầu, nói với Đức Nhĩ Đa Tư: “Chúng ta cũng đi đi!..... A, ta còn phải thay quần áo và giày mới nữa!”

+++++

Lúc Duy Tháp thay xong đồ mới và theo Đức Nhĩ Đa Tư vào quảng trường, chung quanh đã sớm đầy ắp người, ngay cả quảng trường bên cạnh còn không nhìn thấy, chứ đừng nói đến nhìn lên phía trên khán đài.

Đức Nhĩ Đa Tư không nói hai lời rút trường kiếm, thậm chí chém ngã vài người (=3= phạm pháp kia), mới đem thu lại thân tình không kiên nhẫn với một đám tiểu thư và công tử đang sợ hãi thối lui ra hai bên, sau đó mọi người ngốc ngốc nhìn một thanh niên tóc đen mang kiếm và một cô gái tóc vàng, bộ dáng đứng đưng bước trên con đường máu me loang lổ.

Duy Tháp sau khi mặc lễ phục vào thì sắc mặt không được tốt lắm, ít nhất không mấy vui vẻ, sức nặng trên người làm hắn cảm thấy không được thoải mái, mà trọng yếu hơn là giày quả nhiên rất chật, hơn nữa

càng đi càng cảm thấy khó chịu..... Hẳn thực sự không hiểu những người khác phải mặc cái thứ trói buộc hai chân này làm gì.

Hắn không để ý đến hành vi ‘mở đường máu’ của Đức Nhĩ Đa Tư, những người khác cũng không chú ý đến, tại đây đã rất hỗn loạn, có rất ít người sẽ đi chú ý nơi khác xảy ra chuyện gì, cho dù không hiểu sao lại có tiếng thét thảm thiết kia là gì thì chỉ sợ họ cũng chỉ nghĩ đó là có người chen chúc không được nên khóc thét, bởi vậy bọn họ cũng không cản trở, chỉ có Đức Nhĩ Đa Tư đã mở đường thành một thông đạo, mọi người đều rất ăn ý nhường đường.

Nhưng Đức Nhĩ Đa Tư hiển nhiên chú ý tới sự khác lạ của Duy Thập, hắn ngắm sắc mặt khó coi của y, trong ánh mắt có ý hỏi, nhưng Duy Thập chỉ hướng hắn cười trừ an ủi.

Bất tri bất giác họ đã đi vào chỗ sâu nhất trong quảng trường, liền chen trong đám người vòng tới sau những vệ binh bảo vệ trị an, không ai chú ý tới bọn họ, tầm mắt mọi người đều đặt hết ở khán đài giữa quảng trường —— trên một thanh niên.

Mái tóc ngắn màu vàng cùng nụ cười ôn nhu.

Y như trong ấn tượng của Đức Nhĩ Đa Tư với khí chất nho nhã, trang phục trắng trang nghiêm như tỏa ra ánh hào quang, một chút cũng không thay đổi. Giống như trời sinh khiến mọi người yêu quý, khiến ai cũng phải nhìn vào vậy.

Tầm mắt chạm nhau với đối phương trong tích tắc, Đức Nhĩ Đa Tư hơi mở lớn hai mắt, trong đôi mắt kia có xúc cảm không nói nên lời, hoài niệm, kinh ngạc và có cả oán hận.

“Thật không giống trong tưởng tượng tí nào.....” Hắn nghe thấy Duy Thập lẩm bẩm bên cạnh.

“Xin hỏi điện hạ, bất kỳ nữ nhân nào cũng có thể tham gia sao?” Bên dưới có người vô cùng sùng bái thét chói tai, liên tục hỏi nhưng ngữ khí rõ ràng run rẩy.

Mà trên đài vương tử Tra Lý Tư lại quay về phong thái nho nhã lễ độ mà mỉm cười, ánh mắt màu lam ôn nhuận như không có gì dối trá, “—— đúng vậy, bất cứ nữ nhân nào.” Thanh âm của hắn có chứa sức hút mềm mại, không bởi vì thân phận mà làm cho người ta sinh ra áp lực, ngược lại làm người ta càng thêm yêu quý.”Không phân biệt giai cấp, hoàng cung mời nữ nhân khắp cả nước tham gia vũ hội, sẽ không thiên vị quý tộc.”

Hoàn toàn tương phản với Đức Nhĩ Đa Tư. Duy Thập không khỏi nghĩ thầm.

Bất luận là diện mạo, khí chất, thanh âm, thái độ hay phương thức nói chuyện, hai người đều hoàn toàn tương phản với nhau..... Vậy mà hai người cũng là huynh đệ.

Duy Thập liếc trộm sang Đức Nhĩ Đa Tư bên cạnh, người kia đang đem tầm mắt gắt gao nhìn trên người Tra Lý Tư, nhìn không ra ý tứ, đồng tử hàm xúc phức tạp lưu chuyển.

Bị người đệ đệ như vậy hại, rốt cuộc có cảm giác gì? Thích? Oán hận? Không thèm để ý sao? Hay không có ý nghĩa nào hết?

Không biết vì sao, Duy Thập cảm giác có thể hơi chút lý giải sao Đức Nhĩ Đa Tư bị phê bình tàn bạo như vậy, cuối cùng phải lựa chọn đi đến rừng rậm quạ đen.

..... Nhưng là. Duy Thập nâng lên tầm mắt, nhìn thẳng vương tử Tra Lý Tư làm cho người ta có ấn tượng tốt đẹp.

Nếu biểu hiện ôn nhu ấn tượng như thế đều là giả dối, nếu hắn là người lúc trước hạ lệnh đem Đức Nhĩ Đa Tư mang vào khu rừng bị nguyên rửa, nếu đó chính là Tra Lý Tư..... Như vậy Duy Thập tuyệt đối sẽ không thừa nhận hắn.

Tra Lý Tư căn bản so ra kém Đức Nhĩ Đa Tư. Y như dối mà dùng sức ôm lấy cánh tay Đức Nhĩ Đa Tư, hành động này làm cho người kia khó hiểu liếc y một cái. Đồng thời, vương tử Tra Lý Tư trên đài vừa vặn đem tầm mắt hạ xuống phương hướng chỗ bọn họ.

Hắn trước hết chú ý tới chính là Duy Thập trừng mắt nhìn hắn, cảm giác có chút hoang mang, sau đó giây tiếp theo thấy được Đức Nhĩ Đa Tư bên cạnh—— chợt trừng lớn hai mắt.

Đức Nhĩ Đa Tư cũng cảm giác được tầm mắt của Tra Lý Tư, khẽ run lên, trầm hô một tiếng rồi lôi kéo Duy Thập xoay người bỏ chạy.

“Chờ, chờ một chút.....!” Tra Lý Tư la lên phía sau, ngữ điệu mất đi thông dong mà nghe có chút vắn vẹo.

Hắn nhảy xuống khán đài, mặc kệ mọi người còn đang kinh ngạc mà chăm chăm la hét đuổi theo Đức Nhĩ Đa Tư, nhưng người kia đã sớm rút kiếm đuổi những khán giả xung quanh, bởi vậy dẫn đến sự hỗn loạn xôn xao cùng tiếng la hét vang vọng khắp quảng trường, thừa dịp có sơ hở, hai người nháy mắt vài cái liền biến mất giữa đám đông.

+++++

Bọn họ chạy thẳng đến chỗ vắng người mới dám dừng lại.

Đức Nhĩ Đa Tư hiển nhiên rất quen thuộc với vương đô, tuy rằng trải qua năm năm, nhưng hầu hết các kiến trúc và đường phố đều giống hệt như trong trí nhớ của hắn. Cho nên hắn biết nơi vương đô chật kín người, cũng biết nơi nào ít người tới.

Pháo đài cùng pháp trường.

Đương nhiên bọn họ không vào được pháo đài, như vậy cũng chỉ còn lại nơi mà người bình thường đều có cách xa ba bước – pháp trường.

Đức Nhĩ Đa Tư nhớ rõ vị trí của pháp trường, hơn nữa quả nhiên nơi đây không có ai, nhưng mà có một điểm rất kỳ quái..... Nhìn không ra là pháp trường —— hoặc là nói, nhìn không thấy nơi hành hình và các dụng cụ.

Hắn khẽ nhíu mày, nhớ rõ trước kia tuy rằng đơn sơ, nhưng ít ra cũng có hình phạt treo cổ hoặc là máy chém và vân vân, máu chảy đầm đìa thực làm người ta chú ý, người bị hắn đưa tới pháp trường cũng không ít..... Nhưng hiện tại nơi này dường như là từng bị hỏa thiêu, trừ bỏ tro tàn ra thì chẳng còn gì khác.

Nhưng mà hắn còn chưa hiểu rõ chuyện trước mắt, trước hết đã bị bộ dáng của Duy Thập làm cả kinh mà biến đổi biểu tình.

Chân của y nhuộm đầy máu tươi.

Đôi giày thủy tinh nguyên bản trong suốt biến thành một đôi giày đỏ, nhuộm một màu máu đỏ tươi của chủ nhân.

“Sao lại thế này?” Đức Nhĩ Đa Tư khó được có vẻ bối rối hỏi, liền ngồi xổm xuống kiểm tra.

“Hắc hắc.....” Duy Thập miễn cưỡng cười, sắc mặt có chút tái nhợt.”Kỳ thật..... Lúc trước, chỉ đứng cũng thấy rất đau, vừa rồi lại chạy như vậy.....”

“Người ngu ngốc sao!” Đức Nhĩ Đa Tư sa sầm mặt gầm nhẹ, Duy Thập biết hắn thật sự sinh khí. Nói chuyện cho tới bây giờ đều lạnh như băng không pháp phùng như Đức Nhĩ Đa Tư, lần này cư nhiên lại mang theo áp lực.”Có thể cỡi sao?”

“A? Ai..... Kỳ thật không nghiêm trọng như ngươi thấy đâu, chỉ là giày quá nhỏ cho nên mới —— ô.....” Hai thủy tinh bị vứt ra sau lưng hắn. trong nháy mắt, Duy Thập nhận không được hấp khí, nước mắt thiếu chút nữa chảy ra. Nhưng hắn lập tức lại cười trừ, cứng ngắc nói: “Ngươi không cần tự trách đâu Đức Nhĩ Đa Tư, đây cũng không phải lỗi của ngươi..... Nếu vừa rồi chúng ta không chạy, chúng ta có thể sẽ bị bắt lại a, cũng tại ta không cẩn thận trừng mắt nhìn vương tử kia đúng lúc hắn liếc qua..... Ách.....”

“Ta không có tự trách.” Đức Nhĩ Đa Tư nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Nhưng biểu tình của hắn thoát nhìn như cực kỳ phần nộ. Cho dù là thường xuyên làm cho Đức Nhĩ Đa Tư tức giận như Duy Thập, cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua hắn tức giận đến vậy, điều này làm cho y không khỏi sợ tới mức không dám lên tiếng.

Đức Nhĩ Đa Tư thay Duy Thập bỏ đôi giày đi, chân của y từ mắt cá chân trở đi đều có máu tươi chảy, nhưng may mắn cũng chỉ là chút thương ngoài da..... Dù vậy, Duy Thập hai ngày này đừng hòng nghĩ tới dùng chân đi đường, càng khỏi nói đến đi chân trần. (Công! Công đi! ~~@><>

Đức Nhĩ Đa Tư trừng mắt nhìn y một lúc lâu, sau đó không nói một tiếng chặn ngang ôm lấy Duy Tháp.
(Á aaaa

~~ >////<>

“A? Đức Nhĩ Đa Tư? Đừng đi như vậy!” Y nhin không được kinh hô: “Người căn bản là không thích hợp làm loại việc này! Như vậy một chút cũng không giống.....”

“Câm miệng cho ta.” Đức Nhĩ Đa Tư nheo lại mắt thanh âm lạnh lùng nói.”Giống hay không giống là do chính mình quyết định, người không có tư cách phát biểu ý kiến.”

Duy Tháp mở to hai mắt nhìn. Đối phương thức nói chuyện của hắn qua nhiều năm y tự nhiên biết Đức Nhĩ Đa Tư đang nói nghiêm túc.

..... Hơn nữa, chính xác.

Không nghe ý kiến bất cứ ai, không chiếu theo chỉ thị bất cứ người nào, chỉ dựa theo ý nghĩ của mình mà làm, đây mới là phương thức xử sự của Đức Nhĩ Đa Tư. Mà bác bỏ phán đoán của y, cố chấp kiên trì ôm y, Đức Nhĩ Đa Tư bây giờ..... nói không chừng mới là chân chính Đức Nhĩ Đa Tư.

Vì thế cuối cùng Duy Tháp chỉ có thể ủ rũ tùy ý Đức Nhĩ Đa Tư tạm thời làm hai chân cho y, hơn nữa lần đầu vì tình cảnh của mình mà cảm thấy xấu hổ, miệng lại nhin không được than thở: “Nhưng ta là nam nhân a? Vốn tính toán làm cho vương tử mất mặt, hiện tại không phải biến thành người mất mặt sao?..... Quên đi, chỉ cần người không cảm thấy ôm nam nhân thực ghê tởm thì tốt rồi.....”

Nghe được Duy Tháp lảm nhảm, Đức Nhĩ Đa Tư đột nhiên phát ra vài tiếng cười nhẹ.

“Lời của người sẽ không xảy ra.....”

“Cái gì?” Duy Tháp khó hiểu nhìn hai mắt hắn.

Ánh mắt bất khả tư nghị kia lúc này lại làm cho y có loại cảm tình không thể lý giải.

“Là người thì ta sẽ không cảm thấy ghê tởm.”

Biểu tình Đức Nhĩ Đa Tư lúc này rất được, ít nhất Duy Tháp cho tới giờ vẫn chưa từng thấy biểu tình của hắn đẹp như vậy..... Y cảm giác có thể hơi chút lý giải lý do những người khác luôn nói Đức Nhĩ Đa Tư anh tuấn, nhưng mà.....

Dường như có chỗ nào không đúng lắm?

Duy Tháp cau mày, tự vỗ lên mặt mình một cái, im lặng một lúc lâu không lên tiếng.

Hành động quái dị này hiển nhiên hấp dẫn sự chú ý của Đức Nhĩ Đa Tư.”Sao vậy?” Hắn hỏi.

“..... Ngô..... Cảm giác rất nóng.....” Y vuốt hai tai đang nóng lên của mình lẩm bẩm nói: “Hơn nữa trong nháy mắt còn tưởng rằng trái tim ngừng.....”

Đức Nhĩ Đa Tư nhíu mày.”Phát sốt?” Giọng hắn lạc hẳn đi, bởi vì hai tay đều không rảnh, cho nên chỉ có thể lấy trán áp lên..... Duy Tháp trừng lớn hai mắt.

Y theo trực giác đột nhiên vươn hai tay đẩy, chờ lúc phản ứng kịp thì, khuôn mặt Đức Nhĩ Đa Tư nguyên bản gần trong gang tấc đã cách y ra một đoạn.

Cũng may Đức Nhĩ Đa Tư không bởi động tác đột ngột ấy mà buông tay, nếu không người đang phải dựa vào hắn để di chuyển – Duy Tháp sẽ có một màn tiếp xúc da thịt thân cận với đất mẹ.

..... Nhưng cho dù là thế, cũng không đại biểu kết cục của Duy Tháp là tốt.

Hai người im lặng một hồi.

Cảm giác không khí đột nhiên trở nên cứng ngắc, thậm chí rất khủng bố. Duy Tháp đã cảm thấy rất hối hận, thậm chí mồ hôi lạnh đều ứa ra, hai tay đẩy hắn ra còn chưa buông xuống..... Hoặc nói đúng hơn là không dám buông. Giống như chỉ cần chính mình không động đây, đối phương cũng sẽ không có động tác nào khác.

Lòng tự trọng từ trước đến nay đặc biệt cao của Đức Nhĩ Đa Tư đã phá lệ quan tâm tới người khác, kết quả lại bị y chẳng biết tại sao hung hăng cự tuyệt.....Điều này sẽ tạo thành kết quả gì chứ?

Duy Tháp không dám tưởng tượng, nhưng y đột nhiên thực khát vọng có thể sử dụng đôi chân mình nhanh chóng rời đi, chỉ sợ làm như vậy sẽ chỉ lưu lại càng thêm nhiều máu thôi a.

Quả nhiên, mặt Đức Nhĩ Đa Tư lấy tốc độ cực chậm sáp lại, mỗi một giây đều làm cho người ta cảm thấy vừa áp bách vừa khủng bố, tựa hồ cả người đều dấy lên một ngọn lửa màu đen, đồng tử đen thẳm thẳm hơi hơi nheo lại lóe ra lãnh khốc cùng lửa giận chờ đợi giải thích..... Duy Tháp thực hoài nghi Đức Nhĩ Đa Tư còn còn lại nhiều hay ít lý trí, tuy rằng y không thể tưởng tượng được bộ dáng mất đi lý trí của hắn.

Duy Tháp nửa giờ tay, cảm giác toàn thân giống như bị kim đâm vụn vụn bất an, miệng hết đóng lại mở, cũng không biết nên nói gì..... Cuối cùng y rũ đầu xuống.

“Thực xin lỗi.....” Duy Tháp đáng thương thấp giọng hối lỗi.

Không rõ qua bao lâu sau, y mới nghe được Đức Nhĩ Đa Tư bắt đầu dĩ thử dài một tiếng.

Hắn không nói thêm gì, nhưng Duy Tháp rất muốn đối hắn giải thích, hắn chỉ đơn giản không hiểu hành vi của mình có ý nghĩa gì, nhưng nội tâm y lại phi thường không muốn Đức Nhĩ Đa Tư hiểu lầm, vì thế Duy Tháp kích động ngắt đầu: “Đức người.....”

“Ồ, lén lút yêu đương với vợ nhỏ ở đây a~” thanh âm trêu chọc cùng chế nhạo lấy âm lạc nhịp, âm điệu vắn vẹo chen vào giữa bọn họ. Duy Tháp ngắt đầu, vừa thấy, phát hiện âm thanh là từ hai nam nhân đi đường còn không vững, áo xệch hở một bên vai, trong tay còn cầm một bình rượu chưa cạn. Người kia thậm chí còn đùa cợt huyết sáo.

Duy Tháp chần chờ nhìn Đức Nhĩ Đa Tư một cái, chỉ thấy hắn lạnh lùng trừng mắt nhìn hai người..... Nếu không phải còn ôm y, chỉ sợ hắn đã rút kiếm ra rồi.

“Cũng chỉ có các người có dũng khí chọn đây làm nơi hẹn hò mà!” Người lúc đầu huyết sáo làm ra vẻ nhìn trước ngó sau, sau đó không biết là thật hay giả rừng mình một cái, “Đây là nơi ma nữ mới chết cháy.....”

Hắn nói như than thở, nhưng Duy Tháp nghe vậy lại sửng sốt một chút.

“Ma nữ?”

“Ai nha? Người nơi khác sao?” Nam nhân tựa hồ cũng có chút kinh ngạc, men say làm hắn chưa nhận rõ lắm, lúc này tựa hồ thanh tỉnh một chút.”Cái này khó trách..... Một tuần trước có một ma nữ bị chết cháy ở đây, trước khi nàng chết còn cao giọng đối quốc gia chúng ta hạ nguyên rửa..... Liên tục đốt, sau ba ngày ba đêm ma nữ kia mới bị đốt thành tro tàn, thật sự là dọa người..... Sau này cũng không còn ai dám đi qua pháp trường, huống chi ngày kia là vũ hội vương tử.....”

“Không chỉ như thế đâu!” Nam nhân bên cạnh tựa hồ không cam lòng yếu thế, vội vàng xen vào nói: “Ma nữ kia trước khi chết còn cố hô to ‘ con của ta a con của ta a ’, lão tử dám khẳng định ma nữ kia nhất định muốn gọi đứa con của mình về thay nàng báo thù!”

Duy Tháp cảm thấy thân thể Đức Nhĩ Đa Tư dường như run lên một cái.

Nhưng giờ phút này y đã không còn tâm tư đi để ý đến sự biến hóa của Đức Nhĩ Đa Tư, y chỉ cảm thấy đầu óc của mình ong ong khác thường, có một loại dự cảm bất hảo cùng hàn ý lạnh như băng từ lòng bàn chân dấy lên, làm cho khuôn mặt y cắt không còn chút máu.....

Ma nữ.

Nguyên rửa.

Một tuần trước.

Vũ hội vương tử.

“Chết.....?”

Duy Tháp không phát hiện thanh âm của mình đang run rẩy, thậm chí ngay cả ngón tay nắm vạt áo của Đức Nhĩ Đa Tư cũng bị dùng sức đến trắng bệch.

“Vô nghĩa! Cột vào cột đốt ba ngày ba đêm còn không chết được sao!” Gã sâu rượu hiển nhiên nghĩ rằng y sợ, nhin không được đắc ý khoe.

“Nàng..... Nàng có ... nói gì khác nữa hay không.....” Duy Tháp dùng thanh âm đều đều như một con rô bốt (chém cho hợp văn cảnh:q), có thể cảm giác Đức Nhĩ Đa Tư hơi dùng sức siết chặt y, nhưng hiện tại Duy Tháp không thể chú ý đến bất cứ điều gì, chỉ nghe thấy thanh âm ong ong quanh tai, cùng với thanh âm nam nhân mơ mơ hồ hồ xa xăm nói.”Hình như là..... Con gái của nàng..... Tên nữ nhân đó..... Vi Nhi Tháp..... Và vân vân.....”

“Nữ nhân?” Gã sâu rượu kêu lên, biểu tình có chút mạc danh kỳ diệu.”Nàng chỉ có một đứa con đi?” Hắn quay đầu nhìn đồng bạn bên cạnh hỏi: “Chỉ hô to đứa con đúng không?”

Đồng bạn xác nhận gật gật đầu, “Nàng là kêu tên đứa con a..... Tên là..... Gì nhỉ? Nói rất nhỏ, nhưng ta lúc ấy đứng rất gần đó nên có nghe thấy..... A, đúng rồi, là ‘ Duy Tháp ’! Nàng kêu ‘ Duy Tháp ’,đúng vậy!”

“Ác ác ta cũng nghe thấy! Lúc ấy ta đứng cũng gần mà! Thẳng đến cuối cùng mụ phù thủy mới thấp giọng hô to tên đứa con nàng! Lúc đầu ngay cả nói cũng không nói, chỉ rửa quốc gia chúng ta và la gọi đứa con..... Người nghĩ này có thể là nghi thức nguyên rửa hay không a?”

Duy Tháp cái gì cũng không nghe thấy.

Từ lúc hắn xác định ma nữ bị thiêu cháy là mụ mụ, cái gì hắn cũng không – cảm – giác.

Hắn không hiểu được mình rời pháp trường khi nào, Đức Nhĩ Đa Tư tựa hồ từng lay hắn gọi hắn, nhưng Duy Tháp cái gì cũng không nghe thấy, hắn chỉ cảm thấy gió táp mặt hắn rất đau rất đau, cho nên hắn nhin không được rơi nước mắt.

“Vi Nhi Tháp, ” mẹ của hắn vẽ mặt bê nghệ nói: “Đừng quên người chính là kẻ thay thế nữ nhi của ta, đừng nghĩ đến kêu mẹ thì ta sẽ đem người trở thành con gái của mình.”

Từng tiếng đó Duy Tháp đều không quên, nhưng hắn vẫn ngây ngốc mỉm cười, bởi vì hắn biết mẫu thân có thói quen lấy lời nói vô tình che dấu tình cảm thật sự của bà.

Đây là việc căn bản để nguyên rửa người khác.

Vu bà luôn mang vẻ mặt phiến chán, nhưng lại không quên dặn dò hắn.

Một khi thi hành nguyên rửa giả mà bị dao động, nguyên rửa sẽ trở lại trên người mình.

Duy Tháp có thể cảm giác được nội tâm của nàng với mình có bao nhiêu chán ghét và đau thương.

Nữ nhân đáng thương ấy luôn tưởng niệm đứa nhỏ thân sinh của mình. Trong lòng Duy Tháp rất rõ ràng. Nhưng hắn chỉ dám đem phần tịch mịch này trộm giấu dưới đáy lòng, tuyệt đối sẽ không nói cho người khác.

“Nhưng vì cái gì.....” Duy Tháp cắn môi dưới, vị tanh liên xộc tới, “Vì cái gì còn ở phút cuối cùng gọi tên ta.....”

Đức Nhĩ Đa Tư không hiểu được khi nào thì mình đã đưa y vào rừng rậm, cho y dựa dưới tàng cây, hồng quang phía chân trời xuyên qua tán cây hé xuống biểu hiện rõ đã hoàng hôn.

Duy Tháp nắm chặt tay áo Đức Nhĩ Đa Tư, nhin không được toàn thân phát run, cuối cùng dùng sức ôm lấy Đức Nhĩ Đa Tư, rốt cục cũng òa khóc thật to.

Đêm hôm đó Đức Nhĩ Đa Tư không quay về hình dạng quạ đen.

6. Chương 5: Chân Giả Công Chúa Dữ Chân Giả Vương Tử

(Công chúa thật, giả và vương tử thật, giả)

Hắn nghĩ từ khi sinh ra đến giờ chắc đây là lần đầu tiên hắn chân tay luống cuống như vậy.

Từ trong lòng ngực hắn, Duy Thập bắt đầu run rẩy, Đức Nhĩ Đa Tư chỉ biết rất không đúng. Hắn không thể bảo trì bộ dáng bình tĩnh như mọi khi, chỉ có thể nhìn Duy Thập nhanh chóng chui vào áo hắn cuộn thành một đoàn, nhìn khuôn mặt không chút huyết sắc của y, thậm chí đồng tử dần mất đi tiêu cự kia, nhìn môi y run rẩy không ngừng lặp lại một chữ duy nhất “Mụ mụ”, nhưng không biết nên ngăn cản như thế nào.

Hắn nhận không được la lên tên của y, sau đó kinh ngạc phát hiện đây là lần đầu tiên mình kêu tên y..... Đức Nhĩ Đa Tư rất ít gọi tên người khác, danh hiệu này nọ đối hắn là vật không hề thiết yếu, cũng không hề có giá trị, bởi vậy trừ bỏ lúc trước, phải thường gặp như huynh đệ tỷ muội, Đức Nhĩ Đa Tư rất ít khi nhớ rõ tên người khác.

Đợi cho đến khi bị biến thành quạ đen, lại cũng chưa từng gọi qua.

Một mặt là bởi hắn ít nói, hai người ở chung hơn phân nửa đều là Duy Thập một người cần nhân liên miên, về phương diện còn lại là, cuộc sống ở rừng rậm, cùng hắn nói chuyện cũng chỉ có Duy Thập, cho dù không gọi tên y, đối phương cũng biết là nói với mình. Cho nên tới tận bây giờ Đức Nhĩ Đa Tư mới phát hiện đây là lần đầu tiên mình mở miệng gọi y.

Tương phản, Duy Thập cơ hồ không có một ngày nào là không hô to gọi hắn. Số lần nhiều đến mức cảm thấy bị gọi thẳng tục danh là khiêu khích tôn nghiêm như Đức Nhĩ Đa Tư cũng thành thói quen, thậm chí đến ngày nào đó không được nghe thấy y hô to gọi nhỏ như vậy nữa sẽ cảm thấy không thích hợp.

Mà hiện tại..... Người luôn tràn đầy sức sống – Duy Thập lại rất không ổn, giống như sẽ nhanh chóng biến mất.

Phát hiện chuyện này Đức Nhĩ Đa Tư nhận không được hoảng hốt trong lòng..... Đúng vậy, là kích động. Từ nhỏ đến lớn hắn chưa từng vì cái gì hoặc vì ai trói buộc chính mình, nhưng hiện tại hắn không thể nghi ngờ mình vì thanh niên trong lòng ngực mà khấn nguyện.

Đức Nhĩ Đa Tư sa sầm mặt ôm Duy Thập nhanh chóng rời đi, trên đường còn đụng ngã hai gã hán tử say làm cho bọn họ tức giận mắng chửi, nhưng Đức Nhĩ Đa Tư chỉ âm lãnh trừng mắt nhìn bọn họ một cái rồi không để ý tới nữa.

Mặt Trời sắp ngã về tây.

Hắn biết mình không thể tiếp tục bảo trì bộ dáng nhân loại, cho nên ý nghĩ đầu tiên là mang theo Duy Thập đến rừng rậm gần đó, nhưng mà đến thời điểm vất vả lắm mới tới gần rừng rậm hắn lại dừng cước bộ.

..... Vạn nhất mặt trời xuống núi, vạn nhất hắn vào rừng rậm, như vậy hắn cũng chỉ là quạ đen.

Đức Nhĩ Đa Tư sinh ra dao động.

Hắn chưa bao giờ để ý sinh tử bản thân, giống như hắn không quan tâm sinh tử người khác, đối hắn mà nói không có gì so với tôn nghiêm chính mình trọng yếu hơn.

Nhưng mà hiện tại làm hắn chần chờ có nên biến thành quạ đen rất mâu thuẫn với tôn nghiêm của hắn, mà một khi hắn biến thành quạ đen, thanh niên trong lòng ngực phải làm sao bây giờ?

Hiện tại Duy Thập không chỉ không thể hành tẩu, thậm chí còn không nghe được thanh âm của hắn, cũng không cảm thụ đến tình hình chung quanh..... Vạn nhất hắn không thể ôm y hoặc là lấy bộ dáng nhân loại ở bên cạnh chiếu cố y, như vậy y sẽ ra sao bây giờ?

—— đừng biến mất.

Nội tâm Đức Nhĩ Đa Tư cảm thấy được giống như mấy đêm trước ở trên nhánh cây nhìn Duy Thập, ai thán bộ dáng bất lực của chính mình. Mệnh lệnh của hắn rốt cuộc không được đáp lại, giống như chỉ có thể cầu xin.

—— đừng biến mất.....

Như vậy vô lực.

—— đừng biến mất.....

Như vậy.....

—— đừng.....

Tay hắn run rẩy.

Có lẽ là phần nộ, có lẽ là chán ghét, cũng có lẽ là sợ hãi, mặc kệ là cái gì, tất cả đều làm hắn khó có thể chịu được. Hắn chưa bao giờ cảm thấy được tương lai khó có thể lựa chọn, cho dù chính mình trước đây ác danh đầy người hắn cũng không xót thương gì mà hối hận, cho dù khi mình đi vào rừng rậm quạ đen hắn cũng không có bất cứ tiếc nuối hay bất đắc dĩ nào, bởi vì toàn bộ đều theo sự quyết định trong lòng hắn.

Nhưng hiện tại loại cảm giác muốn làm gì cũng bất lực rõ ràng chọc giận hắn, cũng phủ định cách sống duy ngã độc tôn của hắn từ trước đến nay.

—— ta không cần biến thành quạ đen.

Hắn nheo lại ánh mắt, như thề mà cũng như quyết định.

—— ta muốn cởi bỏ nguyên rửa.

Đức Nhĩ Đa Tư cúi đầu ngấm thanh niên trong lòng ngực, sau đó rảo bước vào rừng.

+++++

“Đức Nhĩ Đa Tư?”

Cùng với tiếng nói là sự kinh ngạc, mà nói đúng hơn là thanh âm đầy vẻ nghi ngờ, nhất thời vang lên trong đại sảnh rộng lớn.

Thanh âm phát ra từ một thiếu niên mới chỉ mười ba, mười bốn tuổi, mái tóc quăn màu đỏ tươi, ngời đối diện với hắn cũng có một thanh niên, nhưng so ra thì hơn vài phần sức sống.

“Đó là người nhìn lầm đi?” Nhưng thanh âm nhạo báng mà thiếu niên phát ra lại hoàn toàn tương phản với vẻ ngoài ngây thơ của hắn, “Không phải hắn đã chết trong rừng rậm từ năm năm trước rồi sao?”

Thanh niên tóc vàng mắt xanh cũng không trả lời ngay, chỉ miễn cưỡng nhận thức mà gật gật đầu.

“Nhưng trên thực tế cũng không ai thấy hắn chết, ” hắn thở dài nói: “Vả lại..... Ta sẽ không nhận lầm bộ dáng của Vương huynh..... Tuy rằng năm năm không thấy, nhưng khí chất làm người ta khắc sâu ấn tượng cho dù nghĩ muốn quên cũng không thể quên được.”

Giống như cảm giác áp bách của hắc bạo quân.

Nếu như Tra Lý Tư làm cho người ta thấy ấm áp và an tâm, thì Đức Nhĩ Đa Tư lại làm cho người ta cảm thấy bị đè nén không thể thoát ra. Giống như có thể khắc sâu ấn tượng vào đầu người khác, hơn nữa bọn họ còn lớn lên bên nhau từ nhỏ.

Thiếu niên hơi nheo mắt, trong đầu hắn hiện lên trí nhớ mơ hồ. Mà hắn cuối cùng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nhận thức.

“Chính là..... Những tên kia nói hắn đã chết mà?”

“Những tên kia?”

“Chính là hai tên kỵ sĩ trung thành của người ấy.” Thiếu niên châm chọc, dường như hừ lạnh nói.

Hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, Tra Lý Tư cười khổ, “Ta thực không hiểu sao người lại chán ghét bọn họ như vậy, Lewis.”

“Ai sẽ thích cái loại chỉ biết linh mệnh làm việc như người máy a! Tra Lý Tư người rõ ràng cũng.....”

“Ta hiểu.” Tra Lý Tư ngữ khí ôn hòa đánh gãy lời hấn, “Nhưng điều đó cũng không nói lên rằng bản thân họ có gì sai.”

Đồng tử xanh lam trong suốt như ngọc bởi vì hồi tưởng lại, không tự giác trở nên có chút ảm đạm.

“Chuyện ma nữ bị hỏa thiêu lúc trước cũng là..... Ta cho rằng phụ vương đã lo lắng qua, vì quốc gia suy nghĩ, mới có thể hạ mệnh lệnh như thế.”

Lewis khinh thường cười nhạo nói: “Cho rằng? Là hy vọng mới đúng chứ?”

Tra Lý Tư cười khổ: “Có đôi khi ta thật sự cảm thấy người cùng Vương huynh rất giống.....”

“Đừng đem ta so sánh với tên biến thái lấy giết người làm thú vui đó.” Lewis lộ ra vẻ mặt như bị cầm phải thứ gì dơ bẩn, chán ghét nhứt mảy, “Ta căn bản không có ấn tượng gì với Đức Nhĩ Đa Tư, từ khi ta còn nhỏ tên kia cũng chưa từng lưu lại kinh thành, mỗi ngày nghe thấy chỉ có việc hoang đường của hấn, sau lại nghe nói hấn chết trong rừng rậm. Loại người như vậy căn bản không tính là huynh trưởng!”

Tra Lý Tư ôn nhu nhìn Lewis, ánh mắt có điểm thương hại.

Hấn biết đệ đệ này căn bản không chán ghét ca ca mình, nhưng hấn chỉ có thể làm vậy. Mâu thuẫn này mang đến cảm xúc ác liệt, tất sẽ đổ lên người làm hấn cảm thấy mâu thuẫn là Vương huynh.

Lewis cùng Đức Nhĩ Đa Tư rất giống nhau, bất quá, so với hấn, Lewis càng giống một đứa nhỏ cá biệt, mà Đức Nhĩ Đa Tư a..... Hấn nhìn bầu trời mờ mịt ngoài cửa sổ, yên lặng thở dài.

“Bất quá người thật đúng là nhàn nhã nha, ngày mai không phải là ngày người tuyển phi?” Như để đánh vỡ sự trầm mặc xấu hổ, Lewis tức giận nói: “Nhớ rõ người chiều hôm qua nói như thế nào không? ‘chẳng phân biệt giai cấp, chỉ cần là nữ nhân đều hoan nghênh tới tham gia vũ hội’? Trời biết người trong lòng luôn cầu nguyện các nàng có thể ở nhà đừng xuất môn, bằng không lúc khiêu vũ, từng cô gái sẽ phát hiện vương tử mình cảm mến không chỉ có phong độ, mà còn có bản lĩnh đem các nàng giam đến tàn phế.”

..... Nói thật, có đôi khi so với Lewis nói chuyện ngoan độc, Tra Lý Tư có lẽ càng thích Đức Nhĩ Đa Tư lạnh như băng hơn một chút. Hấn có chút bất đắc dĩ đỡ trán thở dài.

“Đừng chọc ta.....” Hấn xấu hổ nói: “Tuy rằng ta không am hiểu khiêu vũ..... Bất quá, ít nhất ta cũng có thể bởi các nàng nói chuyện, làm cho các nàng không đến mức quá mất vọng đi.”

“Thực nhàm chán.” Lewis không lưu tình chút nào phê bình.

Tra Lý Tư chỉ có thể thở dài. Hấn nhịn không được cảm thấy mình giữa ba huynh đệ không lớn hơn ai, ngược lại càng giống đệ đệ..... Hoặc nói đúng hơn hấn là một ca ca bất đắc dĩ không được để vào mắt đi.

“Như vậy người tính toán xử lý thế nào?” Dừng trào phúng, Lewis đem đề tài quay về trọng điểm, “Nếu người người thấy thực sự là Đức Nhĩ Đa Tư, vậy hiện tại phải làm sao? Còn có..... Nếu hấn thật sự không chết, vì sao phải đợi đến tận vũ hội trưởng thành của người mới đột ngột trở về.....”

“Ta cũng không hiểu được..... Bất quá.....” Tra Lý Tư buông xuống suy nghĩ, không dấu vết liếc ngẩng ngoài cửa một cái. Ngoài cửa hiện lên một đạo bóng đen.

Hấn lộ ra nụ cười ôn hòa trước sau như một.

“Thỉnh trở về hỏi rõ ràng để biết đi.”

+++++

Đức Nhĩ Đa Tư nhìn khuôn mặt nghiêm chỉnh ngủ của Duy Tháp.

Y ôm hấn không rõ là đã khóc bao lâu, khóc đến thanh âm đều khàn, mới đột nhiên như con robot hết điện lâm vào hôn mê.

Đức Nhĩ Đa Tư vẫn ngồi ở bên cạnh y, giống như trước đây ở bộ dáng quạ đen vẫn làm bạn bên cạnh y nhìn y ngủ say, bất đồng chính là hiện tại hấn đã có thể đắp thêm chăn lên người y, cũng có thể đốt đồng lửa, ánh lửa chiếu rọi khuôn mặt vẫn không chút huyết sắc còn vương rõ nước mắt của y.

Đức Nhĩ Đa Tư đi đến bên suối nhỏ lấy nước, hiểu rõ cần tẩy rửa vết thương cùng khuôn mặt dơ dáy của y, nhưng cuối cùng hắn lại nhìn chăm chăm mặt sông mà ngẩn người.

Mẫu thân..... Sao.

Đức Nhĩ Đa Tư khép lại hai mắt, trong đầu vang lên tiếng nữ nhân thê lương gọi đứa con, cùng bộ dáng mẫu thân Duy Thập la lên.

Phía chân trời dần dần lộ ra những mảng trắng bạc, hắn lo lắng một hồi, vẫn là quyết định không đánh thức Duy Thập, nhẹ tay nhẹ chân tự mình rời rừng rậm, tìm chút thức ăn trở về.

Hắn cũng tự hỏi qua có nên giết vài người mang về cấp Duy Thập ăn hay không, nhưng nghĩ đến chính mình sẽ không chế biến, hơn nữa cảm giác không vệ sinh, cho nên cuối cùng vẫn là quyết định tìm vài loại thức ăn tùy tiện bên ngoài là được rồi.

Mặt khác, không mang theo Duy Thập mà một mình rời rừng rậm còn có một lý do khác.

Đức Nhĩ Đa Tư chú ý xung quanh..... Trải qua chuyện ngày hôm qua, hắn không cho là bọn họ sẽ không có động tĩnh nào. Nếu phải truy binh tới, Duy Thập đi theo bên cạnh hắn so với một mình một người ở trong rừng rậm còn nguy hiểm hơn.

Đức Nhĩ Đa Tư đến quán trái cây, như suy nghĩ điều gì đánh giá trên dưới một phen, đối với lão bản nhiệt tình tiếp đón, Đức Nhĩ Đa Tư đơn giản rút ra trường kiếm, lão bản liền ôm đầu trốn sang một bên dưới quầy hàng, hào phóng la hét có thể tự do lấy đi toàn bộ. (anh cướp giữa ban ngày ban mặt TAT)

Đức Nhĩ Đa Tư đương nhiên sẽ không khách khí, liền đưa tay hướng tới rổ táo, lại không ngờ rằng còn chưa đụng tới cái gì, lại có một cơn gió lợi hại xuyên qua đầu ngón tay. Đức Nhĩ Đa Tư hơi hơi co rút đồng tử, nhanh chóng rút tay về, không nói hai lời đem hắc kiếm chém tới nơi vừa đâm tới chỗ hắn.

Trường kiếm tựa hồ chạm vào thân thể người kia, đối phương kêu vang thảm thiết, đồng thời Đức Nhĩ Đa Tư lại cầm hai quả lê ném về hướng ngược lại, sau đó cũng truyền đến tiếng khóc thét. Hắn không hề lơ đãng, tiếp đó nhảy dựng thân thể, đao kiếm chạm nhau đánh lên leng keng dưới chân hắn, sau lưng phịch một tiếng, cây gỗ chống đỡ sập hàng ầm ầm đổ, theo đó vang lên không ít kinh hô.

Đức Nhĩ Đa Tư ngồi chồm hổm bên cạnh cây gỗ, ánh mắt lợi hại dừng ở một đám hắc y nhân không biết khi nào đã vây quanh hắn.

Toàn bộ bắt quả chỉ xảy ra trong nháy mắt.

..... Đội ám sát của Vương gia.

Đức Nhĩ Đa Tư đã sớm quen thuộc thân phận đám người trước mắt, so với đội quân kỵ sĩ quang minh chính đại, đội ám sát lại như ẩn mình không để ai biết công tác của bọn họ, hơn nữa tinh thần của mỗi người đều là trừ phi đạt được mục tiêu nếu không đến chết cũng không ngừng. Mà đội ám sát của Vương gia chỉ có quốc vương và con nối dõi, mới có tư cách sử dụng. Trước kia, so với kỵ sĩ, Đức Nhĩ Đa Tư càng thích đàn tử sĩ này hơn.

Nhưng hiện mục tiêu không thể bỏ qua của đội quân này lại là mình.

Đức Nhĩ Đa Tư ánh mắt buồn bã, xem ra quả nhiên.....

Duy Thập mơ về cảnh tượng làm người ta hoài niệm, nơi rừng rậm tràn đầy quạ đen.

Căn nhà gỗ nhỏ nhỏ, hỗn độn đình viện, bát ngát cây rừng, râm mát bóng thụ, róc rách dòng nước, đàn quạ đen, vu bà thét chói tai với hắn, Đức Nhĩ Đa Tư nửa híp mắt ngủ gật trên ngọn cây. Hắn đứng ở dưới, cầm giỏ trúc chuẩn bị ụ thức ăn cho đàn quạ.

Đó là cuộc sống trước sau như một của hắn, cũng là thế giới của hắn. Bởi vì vu bà luôn cấm hắn không được ra khỏi rừng nửa bước, cho nên Duy Thập cũng không nghĩ về bên ngoài rừng rậm, chẳng sợ, hắn biết một ngày nào đó mình sẽ ra ngoài tham gia vũ hội vương tử, hắn cũng không cần chính tướng tượng qua.

Hắn chưa từng hoài nghi mệnh lệnh của vu bà, cũng không có chủ trương hay ý tưởng gì của bản thân, ngày qua thật sự rất đơn giản, cho nên hắn vẫn nghĩ chỉ cần chiếu theo lời nàng làm sẽ không sẽ có vấn đề gì.

Cho nên lúc vu bà biến mất rồi y theo lời bà ly khai rừng rậm, theo chỉ dẫn của Đức Nhĩ Đa Tư tới kinh thành.

Lần đầu tiếp xúc với xã hội nhân loại làm hấn cảm thấy mới mẻ thú vị, nhưng hấn đồng thời cũng cảm giác được một loại cảm giác vô cùng mãnh liệt như mực nước ở lòng sông so với mặt biển—nhưng Duy Thập không thể nói rõ đó là dạng cảm giác gì, bất quá hấn phát hiện thế giới bên ngoài có loại không khí kì dị, mà cổ không khí quý dị ấy đã quấy rối tiết tấu vững vàng mà hấn vốn có.

Nhưng vì không rõ, cho nên hấn cũng không quá để ý, hướng chỉ chỉ cần có Đức Nhĩ Đa Tư bên người, loại ảnh hưởng ấy sẽ tán đi như không còn nữa, cho nên Duy Thập cũng không để ở trong lòng.

Thẳng đến khi bọn họ tới pháp trường, biết được bản án thiêu thành tro tẫn, nghe được tiếng khóc hô to như còn lưu lại trong không khí—cổ không khí làm hấn cảm thấy không thích hợp mới bùng nổ, làm cho hấn ngay cả thời gian để phản ứng cũng không có —

Duy Thập chậm rãi mở to mắt, thanh âm hỗn tạp của dòng nước cùng những tiếng lạt xạt trong rừng vọng về. Lắng nghe thanh âm rừng rậm không hề quen thuộc, đồng tử xanh lục không chút cảm tình.

Hấn chống thân bò dậy, biểu tình đậm đặc nhìn chăm chú đất rừng không một bóng người trước mắt, y phục hấn lấm dầy bùn đất, mà chân của hấn vẫn y nguyên một màu máu khô đỏ sẫm.

“Chuyện gì?” Hấn thì thào với nơi không một bóng người phía trước.

Theo tiếng hấn, vài tên hắc y nhân nhanh chóng nhảy từ trên cây xuống, nửa quỳ bên cạnh hấn.

“Chúng ta tới nghênh đón ngài, Vi Nhi Thập công chúa điện hạ.”

Duy Thập sửng sốt, có chút kinh ngạc nhìn bọn họ, nguyên bản tưởng phiên toái tìm đến, không thể ngờ rằng lại nhận được đáp án khiến người ta không thể phản ứng lại như vậy.

Hấn có chút trì độn nhú mi, hiển nhiên vẫn không thể hiểu được, “..... Nghênh đón ta?”

“Đúng vậy, công chúa điện hạ..... Chúng ta đã tìm ngài suốt hai mươi năm, rốt cục hôm qua biết được tin tức ngài xuất hiện ở vương thành....”

Ngày hôm qua..... Duy Thập nhớ tới quang trường xôn xao.

Tuy rằng không rõ những người trước mắt này nói vậy rốt cuộc có ý gì, bất quá không nghĩ tới trong nháy mắt, hành tung của bọn họ đã bại lộ. Duy Thập không tự giác nhìn xung quanh, thậm chí cũng ngẩng đầu nhìn đỉnh thân cây gần đó, nhưng không hề có bất cứ loài chim hay sinh vật nào tồn tại.

“Đức Nhĩ Đa Tư?” Hấn có chút bất an hỏi.

“Điện hạ không thể cùng loại người bị nguyên rửa ấy một chỗ.” Một gã hắc y nam tử có vẻ đứng đầu nói, thanh âm cách miệng vải che đen truyền ra, nghe mơ hồ và không chút cảm tình, “Đó là con của ma nữ, điện hạ bị hấn lừa.”

Duy Thập lộ ra biểu tình cổ quái: “..... Các người hiểu lầm cái gì đi?”

Nam tử lắc đầu: “Lầm chính là điện hạ. Hai mươi năm qua ngài vẫn bị bọn họ lừa.”

Duy Thập còn chưa tiếp tục mở miệng, một hắc y nhân khác lại đi ra nói tiếp: “Hai mươi năm trước, ma nữ ôm đi ngài lúc còn mang tã lót, hơn nữa để lại người bị nguyên rửa ấy làm thay thế, mục đích chính là để nguyên rửa quốc gia này —— để đem ngài trở về, chúng ta hy sinh vô số chiến sĩ, cũng từng đi vào rừng rậm bị nguyên rửa kia, nhưng đều không có người nào có thể bình an trở về..... Mà nhân dân quốc gia ta lại bị người bị nguyên rửa kia thảm sát bừa bãi, có lúc cơ hồ sắp phải mất nước, dân chúng tựa như chìm vào biển lửa..... Điện hạ, quốc vương bệ hạ thập phần lo lắng cho ngài, quốc gia chúng ta cần chính là một chủ nhân chân chính, chứ không phải một tên thay thế ác ma.”

Duy Thập ngốc nhìn bọn họ, hơn nửa ngày sau mới miễn cưỡng bài trừ một câu: “Lúc ấy mang Đức Nhĩ Đa Tư đến rừng rậm là các người?”

Nghe vậy, hai gã nam nhân đồng thời sửng sốt, sau mới có chút chần chờ gật gật đầu.

“Ai hạ mệnh lệnh?” Duy Tháp lãnh nghiêm mặt hỏi: “Nhị vương tử sao?”

Tựa hồ là phát hiện có sự không thích hợp, hai gã hắc y nhân nhanh chóng lùi về sau, có chút phòng bị nhìn chằm chằm Duy Tháp.

Rõ ràng không có mưa gió, rừng rậm lại xôn xao.

“Công chúa điện hạ.....?”

“Không cần kêu ta công chúa điện hạ!” Duy Tháp thét chói tai, một đầu tóc đậm kim (vàng nhạt) quỳ dệ tung bay, “Người nghĩ rằng ta sẽ tin lời nói ngu xuẩn này của các người sao ——? Các người giết chết mẫu thân của ta! Tất cả các người đều đáng chết!”

“Không phải, công chúa điện hạ, chúng ta không nói dối!” Trong đó một gã hắc y nam tử lo lắng hô to: “Mẫu thân của người là hoàng hậu đệ hạ, mà chúng ta phải....”

“Câm miệng!” Duy Tháp đứng lên, vết thương nơi lòng bàn chân hằn bởi chịu áp lực mà lại vỡ ra, không ngừng toát ra máu tươi, “Ta mặc kệ các người nói thật hay giả, mẫu thân của ta chỉ có một vị—— ta mới là con của vu bà, chính ta!”

Không biết khi nào quần áo rách rưới của hắn bay lên, Duy Tháp cúi kính kéo vải dệt chắn nửa người xuống, lộ ra bộ ngực bằng phẳng, đồng thời khiến cho vài tên hắc y nhân khó có thể tin hiện lên ánh mắt kinh ngạc.

Trong mắt bọn họ, thân ảnh Duy Tháp trở nên càng ngày càng mơ hồ, mà bộ dáng nguyên bản tưởng như cô gái dần trở nên giống một nam nhân, không khí quỷ dị làm trong lòng bọn họ nhất thời một tầng sợ hãi, hiện lên một bóng ma—— ma nữ của khu rừng bị nguyên rửa!

“Y theo lệ thường cho các người một cái cơ hội.” Duy Tháp lãnh thanh âm, không mang theo ý cười nói.

Hắn nói xong lời này, hai gã nam nhân cũng đồng thời khiếp sợ phát hiện không biết khi nào đội viên đi theo sau bọn họ đều biến mất, thay vào đó là một đám quạ đen. Tiếng kêu thô dật khó nghe như khóc thét.

“Nếu như có thể nhận ra đồng bạn của chính mình, các người có thể cùng nhau rời đi nơi này; nếu nhận không ra, các người sẽ trở thành thức ăn cho đồng bạn đi.”

Hắn giơ cao hai tay lên, tuyên bố trò chơi bắt đầu.

Đây là trò chơi của hắn, trò chơi từ nhỏ đến lớn, trò chơi mẫu thân dạy hắn, mà hiện tại hắn quả thật nắm giữ nó.

Thân ảnh Duy Tháp trong mắt người bị mất mơ hồ biến mất, cuối cùng chỉ còn lại có đàn quạ đen lớn, ba sa ba sa như hồi âm từ ác mộng, tiếng kêu thảm thiết của bọn họ cũng dần dần bị bao phủ.

Không biết từ bao giờ Duy Tháp ngồi trên cây đã không thấy chút hứng thú nào với hoạt động của đàn quạ đen bên dưới nữa, hắn chỉ mở mắt nhìn về phía trước.

“Người đi nơi đâu rồi? Mụ mụ..... Ta đã học xong, thứ mà người dạy ta.....” Rơi xuống hai giọt lệ, Duy Tháp thì thào tự nói.

Bầu trời bên ngoài rừng rậm u ám mịt mù, đồng thời hắn cũng biết chính mình có chỗ nào khác lạ.

Sắc mặt Duy Tháp tái nhợt nhìn hai bàn tay mình, khua khua hai bàn tay trống trơn, nhưng hắn lại như bắt được cái gì. Trước kia chỉ có thể chiếu theo trình tự của vu bà nguyên rửa người khác, thành công hay không xác suất đều không do mình nắm bắt, nhưng hiện tại Duy Tháp tựa hồ cảm thấy được mình rốt cuộc hiểu nguyên rửa là cái gì, thậm chí cho dù không cần ở trong rừng rậm, vẫn có thể hạ nguyên rửa với người khác.

Vì sao lúc này lại ——? Hắn nhớ rõ vu bà có nói qua rõ ràng rằng.....

—— tình cảm cường đại chính là một loại nguyên rửa.

“Người bình thường luôn không muốn thừa nhận điểm ấy, hoặc bọn họ đem khống chế tình cảm ấy trong phạm vi mà họ mong muốn, vượt qua đều xem như là tà ác.” Vu bà phe phẩy bình rượu, vẻ mặt khinh

thường thì thảo tự nói, “Mặc kệ là yêu, hoặc là hận, chỉ cần phân tình cảm kia vượt quá khả năng chịu đựng bình thường của họ, sẽ biến thành chúc phúc hoặc là nguyên rửa..... Thế giới bên ngoài luôn tràn ngập quá nhiều yêu cùng hận, họ lại đem nó phát triển thành sự giày xéo không thể khống chế..... Mà ta.....” Nói đến đây, vu bà bắt đầu bật cười khanh khách, biểu tình âm trầm làm cho Duy Thập bên cạnh toàn thân run rẩy.

Hiện tại, năng lực của hắn đã thăng tiến lên một bậc —— Duy Thập nắm chặt hai tay.

Hắn đích xác chiếm được —— phần cảm tình mãnh liệt này cơ hồ có thể đem tâm chí đốt đến cháy trụi.

Hắn chưa bao giờ hiểu được lý do vu bà oán hận quốc gia này, nhưng hiện tại hắn đã có lý do oán hận nơi đây.

—— rừng rậm bên ngoài tràn ngập những nguyên rửa dơ bẩn.

Duy Thập rốt cục biết đây là chuyện gì, cũng biết chính mình đồng dạng đã bị nguyên rửa..... Nhưng cho dù là thế, hắn cũng vô pháp quay đầu lại. Hoặc là nói, hắn đã không thể nghĩ đến quay đầu nữa.

Nguyên rửa tà ác đã bị phản phệ thành báo ứng. Duy Thập cắn môi dưới, cố gắng nhịn không cho nước mắt rơi xuống.

Hắn nhìn dưới lòng bàn chân da thịt đã không còn trọn vẹn, vết máu dọa người thậm chí đã bắn tung tóe lên chiếc váy mà Đức Nhĩ Đa Tư mua cho.

Nhưng mà Duy Thập không có gì bị thương cả, cũng giống như hắn dụ dỗ người lạc đường trong rừng, sau đó đưa thi thể bọn họ chặt thành khối uy quạ đen. Muốn nói hiện tại có gì bất đồng, đại khái chỉ là hắn nhìn thi thể và đàn quạ đen đầy chán ghét.

“Ta rốt cục cũng hiểu được cái gì là oán hận.”

“Chính là vì sao nhất định phải ở đây, vào lúc này mà hiểu rõ cơ chứ?”

Hắn căn bản không để ý đến quan hệ phức tạp bên ngoài, mặc kệ hắn rốt cuộc là con ai hay Đức Nhĩ Đa Tư là con ai, hắn chỉ nhận định duy nhất tình yêu của mình với vu bà và Đức Nhĩ Đa Tư là thật, những cái khác đều không quan trọng. Cho nên mặc kệ rốt cuộc là ai nói dối hắn đều không sao cả, Duy Thập cũng không thêm để ý mình từ nơi nào đến, hắn chỉ để ý đến vị mẫu thân đã nuôi mình khôn lớn lại bị thiếu hụt.....

“Hiện tại chỉ còn mình ta ——”

Nói được một nửa, mặt hắn đột nhiên trắng xanh, có chút sợ hãi ngắc đầu.

“..... Đức Nhĩ Đa Tư?”

Như là tới bây giờ mới đột nhiên nhớ tới, Duy Thập có chút kích động nhìn xung quanh, “Đức Nhĩ Đa Tư.....! Đức Nhĩ Đa Tư người ở nơi nào?”

Hắn nhảy khỏi cây, lao đảo đi hai bước liền té ngã trên mặt đất.

—— đau quá!

Duy Thập híp mắt, cảm giác đầu gối đau đến mức không khống chế nổi, mùi máu tươi nồng đậm xộc vào mũi, giờ hắn mới phát hiện mình ngã vào đám thi thể đang không ngừng túa máu, trên người dính vào vết máu, thoạt nhìn thập phần dọa người.

“Đức Nhĩ Đa Tư.....” Hắn thở phì phò, ý đồ khởi động thân thể.

Đến tận giờ, hắn mới đột nhiên phát hiện một sự thật đáng sợ. Duy Thập toàn thân cứng ngắc.

—— nguyên rửa trên người Đức Nhĩ Đa Tư biến mất.

Tuy không biết vì sao, nhưng hiện tại hắn rõ ràng như vậy —— nguyên rửa trên người Đức Nhĩ Đa Tư đã hoàn toàn biến mất.

Nói cách khác, Đức Nhĩ Đa Tư sẽ không biến thành quạ đen nữa, cũng không còn lý do ở bên cạnh hắn nữa.

“Không.....” Hai tay Duy Thập run rẩy, “Không cần.....”

Hắn chặt vật bò lên, sau đó lại té ngã, rồi lại cố đứng lên, cả người nghiêng ngả lão đảo chống vào thân cây trong rừng rậm mà đi, trên người nhiễm đầy máu, nước mắt đầy mặt, mái tóc màu vàng đã trở nên hỗn độn, giống như kẻ điên làm người ta sợ hãi.

“Không cần bỏ ta lại một mình, không cần bỏ ta lại một mình, Đức Nhĩ Đa Tư.....!”

Hắn không biết mình đã đi bao xa, cũng chẳng biết qua bao lâu, chỉ nhớ rõ đến tận khi khủng hoảng điên cuồng bao phủ lấy hắn.

“Mặc kệ người nói gì ta cũng nghe, muốn ta làm gì ta sẽ làm hết, đánh ta cũng được, mắng ta cũng được, thậm chí giết ta đi cũng không sao cả..... Chính là, van cầu người, không cần bỏ ta lại, ta cái gì cũng không có..... Ô ô.....”

Hắn nghiêng ngả lão đảo đi lung ta lung tung, không biết thẳng đến khi nào đã ra khỏi rừng rậm, theo thanh âm hỗn loạn của đám đông đi tới, cơ hồ phải hòa tan vào đoàn người, mới dừng lại cước bộ.

Hắn ngốc lảng nhìn chăm chú cách đó không xa một đoàn người đang đánh nhau, một thanh niên toàn thân đen kịt huy một thanh hắc kiếm nhanh đến mức khiến người ta nhìn không rõ, đem tất cả người bị mặt tập kích hắn đánh đuổi. Nhưng cho dù là thế, đối phương cũng ăn ý không kém, một người đi trước đánh, nháy mắt để người thứ hai đến hỗ trợ, sau đó người thứ ba thừa cơ công kích. Cách đánh công kích như thế, cho dù Đức Nhĩ Đa Tư giỏi kiếm thuật đến mức nào, cũng không tránh khỏi bị chém qua mấy đao.

Chung quanh đông đảo người xem kinh hô nhưng quần chúng lại không một ai tiến lên ngăn cản, mà sự xuất hiện của y đồng dạng cũng mang đến một ít ánh mắt. Duy Thập không để ý ánh mắt trừng lớn của bọn họ là ý gì, y chỉ toàn tâm toàn ý nhìn hắc y thanh niên kia, như là nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

+++++

Đức Nhĩ Đa Tư phân tâm.

Trong chiến đấu phân tâm là sai lầm ngu xuẩn, điểm ấy hắn rõ hơn ai hết, mà hắn cũng chưa từng phạm qua. Nhưng hiện tại lại bởi trong lúc vô ý ngắm quần chúng vây xem một chút, giây tiếp theo, trường kiếm mang độc được đã cắm vào vai trái của hắn.

Đức Nhĩ Đa Tư trừng lớn mắt, cùng thời gian Duy Thập kinh hô kêu lên, nhất thời mọi người trở nên vô cùng hỗn loạn xôn xao.

Nhanh chóng rút ra trường kiếm đâm vào hõm vai của mình, Đức Nhĩ Đa Tư mượn lực xoay người cắt đứt cổ đối phương, sau đó mọi người thấy Duy Thập chạy về phía hắn, thần tình kinh hoảng.

“Ngốc.....!”

Hắn phun một hơi, cảm giác đầu gối đã mềm nhũn, nháy mắt đem kiếm cắm lên mặt đất ổn định thân mình. Đức Nhĩ Đa Tư nâng mắt, như cảnh cáo mà trừng mắt hướng thanh niên chạy tới chỗ hắn, nhưng không nghĩ tới người kinh ngạc ngược lại là chính mình.

Duy Thập thoát nhìn như vừa từ một đám thi thể chui ra, toàn thân cao thấp không phải bùn thì là máu loãng, mái tóc dài đến eo đã bị máu nhuộm thành màu nâu đục, quần áo rách rưới, chỉ còn lại có làn váy là có thể miễn cưỡng nhận ra là do lúc trước hắn mua cho..... Nếu không phải bởi y không thêm để ý bề ngoài người khác, cũng biết khẳng định không có ai lộ ra lo lắng đối với hắn như vậy, Đức Nhĩ Đa Tư nói không chừng sẽ không có biện pháp lập tức nhận ra y đến.

Hắn không hiểu máu này từ đâu tới, nhưng nhìn Duy Thập bộ dáng còn có thể hoạt động, hắn là trong đó không có máu của y, bất quá —— chân..... Đôi mắt hắn tối sầm lại mạng theo tia tức giận. Ít nhất đôi chân chảy máu nghiêm trọng kia là của y, tối hôm qua xem rõ ràng là không nghiêm trọng như thế, hiện tại lại toàn bộ đều thối nát, người bình thường căn bản là không có khả năng hành tẩu.

Chính là hiện tại không phải thời điểm để mà chậm rãi hỏi lý do.

Đức Nhĩ Đa Tư hơi hơi cắn răng, phát tay đem trường kiếm hướng phía Duy Thập, cảnh cáo y không được tiến thêm về phía trước, đồng thời đem lực chú ý quay lại ba gã hắc y nhân còn sót lại trước mắt.

Nhưng ngoài dự liệu của hắn, thừa dịp đánh lén như trong dự đoán cũng không xuất hiện, ngược lại vài tên hắc y nhân thấy Duy Thập đằng sau đều dừng động tác, có chút chần chờ liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó một gã ra dáng đội trưởng vung tay lên, mấy người như chưa từng tồn tại mà biến mất.

Đức Nhĩ Đa Tư kinh ngạc quan sát quanh mình, thậm chí nhảy loanh quanh xem có bẫy rập không..... Bất quá trừ bỏ quần chúng sợ bị hắn liên lụy ra, cái gì cũng không phát hiện thấy.

Là thật, tất cả bọn kia đi rồi..... Nhưng vì cái gì chứ?

Nhưng cũng không có thời gian cho hắn tự hỏi, Duy Thập trước mắt lần thứ hai hấp dẫn tất cả lực chú ý, chỉ thấy y chạy vội tới trước mặt hắn, Duy Thập giống như chó lớn rốt cục tìm được chủ nhân, nhảy một cái dùng sức nhào lên người hắn, Đức Nhĩ Đa Tư thậm chí bởi vì cổ xung lượng kia mà có chút đứng không vững.

“Thương! Người bị thương!” Duy Thập nhanh túm lấy hắn, hơi điên cuồng hô to.

Đức Nhĩ Đa Tư hơi hơi nhíu mi, cảm giác người trước mặt có chỗ nào đó không thích hợp. So với vết thương của hắn, bộ dáng toàn thân nhuốm máu của Duy Thập phải nghiêm trọng hơn mới đúng chứ?

Hắn không ngăn cản y kích động lôi kéo mặt của hắn lại xem hay bả vai, cũng không có đối hắn nói thêm gì, chỉ yên lặng quay đầu nhìn phía vài tử thi của đám hắc y nhân bên đường. Duy Thập mờ mịt dời đi theo tầm mắt của hắn, rồi thấy Đức Nhĩ Đa Tư đi tới bên cạnh một người, lật người nọ lên sờ hướng sườn, giống như rất quen thuộc lấy ra hai viên thuốc ở thắt lưng người nọ.

Hắn tùy tay nuốt xuống, lau miệng xong, mới chậm rãi giải thích: “Thương ngoài da thôi, đừng lo, độc thì ta ăn giải được rồi sẽ không sao.”

Duy Thập mờ mịt nhìn hắn, nhưng đối phương lại đột nhiên quay đầu trừng mắt nhìn y: “Nhưng người, bộ dáng kia là có chuyện gì xảy ra? Vì cái gì ta mới rời đi một chút liền biến thành như vậy? Ai cho phép người bị thương hả? Là ai cho người bị thương chứ?”

Đức Nhĩ Đa Tư chất vấn liên hồi, biểu tình giống như là tự tôn đã bị vũ nhục mà tức giận vậy, mặc dù lý do hắn tức giận lần này không liên quan đến bản thân, nhưng vẫn như cũ lấy mình làm trung tâm. Nhưng mà đối mặt với Đức Nhĩ Đa Tư, Duy Thập lại không có phản ứng gì, chỉ ngẩn ngơ nhìn hắn. Sắc mặt y tái nhợt, ánh mắt phù thùng, khóe mắt lộ quang lóe ra, dọc theo đường đi y chạy tới có thể nhìn thấy những vết máu.

“Nói chuyện!”

Nếu nói vừa rồi là tức giận, thì hiện tại hắn phần nọ rồi.

Đức Nhĩ Đa Tư một phen kéo lấy tóc Duy Thập, hiển nhiên đối phương cũng không phát hỏa với hành động của hắn, nhưng giây tiếp theo đã làm biểu tình hắn cứng đờ.

Duy Thập khóc, trước mắt hắn là đôi mắt lục sắc không ngừng rơi nước mắt. Thấy thế, Đức Nhĩ Đa Tư nhất thời không biết làm sao, vội vàng thu hồi tay, thoát nhìn có chút chật vật.

“Đây không phải là..... Đây không phải máu của ta.....” Thanh âm Duy Thập mỏng manh, đứt quãng mở miệng: “Ta giết chết những người đó..... Rõ ràng nơi này không phải rừng rậm quạ đen, cũng không cần uy thực, chính ta đã đối bọn họ hạ nguyên rửa.....”

Nghe vậy, Đức Nhĩ Đa Tư hơi hơi rung rung mi mắt, biểu tình phần nọ đã lui đi thay vào đó là sự lãnh đạm ngày thường, chỉ còn lại một chút kinh ngạc.

“Đức Nhĩ Đa Tư, làm sao bây giờ, ta bị nguyên rửa.....” Y vẻ mặt cầu xin ngẩng đầu, “Ta đã không phải là Duy Thập, hơn nữa người cũng sẽ không biến thành quạ đen nữa..... Cho nên, cho nên người cũng không có lý do tiếp tục ở lại.....” Nói còn chưa dứt lời, y lại bắt đầu run rẩy.

Duy Thập trở tay nhanh như chớp bắt lấy cánh tay Đức Nhĩ Đa Tư, biểu tình hoảng sợ hướng về phía hắn thét chói tai: “Không cần đi! ——!”

Đức Nhĩ Đa Tư vừa thấy có vẻ không đúng, còn chưa kịp mắng to, Duy Thập lại liều mạng mà kêu to: “Không cần đi! Xin người! Van cầu người! Đức Nhĩ Đa Tư.....!”

“Mụ mụ cũng đã mất..... Van cầu người đừng bỏ ta lại một mình! Đức Nhĩ Đa Tư! Đức Nhĩ Đa Tư! Đức Nhĩ Đa Tư!”

“Tỉnh táo lại ——!” Đức Nhĩ Đa Tư suýt nữa đã rống to, lúc này mới cảm giác được người trong lòng ngực ngừng giãy giụa, run lên một chút, rồi rốt cục dừng lại.

Duy Tháp tựa vào trước ngực hắn, nước mắt một giọt lại một giọt tuôn rơi.

“Cũng không phải ta rời bỏ người.” Đức Nhĩ Đa Tư thở hổn hển xong mới bình tĩnh đáp: “Ta chỉ muốn thay người tìm chút thức ăn, người đang bị thương như thế không ăn chút gì là không được.....”

Duy Tháp lẳng lẳng nhìn hắn.

“Khả, chính là..... Chính là nguyên rửa trên người người đã được giải trừ, không phải sao?”

“Cái gì?”

“Nguyên rửa.” Y lặp lại, “Ta biết, tuy không rõ vì sao, bất quá nguyên rửa trên người người đã biến mất..... Khi ta vừa tỉnh thì không thấy người, hơn nữa biết rằng nguyên rửa trên người người đã được giải trừ.....” Mắt của y lại đổ lệ ào ào không ngừng, “Ta nghĩ không ra, người còn có lý do gì ở lại bên cạnh ta.....”

Đức Nhĩ Đa Tư nhú mày.

“Nơi này là quốc gia của người, vương thành của người, hơn nữa người sẽ không biến thành quạ đen nữa, cho nên người đương nhiên có thể trở về.....”

Đức Nhĩ Đa Tư nheo mắt.

“Ta từng nói qua không cho người tự tiện quyết định đi?” Hắn lạnh lùng nói.

“Ách?”

“Cho dù ta ly khai một chút, đó cũng là bởi vì người theo ta sẽ mệt mỏi. Dù sao thực rõ ràng là, có người muốn mạng của ta.”

Duy Tháp lộ ra biểu tình cổ quái, lộ ra khuôn mặt nghi ngờ như nói “người là Đức Nhĩ Đa Tư sao?”. Đức Nhĩ Đa Tư cảm giác gân xanh nổi đầy trên trán.

“Mặc kệ người tin hay không, cũng không quản người có nguyện ý hay không, ” hắn dè xuống tức giận gầm nhẹ nói: “Ta đã quyết định, chờ sau khi tất cả mọi việc chấm dứt sẽ mang người đi.”

Duy Tháp có chút mờ mịt nhìn hắn, không quá hiểu rõ hắn đang nói gì.

“Hiện tại mẫu thân của người đã chết, cho nên người cũng không tất phải ở đây.....”

“Ta muốn lưu lại!” Duy Tháp kích động đánh gãy lời hắn, Đức Nhĩ Đa Tư bởi vậy lại nhú mày.

“Ta muốn báo thù! Ta muốn báo thù! Ta tuyệt đối không thể cứ buông tha kẻ đã giết chết mẹ ta như vậy!” Y hô lớn, vẻ mặt lại biến thành mê muội điên cuồng như vừa rồi, “Ta không thể rời đi nơi này, ta.....” Nhưng nói đến đây, y lại biến sắc, khẩn trương ngẩng đầu nhìn Đức Nhĩ Đa Tư.

“Người muốn giết chết vương tộc?” Đức Nhĩ Đa Tư bình tĩnh hỏi.

Thân thể Duy Tháp run lên.

Y muốn báo thù người nhà Đức Nhĩ Đa Tư. Duy Tháp khủng hoảng nghĩ.

Không, không đúng, nói không chừng bọn họ cũng không phải người nhà chân chính của Đức Nhĩ Đa Tư..... Nếu vừa rồi mấy người ... hắc y nhân kia nói là sự thật ——

Điều đó cũng không quan trọng, quan trọng là, nếu đó là chân chính thân nhân của Đức Nhĩ Đa Tư..... Như vậy hắn sẽ để mình ra tay với vương tộc sao?

Duy Tháp sắc mặt trắng nhợt, cảm giác khủng hoảng cùng vô lực cơ hồ đem y bao phủ.

“Ta sẽ không ngăn cản người.” Nhưng Đức Nhĩ Đa Tư lại trả lời hắn như vậy.

“..... Cái gì?”

Đức Nhĩ Đa Tư không giải thích nhiều làm gì, chỉ hỏi lại: “Đây là nguyên rửa người nói sao?”

Duy Tháp sững sốt, hơn nửa ngày mới kịp phản ứng hần đang hỏi cái gì, sau mới mờ mịt gật gật đầu.

Đức Nhĩ Đa Tư trào phúng cười, “Có được oán hận chính là nguyên rửa người đã bị sao? Thật đúng là không có tính sát thương gì.”

“Người, người thật sự không quan tâm sao.....? Ta là.....”

“Ta cho rằng như vậy ngược lại còn bình thường hơn, ” hần lấy ánh mắt vừa lòng nhìn Duy Tháp từ trên xuống dưới (như kiểm hàng:))), “Nói không chừng người sẽ trở nên thông minh hơn đó. Dù sao người bị đánh mà không biết phản kháng, quả thực là bia ngắm vô dụng.”

..... Ý hần nói y từ trước đến nay đều là bia ngắm vô dụng sao? Duy Tháp đột nhiên cảm thấy khổ sở vì mình, bất luận là từ trước hay hiện tại.

“Bất quá, người có nghĩ đến phải làm như thế nào chưa?”

Duy Tháp trầm mặc, rồi trả lời: “..... Dựa theo kế hoạch đã định, lấy danh nghĩa tuyển phi tham gia vũ hội vương tử, nhân cơ hội tiếp cận bọn họ, tìm ra người đã hạ lệnh thiêu chết mẹ ta..... Còn có, nếu tâm nguyện của mẹ ta là làm vương tử xấu mặt, ta đây cũng.....”

“..... Ta nghĩ nàng không phải là muốn vương tử xấu mặt.” Đức Nhĩ Đa Tư như có điều suy nghĩ thì thào tự nói.

“A?”

“Quên đi, không sao cả, làm cho xong những chuyện người muốn làm đã.” Hần khoát tay áo, hào phóng đồng ý yêu cầu của y, “Ta đây cũng có chút sự tình phải xử lý..... Sau khi vũ hội kết thúc cũng phải hoàn thành.”

“Kết thúc.....?”

“Đến lúc đó, người phải theo ta quay về rừng rậm quạ đen.”

Duy Tháp mở to hai mắt nhìn, biểu tình có chút ngu si. (O A O)

“..... Quay về rừng rậm? Ta phải theo người quay về rừng rậm?” Y mờ mịt hỏi lại.

Đức Nhĩ Đa Tư có chút hờn giận nâng lên một bên lông mi.”Không phải ta với người, là người muốn đi theo ta.”

“Đi theo người? Quay về rừng rậm? Vĩnh viễn?”

“Người đương nhiên không thể nói không.” Khóe miệng hần gợi lên một độ cung vừa phải, như để vương quân lâm thiên hạ, tăng vọt khí phách không chấp nhận cự tuyệt của người khác.

Duy Tháp giống như thấy được Đức Nhĩ Đa Tư khi là hắc bạo quân bị người sợ hãi, y mở to hai mắt nhìn, như muốn đem biểu tình như vậy khắc thật sâu thật sâu trong đầu.

Một nam nhân chỉ với ánh mắt cũng làm người ta phải sợ hãi, lại làm cho y thích đến không thể dời mắt.

7. Chương 6: Trần Phong Địch Thâm Cung Bí Sử Dữ Di Thất Địch Độc Bình Quả

(Thâm cung bí sử phủ đầy bụi và quả táo độc bị đánh rơi.)

Nàng từng nghĩ rằng mình đã tìm được hạnh phúc nhất trên thế giới.

Nam nhân ấy dặt tay nàng, ôn nhu đeo nhẫn cho nàng, lời thề son sắt nói rằng đời này hắn chỉ yêu duy nhất mình nàng—— nàng thậm chí cao hứng đến hỉ cực nhi khắp(hân hoan vui vẻ).

Vì cùng hắn một chỗ, nàng không để ý tất cả người nhà phản đối, cũng không để ý những kẻ gia tài bạc triệu khác, không thèm để ý thê tử thực sự của hắn, buông tha hết thầy của bản thân, cũng chỉ vì được ở bên cạnh hắn, ôm hắn, hôn môi hắn, vì hắn sinh đứa nhỏ.

Sau đó nàng thật sự vì hắn sinh đứa nhỏ.

Bụng bị cắt ra làm cho nàng thống khổ khóc lớn, mồ hôi lạnh tẩm ướt toàn thân, nhưng mặc dù như thế, vì nam nhân kia, vì kết tinh của bọn họ, nàng vẫn cố cắn răng chịu đựng.

Đứa nhỏ bị nam nhân an bài tới chỗ bà mẹ phòng cách vách, bọn họ nói là một cô gái xinh đẹp. Nàng nhẹ nhàng thở ra rồi hôn mê bất tỉnh.

Khi nàng rớt cục từ hôn mê tỉnh lại, nhìn thấy cục cưng của chính mình, là một nữ oa có mái tóc vàng xinh đẹp như cha nàng, thực may mắn, ít nhất đứa bé xinh đẹp này cũng không giống nàng có mái tóc đen nguyên rủa.

Nàng cố gắng tĩnh dưỡng thân thể, yêu mến cục cưng, cơ hồ không có một khắc rời khỏi nàng, tuy rằng nam nhân bởi vì công vụ bận rộn cho nên trở nên rất ít bồi bên nàng, nhưng nàng không lo lắng, nàng cho rằng phụ thân của cục cưng rồi sẽ đến tìm xem nàng.

Nhưng khi nam nhân lại xuất hiện trước mắt nàng, nàng chỉ biết mọi thứ đã không như trước nữa.

Hắn đem một quả táo đỏ tươi đặt trước mặt nàng, dùng lời lẽ ngọt ngào khuyên nàng ăn hết. Nàng rơi lệ đầy mặt.

“Người muốn giết ta?” Nàng thét chói tai: “Ta sinh đứa nhỏ cho người, người lại muốn giết ta!”

“Người bình tĩnh một chút, Đào Nhạc Ti.” Nam nhân áp chế bả vai của nàng, trấn an nói: “Đây là bất đắc dĩ mà thôi, người không hiểu được bên ngoài nói khó nghe cỡ nào đâu, ta cũng thấy thực khó xử.”

“Khó nghe?” Nàng đề cao thanh âm, cơ hồ như muốn xé vỡ yết hầu: “Người nói bởi có người đổ kị sự sủng ái của ta, cho nên tung tin vịt ra ta là ma nữ? Vì vậy cho nên người phải phản bội ta?”

Nàng hiện ra bộ dáng như tâm thần khi thấy người nàng yêu lộ ra biểu tình chán ghét, mà nàng cảm thấy được toàn thân lạnh như băng, như mùa đông giá rét lại có người dội cho nàng một thùng nước đá.

“..... Còn cục cưng mà?” Nàng lẩm bẩm, rồi như cầu xin nói: “Đó là cục cưng của chúng ta mà? Người không cần cục cưng của chúng ta sao?”

Nam nhân rút cục vứt bỏ tất cả vẻ ngụy trang, bình tĩnh trừng mắt nhìn nàng, thái độ lạnh lùng ra lệnh cho nàng khiến nàng thấy người chắc mắt đã trở nên xa lạ như chưa từng quen biết.

“Thê tử của ta đã sinh cho ta nam hài.” Hắn bình tĩnh nói.

Câu nói này nghe có vẻ cùng với đứa con của nàng không quan hệ, nhưng lại làm hai chân nàng hư nhược, mất đi trọng tâm, trở nên lảo đảo. Thanh âm bùm bùm từ đáy lòng vang lên, như thứ mà nàng xưa nay vẫn dựa vào mà chống đỡ đã không còn, vỡ vụn.

Thật lâu sau, nàng ngẩng đầu, nước mắt che kín cửu hận cùng tơ máu trong hai mắt chảy ra “..... Ta muốn nguyên rủa người.....” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói, thanh âm khàn đục như vọng lên từ đáy sâu của địa ngục.

“Ta muốn nguyên rủa người! Ta muốn nguyên rủa người! Ta muốn nguyên rủa quốc gia của người!” Nàng điên cuồng thét chói tai, mái tóc tối đen bị nguyên rủa tung bay, bộ dáng dữ tợn khiến nam nhân cũng phải lui lại hai bước.

Nàng lên tiếng cuồng tiếu, nước mắt không ngừng chảy xuống lại thành máu đỏ, theo nguyên vọng của thể nhân mà trở thành một ma nữ thực thụ, nàng mang theo con gái của mình ly khai vương đô, trốn vào rừng rậm xa xôi.

Nhưng sự phản bội của nam nhân vẫn chưa chấm dứt.

Khi nàng mới sinh hạ bé gái, nàng biết được hoàng hậu sinh hạ nam hài, trở thành dấu vết hủy diệt mới.

—— hoàng hậu tóc màu đỏ.

—— quốc vương tóc màu vàng.

Bọn họ không có khả năng sẽ có đứa con tóc đen.

Tim của nàng đập bình bịch bình bịch cực nhanh, nhanh đến mức nàng cơ hồ nghĩ giây tiếp theo sẽ lưu động theo máu ra khỏi cơ thể.

Nàng thật hận. Thật hận. Thật hận —— nếu trên cái thế giới có thứ có thể báo thù giải đi oán hận cho nàng, nàng thậm chí có thể nguyện ý đem tánh mạng cùng tôn nghiêm bán cho ác ma ——

Vì thế khi nàng mở mắt, chính tay nàng đã bóp chết đứa con tưởng như của mình, nhưng trên thực tế cũng là con của người khác. Mà nước mắt của nàng đã rơi trên khuôn mặt đã mất đi độ ấm của nữ hài.

Nàng đem con chôn ở tòa nhà sau viện, không lập mộ bia, chỉ chừa một đồng đất nho nhỏ xác nhận vị trí.

Nàng mờ mịt nhìn đồng đất không biết đã bao nhiêu năm tháng, sau đó có người gõ cửa nhà nàng. Nàng giống như cái xác không hồn mở cửa, sau đó nhìn thấy một đôi vợ chồng mang theo tiểu hài tử đến hỏi đường.

Nàng giết bọn họ, đưa thi thể bọn họ uy quạ đen trong rừng, sau đó biểu tình dữ tợn trừng mắt nhìn nam hài đang oa oa khóc lớn trên sàn nhà.

Mái tóc đậm kim sắc chói mắt khiến nàng cảm thấy vô cùng oán hận, nhưng thanh âm nam hài khóc lại làm cho nàng cảm giác trái tim rất đau. Nàng đã vô lực khóc.

Nàng ngồi một bên, ôm đầu gối lẳng lặng nhìn nam hài vẫn khóc không ngừng, nghe thanh âm hần dần dần mỏng manh, nhìn hần mệt đến mê man, sau đó nàng chết lặng sinh ra một ý tưởng trong đầu.

—— Ta phải lấy lại con mình.

Ý tưởng này càng ngày càng mãnh liệt. Nàng như tìm được mục tiêu chống đỡ mới, đồng tử ảm đạm lần thứ hai dấy lên ánh sáng.

Nàng đem nam hài lấy thân phận con gái nuôi lớn lên, đem tên do cha mẹ thân sinh hần đặt từ “Duy Thập” đổi thành “Vi Nhi Thập”, cho hần phụ trách làm bữa cơm cho nàng và tất cả những tạp vụ trong rừng, mục đích là vũ hội vương tử.

Khi con trai nàng mười tám tuổi, bọn họ sẽ mời tất cả những cô gái trên cả nước, nếu Vi Nhi Thập có thể mượn cơ hội tiếp cận vương tử, vậy nàng sẽ có cơ hội nhìn thấy đứa con trai ruột mà nàng chưa từng gặp mặt.....

Nhưng mà con trai của nàng lại mất tích năm hần mười sáu tuổi.

Bị đánh vỡ hi vọng nàng lập tức điên cuồng hỏi thăm tin tức xung quanh. Sau đó vài ngày mới biết được tin hần đi vào rừng rậm. Vì thế nàng vội vàng chạy về rừng rậm, hơn nữa từ miệng đứa con nàng nhận nuôi biết được chuyện con nàng bị biến thành quạ đen là thật.

“Người đồ con gái ngu xuẩn! Nhìn xem người phạm phải chuyện tốt gì này!” Nàng phẫn nộ cầm chậu nước sôi nóng bỏng dội lên người con gái, hần đau đến ai ai kêu, rất giống trứng tôm nấu chín bị uốn khúc, sau đó nghe hần khóc hô to: “Mụ mụ, mụ mụ, thực xin lỗi!”

Mà nàng cảm giác nội tâm phẫn nộ cùng ý định trả thù đã biến mất vô tung, biến thành cái gì cũng như chưa từng tồn tại.

Hần không phải hài tử của ta. Nàng xả đám tóc khô nứt của mình lăm bầm nói, cái tên thay thế phẩm kia không phải đứa nhỏ chân chính của mình.

Chù dù nàng đã dành nửa đời người cùng tuổi thanh xuân đi dưỡng hần, dạy hần, nhưng nàng cũng dùng ngôn ngữ tàn khốc mắng hần, đánh hần, cười nhạo hần.....

“Như vậy người còn muốn gọi ta là mâu thân sao? Người không oán hận ta là hung thủ đã giết cha mẹ người sao?”

“Chính là..... Mụ mụ chính là mụ mụ nha? Ta chỉ có mụ mụ mà thôi a.....”

Chỉ còn lại cô độc một mình. Chỉ còn có nhau.

“Nhưng người không phải hài tử của ta!” Nàng điên cuồng hét chói tai, mắng. Nàng từ đáy lòng phiền chán hẳn cười ngây ngô, nàng oán hận hẳn thấy không rõ sự thật.

..... Nàng sợ hãi chính mình lại sinh ra thứ tình yêu không hề bảo đảm với người khác.

Cho nên nàng đối xử với hẳn rất tàn khốc, giống như có thể từ hành vi ấy mà thấy rằng nàng không hề yêu thương đứa nhỏ này.

“Vì cái sao muốn gả ta cho vương tử?” Vi Nhi Tháp khóc nói, thân thể không ngừng ứa ra máu tươi, “Nếu bọn họ biết ta là.....”

“Đúng vậy! Ta chính là muốn bọn họ biết!” Nàng thanh âm khàn khàn hét chói tai, “Ta muốn xem bọn hẳn chê cười! Ta muốn hẳn mất mặt trước toàn bộ dân chúng không ngóc đầu lên được!”

Nàng phá mở cánh cửa, liều mạng chạy, hướng chỗ sâu trong rừng rậm chạy tới, đi tìm đứa nhỏ đã bị biến thành quạ đen của nàng, đứa nhỏ của nàng, đứa nhỏ chân chính của nàng, tất cả của nàng, hết thấy của nàng, của nàng ——

Màu đen cơ hồ đem toàn bộ rừng cây bao trùm.

“Không ——!” Nàng hét chói tai, ý đồ muốn tìm đứa con của mình trong đàn quạ đen, “Con của ta a —— con của ta a ——!”

Nhưng nàng không nhận ra gì cả.

Nàng không biết đứa nhỏ của mình giờ đã thành cái dạng gì, càng đừng nói đến phân biệt từ đám quạ đen kia. Mặc dù như thế, nàng vẫn khản cả giọng hô to, thẳng đến lúc không phát ra tiếng nổi nữa mới quỳ sụp xuống đất, rồi tập tễnh đi về căn nhà gỗ nhỏ.

Ngày hôm sau. Ngày thứ ba. Ngày thứ tư. Ngày thứ năm. Ngày thứ sáu. Ngày thứ bảy.

Vô số những tối bảy ngày nàng đến sâu trong rừng rậm tìm con trai.

Mãi đến khi.

Bất tri bất giác đã gần đến sinh nhật mười tám tuổi của vương tử thứ hai.

Nàng quyết định muốn tìm tên nam nhân kia hỏi cho rõ ràng, hỏi hẳn vì sao không quan tâm đến đứa nhỏ của bọn họ? Nàng quyết định mang theo Vi Nhi Tháp tham gia vũ hội vương tử, thừa dịp chất vấn tên nam nhân vô lương tâm kia! Phải để hẳn thể nghiệm sự sợ hãi của nguyên rửa!

Nói cho Vi Nhi Tháp rằng không lâu sau sẽ phải đến vũ hội vương tử, nàng lại đến chỗ sâu trong rừng rậm.

Nhưng vẫn như cũ không thu hoạch được gì.

Tuyệt vọng khiến nàng đột nhiên phát hiện..... Đây là báo ứng.

Tựa như khi nàng hạ nguyên rửa với khách lữ hành, hiện tại đến phiên nàng tìm kiếm con mình trong đàn quạ, mà nàng đồng dạng thất bại.

Con trai của nàng sẽ không trở lại.

Thậm chí cho tới bây giờ đều chưa từng gặp qua.

Nàng chảy nước mắt lung lay lão đảo ra khỏi rừng rậm, đã quên đứa con, đã quên Vi Nhi Tháp, đã quên vũ hội, chỉ dựa vào bản năng mà tập tễnh bước về kinh đô. Nơi đã từng làm cho nàng hạnh phúc cũng từng khiến nàng đau khổ tới cùng.

Nàng dọc theo đường đi không ăn không uống chỉ chăm chăm tiến bước, thẳng đến khi đứng trước mặt tên nam nhân kia mới dừng lại, nàng trực tiếp hỏi: “Vì sao người bỏ rơi con của chúng ta?”

Toàn thân đầy thịt lồi ra một mớ, lộ ra biểu tình lo lắng hãi hùng ngồi trên vương tọa, không còn là người anh dũng như trước kia nữa, mà là giống như nàng một lão bà xấu xí, hắc cũng là một lão đầu tử bình thường, mà nàng đối hắc chỉ còn lại oán hận.

“Lúc trước người vì muốn xác định uy tín cùng ổn định quốc vương của mình, đoạt đi con ta, sao hiện tại lại phái người đưa hắc vào rừng rậm?” Giọng nói của nàng cứng nhắc hỏi, bình tĩnh mức mức ngay cả nàng cũng phải giật mình. Tiếng nói thô dốt giống như hồi âm thét chói tai từ trong rừng rậm, giống như đến từ nguyên rửa cùng oán hận trong lòng, “Người đã không thương hắc, vì sao lúc trước còn muốn trao đổi hài tử của ta? Hơn nữa hắc cũng là hài tử của người, không phải sao?”

“Hắc không phải hài tử của ta! Đó là con của ma nữ a!” Nam nhân hướng nàng rống to: “Hắc tàn sát tôi tổ, dân chúng, thậm chí là thê tử tương lai! Tên kia căn bản không phải là con người! Hắc sẽ hủy hoại quốc gia mà ta đã vất vả gây dựng!”

Miệng nàng hiện lên một tia cười lạnh: “Con của ma nữ? Người có từng nhớ rõ mình là phụ thân của hắc? Người có từng quan tâm tới hắc? Người có từng giải thích với hắc màu tóc nguyên rửa kia từ đâu tới? Người không có!” Nàng rống to: “Các người cười nhạo hắc, khinh bỉ hắc! Mặc hắc giết hại lại mặc hắc mang danh hiệu ma vương! Người đồ lang tâm cầu phế! Đây là kết quả khi người không tiếc hi sinh ta!”

“Ta hối hận! Ta hối hận! Đào Nhạc Ti!” Nam nhân ngửa mặt lên trời than thở: “Nếu có thể! Ta nguyện ý lấy nghiệt tử kia trao đổi lấy chân chính nữ hài của ta!”

“..... Tốt lắm, người sẽ tìm lại được con gái của người.” Nàng lạnh lùng nói, “Nàng sẽ tham dự vũ hội tổ chức một tuần sau, hơn nữa sẽ trở thành vợ của con người.”

Nam nhân nhân tình sáng lên: “Nữ nhi của ta? Nữ nhi của ta sẽ đến nơi này?”

“Đúng vậy, nàng kêu Vi Nhi Thập.”

“Vi Nhi Thập, Vi Nhi Thập..... Thật sự là tên rất hay.....” Trong mắt nam nhân tràn ngập quang mang vui sướng của phụ thân, nhưng hào quang đó lập tức bị sát ý lạnh như băng thay thế. Đồng thời, chung quanh nàng hiện ra rất nhiều kỳ sĩ cùng hắc y nhân.

“Cảm tạ người đã có cống hiến cuối cùng cho quốc gia này, Đào Nhạc Ti.” Hắc lạnh lùng nói.

Nội tâm của nàng không có cảm thụ gì..... Có lẽ có một chút bi thương, nhưng chỉ là một chút, tâm tình đã chết lặng đối với nàng mà nói đã không còn tạo nên gợn sóng gì nữa.

Bọn họ đem thân thể nàng cột lên một cây cột, đem tứ chi nàng trói lại, tất cả dân chúng khủng hoảng, cười nhạo, thậm chí là ném đồ vật này nọ khi cây đuốc giờ lên.

Thanh niên tóc vàng đứng trước mặt nàng vì nàng cầu nguyện.

“Nguyện thần..... Che chở cho người.” Thanh âm hắc mỏng manh nói, mà nàng cảm giác được trong ánh mắt màu lam kia cũng có bi thương.

Nàng theo lý thuyết hắc là cười lạnh, cười nhạo hắc chúc phúc không thực tế, nhưng mà biểu tình chân thành như vậy chân thành lại làm cho nàng không thể bảo trì kiên cường của bản thân, giống như thấy nam nhân trước kia đáp ứng cho nàng hạnh phúc. Biết rất rõ rất ngu xuẩn, nhưng nàng lại chỉ có thể giống cái rửa tội giả mà nước mắt chảy ròng.

“Thực xin lỗi.....” Hắc nói, sau đó đẩy lên ngọn lửa.

Nắng ở giữa liệt hỏa hừng hực không ngừng mang đến đau đớn vô cùng gào khóc, nàng nguyên rửa nam nhân kia, nguyên rửa quốc gia này, nguyên rửa tất cả.

Nhưng nàng muốn con trai của nàng —— con trai của nàng —— Đức Nhĩ Đa Tư.....

Cuối cùng nàng cúi thấp đầu xuống, ánh mắt sớm mất đi thị lực nhìn không thấy gì, tất cả tri giác càng ngày càng xa, nàng biết hết thấy đều đã xong, tiếp theo chỉ còn lại một mảnh hắc ám.

“Mụ mụ, mụ mụ, mụ mụ.....”

Đứa con..... Của nàng.....

“..... Duy..... Thấp.....”

Nước mắt chảy xuống, theo ý thức của nàng nhanh chóng bốc hơi khỏi thế giới này.

++++

Khi cảm giác có vật lạnh như băng kề trên cổ, đã là khi tơ máu thật nhỏ chảy ra từ miệng vết thương.

Tra Lý Tư vẫn duy trì bộ dạng cầm chén chén trà trong tay, kinh ngạc trừng lớn ánh mắt —— nhưng lập tức, hắn lại phát ra tiếng cười khê như là “Rốt cục đến đây”.

“Đừng nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp trả lời vấn đề của ta.” Ngữ khí ra lệnh lưu loát như trong ấn tượng của hắn từ phía sau phát ra, thanh âm lạnh như băng ngoại trừ càng thêm trầm thấp, thì không mất đi bất kì tia khí thế nào: “Lúc trước phái người đem ta vào rừng rậm là người sao?”

Tra Lý Tư có chút hoài niệm thở dài.

“Không phải.”

“Một vấn đề khác. Là người phái người tập kích ta sao?”

“A.....?” Tra Lý Tư vẽ mặt kinh ngạc quay đầu lại, “Người bị tập kích? Khi nào vậy?”

Yên lặng theo dõi thấy vẻ mặt y không mang chút biểu tình dối trá nào, Đức Nhĩ Đa Tư lặng lẽ thu hồi kiếm.

Tra Lý Tư vội thở hổn hển, không tự giác lấy tay sờ sờ cổ mình, sau mới nhìn thẳng vào gương mặt người trước mặt.

Ở trước mặt hắn chính là vị huynh trưởng đã lâu không nhìn thấy. Tóc đen làm cho người ta ấn tượng cùng gương mặt lạnh lùng kia làm hắn không khỏi phiếm lệ hai mắt.

“Ta rất nhớ ngươi, Vương huynh.” (JQ!!! =A=*)

Đức Nhĩ Đa Tư lộ ra biểu tình chán ghét (yeah!), thấy thế, Tra Lý Tư chỉ có thể cười khổ xác nhận, người trước mặt quả nhiên là vị huynh trưởng đã mất tích lâu nay của hắn.

“Chuyện ngươi vừa mới nói là.....”

“Không liên quan đến ngươi thì thôi.” Đức Nhĩ Đa Tư bày ra một bộ không muốn nói thêm, “Ta chỉ biết rằng ngươi tham dự cũng ít nhiều.”

“..... Phải nói là, ta phải biết ít nhiều mới đúng.....” Tra Lý Tư hơi hơi nhú mày, tươi cười có chút chua xót, “Đừng nhìn ta như vậy, ta cũng chỉ thấy ngươi xuất hiện ở quảng trường, mới đoán được ngươi có thể không chết. Hơn nữa, tuy rằng biết ngươi khẳng định sẽ tìm được đến đây.....” Hắn bất đắc dĩ nói, thần thái thoải mái một chút cũng không giống bộ dáng người hai giây trước bị kẻ kiếm vào cổ.

“Ngươi biết?”

“Đúng vậy..... Bất quá hiện tại thật sự thấy ngươi ở trong này, ta lại nhìn không được muốn biết hộ vệ cung đình đang làm gì..... Cư nhiên một chút tin tức cũng không có.” Hắn đi đến bàn trà rót chén nước, “Ngồi đi, Vương huynh, ta sẽ nói cho ngươi biết tất cả những thứ ta biết.”

Đức Nhĩ Đa Tư không ngồi xuống, chỉ nheo mắt lãnh trừng hắn.

“Ta thề ta nói đều là sự thật.” Tra Lý Tư giơ lên hai tay nói: “Lúc biết ngươi không chết, ta thật sự rất cảm động, qua nhiều năm cũng chưa từng có tin tức của ngươi.....”

“Ngươi hẳn là đã nghe kị sĩ của mình báo cáo.”

“Ân..... Đúng vậy, bọn họ nói là người đã chết.” Hấn nhún vai, “Từng nghe lời đồn đại về khu rừng bị nguyên rửa, ai đi vào đều bị ma nữ giết chết, sau đó chỉ còn bọn họ quay về —— nhưng ai sẽ tin tưởng vô điều kiện loại lời nói trăm ngàn chỗ hở như vậy chứ?”

Trước không nói đến chuyện với thực lực của Đức Nhĩ Đa Tư có thể giết chết hai tên hộ vệ kia, nếu không nói đến vì sao hấn có thể thoát khỏi hai tên kia sống bình an vô sự..... Hoặc giả thiết nếu lúc ấy bọn họ gặp ma nữ, Đức Nhĩ Đa Tư khẳng định sẽ chủ động chém con ma nữ trước..... Hoặc là đem hai người kia làm vật hi sinh mà quay về, như vậy mới đúng chứ?

“Bất quá..... Người vì cái gì mà tin lời của ta?” Tra Lý Tư hỏi: “Ta còn tưởng rằng lấy cá tính của người, sẽ không xem ta có phải tên màn chủ phía sau không, mà trực tiếp đem những kẻ khả nghi giết sạch mới đúng.”

“Bởi vì rất rõ ràng.” Đức Nhĩ Đa Tư lạnh lùng đáp, thuận tay đem trường kiếm thu vào vỏ, “Nếu là người sẽ không để khi sự tình chấm dứt, xem như an toàn mà đem hai quân cờ đã dùng đặt lại bên người”

Tuy rằng hai người không hề tiếp xúc, cơ hồ đều nghe từ lời đồn mà biết chuyện của đối phương.

Tạm thời bất luận Tra Lý Tư có phải kẻ nhân nghĩa đạo đức như trong lời đồn đại hay không, nhưng Đức Nhĩ Đa Tư ít nhất có thể từ trong đó hiểu rõ một điều —— Tra Lý Tư tuyệt đối không phải vì tính thiện lương kia mà làm một người ngu xuẩn.

Hoàn toàn ngược lại với vẻ tâm tư thuần khiết, hiểu được tiến lui. Cũng là nhân tài giữa hoàng cung dơ bẩn, biết cách khéo léo mà sinh tồn.

“Cái gì mà quân cờ đã dùng qua chứ.....” Tra Lý Tư cười khổ.

“Như vậy, hai người kia quả nhiên là hấn phái tới?” Không để ý tới kháng nghị của Tra Lý Tư, Đức Nhĩ Đa Tư lãnh đạm hỏi.

Tra Lý Tư cười khổ nhất thời có chút ảm đạm.

“Người có biết, lúc ấy, cả nước đã bởi sự hung ác cùng khát máu của người mà ồn ào huyên náo.....” Hấn sâu kín nói: “Tất cả mọi người lại hoài nghi người không phải con của phụ vương, cho nên hấn mới.....”

“Trên thực tế cũng là thật đi.” Đức Nhĩ Đa Tư không có cảm tình gì nói.

Tra Lý Tư không phủ nhận, chính là dời đi tầm mắt.

“Ta tổn không ít thời gian điều tra, cơ hồ từ lúc người mất tích mà bắt đầu bắt tay vào làm.....” Hấn thở dài nói: “Tuy rằng hấn chú ý che giấu, nhưng loại chuyện này muốn giấu cũng không phải dễ —— đúng vậy, người không phải con thân sinh của mẫu hậu, mà là con ngoài giá thú của phụ vương. Đứa nhỏ chân chính của mẫu hậu là nữ hài, hơn nữa tên cô gái đó.....” Đôi mắt màu lam tràn ngập trí tuệ cẩn thận theo dõi hấn, giống như là muốn tìm ra một tia biến hóa trên khuôn mặt.”—— tên là “Vi Nhi Tháp”.

Đức Nhĩ Đa Tư mở to hai mắt nhìn.

“Đúng vậy, hiện tại cô gái đi theo bên cạnh người, mới là công chúa chân chính.” Tra Lý Tư ngữ khí trầm trọng nói.

Hấn nghĩ đến sẽ thấy được biểu tình dao động của Đức Nhĩ Đa Tư —— trên thực tế hấn đích xác dao động —— nhưng sau lại trở nên có chút cổ quái. Tra Lý Tư nhìn không được nhẫn lại mi.

“..... Công chúa?” Đức Nhĩ Đa Tư thì thảo tự nói, biểu tình vẫn thật quái dị, Tra Lý Tư nhìn không được có chút khẩn trương, cho tới bây giờ hấn chưa từng thấy qua Đức Nhĩ Đa Tư kỳ quái như vậy.

“Ta biết người rất khó chấp nhận, bất quá.....”

“Không, không phải.” Đức Nhĩ Đa Tư đánh gãy lời hấn, thu hồi biểu tình cổ quái, nhưng hiển nhiên lại lâm vào trầm tư.

“..... Đức Nhĩ Đa Tư, Vương huynh?” Tra Lý Tư trầm mặc hồi lâu mới nhìn không được mở miệng gọi hấn. Mà đối phương cũng vừa lúc ngẩng đầu.

“Ta nghĩ ta đại khái biết sao lại thế này.” Hắc nói: “Ta phải đi.”

Tra Lý Tư trừng lớn mắt: “Phải đi? Hiện tại sao? Cứ như vậy đi sao?”

“Ân, bất quá ngày mai ta sẽ dẫn Duy.....” Hắc nhú nhú mày, chữa lại nói: “Ta sẽ dẫn Vi Nhi Tháp tham gia vũ hội của người.”

“Không —— thỉnh dừng tới!” Tra Lý Tư khấn trương kinh hô: “Đây là tự tìm đường chết, người không hiểu phụ vương đã đem canh gác toàn bộ ——”

“Không có khả năng.” Đức Nhĩ Đa Tư đánh gãy lời hắc, “Vu bà bị giết, Vi Nhi Tháp sẽ không bỏ qua cho hắc, mà ngay cả ta cũng vô pháp ngăn cản —— cũng không tính toán ngăn cản.” Gợi lên khóe miệng, trong mắt của hắc không có...chút nào sợ hãi, chỉ có ý chí chiến đấu đầm máu bùng nổ.

Tra Lý Tư lo lắng nhìn hắc, tuy không thể lý giải, nhưng hắc cũng biết cho dù ngăn cản, Đức Nhĩ Đa Tư cũng tuyệt đối sẽ không nghe hắc.

Vì thế hắc nhún vai, vòng vo đổi chủ đề, thoải mái hỏi: “Người muốn dẫn công chúa đến? Ta có thể thỉnh nàng khiêu vũ sao?”

“Không thể nào.” Đức Nhĩ Đa Tư không để cho người khác cự tuyệt, thanh âm lạnh lùng nói, trong ánh mắt không có chút ý tứ đùa giỡn nào, “Người nếu thích hắc, ta sẽ giết người.”

Tra Lý Tư trợn mắt há hốc mồm nhìn hắc, một lúc sau vẫn không nói nên lời.

“..... Người thay đổi.” Thật lâu sau, hắc như thở dài nói, ngữ khí mang theo ý chúc phúc chân thành.

Đức Nhĩ Đa Tư không mở miệng, yên lặng nhìn thanh niên trước mắt.

“Ta thật cao hứng khi người tìm được người người nguyện ý để bảo hộ.” Hắc có chút chua xót mỉm cười, “Ta nói rồi..... Cho dù là người, cũng có thể trở nên ôn nhu.”

Đức Nhĩ Đa Tư không nói gì thêm, dừng lại một chút rồi xoay người định đi.

“Vương huynh.....” Thấy thế, Tra Lý Tư rốt cục vẫn nhịn không được mở miệng hô to, vẻ mặt có chút lo lắng, “Kính nhờ người..... Không cần giết người kia! Nói như thế nào hắc cũng là.....”

“Hắc không phải.” Đức Nhĩ Đa Tư không chút lưu tình đáp, không hề dừng bước.

Tra Lý Tư chỉ có thể trơ mắt nhìn thân ảnh thon dài nhảy ra khỏi cửa sổ biến mất vô tung, cuối cùng thở dài thật sâu.

+++++

Đức Nhĩ Đa Tư mang theo gió đầy tảo trở về.

Duy Tháp có chút kinh ngạc nhìn hắc, biểu tình có chút cổ quái.

Hiện tại đã chạng vạng.

Cả ngày Duy Tháp đều không có gì làm, chỉ ngồi trên ghế ở pháp trường, ngơ ngác nhìn nơi thiêu cháy ma nữ.

Đích xác ngay cả bụi cũng không còn.

Hắc từng ôm ấp hy vọng, nếu còn tro cốt vu bà, hắc có thể mang về rừng rậm quạ đen. Nhưng Đức Nhĩ Đa Tư lại nói cho hắc biết là không có khả năng, cho dù có còn lại bụi, người trong thành tuyệt đối cũng không lưu lại, nhất định là rải hết vào sông trôi đi rồi. Bọn họ nghĩ như vậy có thể đem nguyên rửa cùng diêm xấu xa đi.

“Bất quá như vậy cũng tốt.” Đức Nhĩ Đa Tư nói: “Nàng khẳng định không phải bởi vì thích rừng rậm quạ đen mới ở lại rừng rậm, nếu có thể sau khi chết theo dòng nước trôi đi ngắm nhìn xung quanh, nói không chừng lại tốt hơn đó.”

Khó được nghe cách nói lãng mạn từ Đức Nhĩ Đa Tư, có vẻ không được tự nhiên, nhưng Duy Tháp vẫn là cảm nhận được dụng tâm của đối phương.

Y thu liễm ánh mắt, trầm mặc hồi lâu mới nhận thức mà “Ân” một tiếng, rồi nói: “Chính là, ta cảm giác thực tịch mịch.”

Đức Nhĩ Đa Tư cau mày trừng mắt nhìn y, đưa ra một quả táo.

“Nếu như không có Đức Nhĩ Đa Tư đi cùng ta, ta nhất định sẽ tịch mịch đến chết mất.” Duy Thập ngẩng đầu cười nói, không ngoài dự đoán nghe được Đức Nhĩ Đa Tư hừ một tiếng.

Duy Thập tiếp được quả táo, như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm đến sững sờ.

“Làm sao?”

“Ân..... Ta chỉ nghĩ, loại quả này không phải có độc sao?”

Đức Nhĩ Đa Tư chọn mi.

“A..... Ta là nghe mụ mụ nói..... Thật lâu trước kia từng lấy được quả này trên người khách qua đường, vốn nghĩ muốn cấp mụ mụ ăn, kết quả nàng lại thét chói tai đánh ta.” Duy Thập cười khổ mà nói: “Nàng nói loại quả này có độc, tuyệt đối không thể ăn..... Cho nên ta cách ngày sẽ đem nó cầm uy quạ đen.” Y cúi đầu một hồi, sau đó bổ sung: “Chính là sau lại phát hiện số lượng quạ đen cũng không giảm bớt mà.”

Đức Nhĩ Đa Tư không buồn lên tiếng đoạt lại quả táo.

“Người làm cái.....”

Đức Nhĩ Đa Tư không giải thích nhiều, trực tiếp đem quả táo vào miệng cắn, sau đó vẻ mặt giống như rất khó ăn thối mặt ra, nhưng vẫn không nói một lời đem quả táo ăn sạch.

Duy Thập không biết mình quá mức khấn trương hay bởi quá mức cảm động mà muốn khóc, nhưng y rất nhanh thấy biểu tình Đức Nhĩ Đa Tư không muốn thấy y khóc, cho nên cũng cầm một quả táo khóc thút thít cắn.

Sau đó y thấy Đức Nhĩ Đa Tư hướng y trở mình xem thường, Duy Thập bật cười.

“Nột, Đức Nhĩ Đa Tư..... Người có nhớ mẹ mình không?”

Bọn họ sống vai đứng trên pháp trường trống rỗng, chuyên tâm như nhìn thấy người nguyên rửa cả quốc gia này, tưởng niệm đứa con mình, toàn bộ quá trình nữ nhân bị hỏa cháy.

Đức Nhĩ Đa Tư nhớ tới mẫu thân trên danh nghĩa mà chính mình chưa gặp qua quá vài lần, sau đó lại nghĩ nữ nhân điên cuồng la thét gọi con trong rừng.

“..... Không có.” Hần bình tĩnh nói, sau đó mới chú ý tới Duy Thập ôm lấy cánh tay hắn, biểu tình có chút khấn trương.

“Kia..... Nếu như nói, kỳ thật mụ mụ của ngươi chính là.....”

“Ai nói cho ngươi biết?” Đức Nhĩ Đa Tư đánh gãy lời y.

Duy Thập ngăn người, do dự một lúc mới ấp a ấp úng trả lời: “Buổi sáng mấy người ... bị ta giết chết.....”

Nghe vậy, Đức Nhĩ Đa Tư lộ ra trong mắt một tia chán ghét. Duy Thập rút lui, y biết mình dính tới máu làm cho y tức giận, cho dù sau đó đã thay đổi y phục, sửa mặc nam phục bình thường, vẻ mặt không có gì pha trộn cùng hắn, nhưng Đức Nhĩ Đa Tư vẫn đối y rống: vì sao không để cho ta xử lý!

Duy Thập có dự cảm, nếu lưu cho Đức Nhĩ Đa Tư xử lý, mấy người kia tám phần là sống không bằng chết. Cho dù cũng thực chán ghét những người đó, nhưng Duy Thập suy nghĩ đến tình hình như vậy cũng cảm thấy đồng tình.

“Bọn họ nói như thế nào?” Đức Nhĩ Đa Tư áp chế chán ghét, lãnh thanh âm hỏi.

“Bọn họ nói, ta kỳ thật là con vua, sau đó Đức Nhĩ Đa Tư là con mụ mụ.....” Không dám lừa gạt nam nhân trước mắt, Duy Thập thành thật khai báo: “Ách, cảm giác không giống như nói dối, chính là bọn họ cắn bản nhâm giới tính của ta, cho nên.....”

“Ta nghe được cũng là như vậy.” Đức Nhĩ Đa Tư thì thào tự nói, tuy rằng cầm táo trong tay, nhưng lại lâm vào trầm tư. Một hồi lâu sau hắn đột nhiên chuyển hướng Duy Thập bên cạnh: “Người thực để ý sao? Thân thể của mình?”

Duy Thập ngẩn ra, sau đó dùng sức lắc đầu.

“Vậy là tốt rồi, những tên kia cũng không nên tin tưởng ——” Đức Nhĩ Đa Tư nói, sau đó lại như nghĩ tới cái gì, bổ sung: “Trừ bỏ lời của ta ra, những người khác đều không nên tin.”(anh dạy vợ, anh dạy vợ phải nghe lời, anh dạy vợ phải ngoan phải nghe lời, anh dạy vợ phải ngoan chỉ nghe lời mình anh *yaoming*)

Duy Thập ngơ ngác nhìn hắn, sau đó thuận theo gật đầu.

“Àn, ” Đức Nhĩ Đa Tư vừa lòng gọi lên khoe miệng, “Ta phán đoán, không phải bọn họ nhằm cái gì, ngay cả người cố ý bày ra chuyện này cũng nhằm. Mấy người bị người giết... bất quá cũng chỉ là vật hi sinh, kế tiếp chỉ sợ còn có thể có nhiều hơn nữa.....”

“Tại sao phải làm như vậy?” Duy Thập thần tình hoang mang.

“Để vận hành quốc gia tốt đẹp, cho dù việc làm dơ bẩn xấu xa thế nào, chỉ cần có thể cấp dân chúng một cái công đạo che dấu là đủ.” Đức Nhĩ Đa Tư trào phúng trả lời: “Trước kia cũng vậy, hiện tại cũng vậy, cho dù là sự tồn tại của ta cũng vậy.....” Nói còn chưa dứt lời, hắn lại cảm thấy tay áo mình bị người khác kéo.

Đức Nhĩ Đa Tư cúi đầu nhìn y, ánh chiều mờ nhạt rải trên khuôn mặt của Duy Thập, biểu tình không tán thành cũng không thương hại chỉ có đau lòng khiến Đức Nhĩ Đa Tư mỉm cười.

Hắn phải gặp rất nhiều sự trùng hợp trong vận mệnh, mới có thể ngồi cùng một chỗ với y như bây giờ.

Đức Nhĩ Đa Tư lần đầu tiên cảm thấy những điều đã trải qua, nguyên lai đều có ý nghĩa —— ngay trên người người làm bạn cùng hắn năm năm.

Hắn nhắm lại mắt, khẽ cúi người hôn môi y, toàn bộ quá trình như đang tiến hành một nghi lễ thần thánh trang trọng.

Thời gian từng đại biểu nguyên rửa bọn họ- mặt trời lặn, kéo dài bóng họ xuống mặt đất, rồi hòa lẫn vào màn đêm.

Rốt cục, ngày mai chính là vũ hội vương tử.

8. Chương 7: Bị Bảng Giá Đích Hôi Cô Nương Dữ Bị Thải Toái Đích Pha Li Hải

(Cô bé lọ lem bị trói và đôi giày thủy tinh bị giẫm nát)

Chương này Duy Thập bị thần thánh hóa:))))))))))))))

Ánh sáng rực rỡ chiếu khắp mọi nơi, mở ra buổi tối long trọng của vương đô.

Âm nhạc uyển chuyển, tạo nhã vũ bước, thân hình thướt tha, tiếng ca như chim hoàng oanh, tiếng cười như chuông bạc, nữ nhân mọi tầng lớp đều tụ tập ở đây.

—— Vũ hội sinh nhật thứ mười tám kiêm tuyển phi của vương tử Tra Lý Tư.

“Nếu ta có quần áo xinh đẹp để tham gia vũ hội thì tốt rồi.....” Một cô gái đáng thương bị tỷ tỷ và mẹ cố ý để ở nhà nhìn về phương hướng tòa thành, nhìn nơi làm người ta tâm động có ánh sáng lóe ra, giống như còn có thể nghe thấy tiếng âm nhạc từ đó truyền ra. Nhưng mà nàng chỉ có thể nhìn như thế, sau đó đối quần áo rách rưới của mình mà tiếc nuối. (What the —? =_____ = Cô bé lọ lem @@?)

“A..... Van cầu người, nếu thực sự có thần tiên, xin hãy cho ta tham gia vũ hội vương tử đi!” Nàng nhin không được nhìn trời khẩn cầu.

“— vừa lúc, quần áo này liền cho người đi!” Cùng với thanh âm đột nhiên xuất hiện, một kiện âu phục rất nặng từ trên trời giáng xuống, hung hăng đập vào người cô gái.

Cô gái choáng váng kéo chiếc váy dài bị ném trên người mình xuống, sau đó ngẩng đầu — không biết từ khi nào xuất hiện một chiếc xe ngựa trước mắt nàng, cùng với — từ cửa xe lộ ra, một tiên nữ lộ ra mỉm cười — đúng vậy, tiên nữ, cô gái chỉ có thể nghĩ như vậy, một tiên nữ tóc vàng xinh đẹp.....

Nhưng mà không đợi nàng phản ứng, tiên nữ kia cầm lấy tay nàng, hơn nữa dùng sức kéo luôn vào thùng xe — khí lực thật lớn — nàng trừng lớn mắt nghĩ.

Hơn nữa tối trọng yếu là, xe ngay cả dừng cũng chưa dừng, giống như đã sớm tập trước, nàng thậm chí không rõ mình khi nào mình đã lên xe.

“Đức Nhĩ Đa Tư, như vậy quá nguy hiểm!” Tiên nữ trách mắng, đồng thời cô gái mới chú ý tới phía trước còn có một nam nhân tóc đen đánh xe.

Trời ơi! Nàng nhịn không được kinh hô, nam nhân thực anh tuấn nha!

Nếu không phải vì biểu tình lạnh như băng ngàn năm của hắn, nàng khẳng định sẽ cho rằng hắn chính là vương tử!

Àn? Để xem? Vương tử tóc đen.....? Cô gái cúi đầu trầm tư, tổng cảm thấy tựa hồ nhớ ra cái gì đó.

Nhưng vào lúc này, xe ngựa lại một trận chấn động kịch liệt, thân thể nàng nghiêng ngã, chờ lúc chú ý tới thì đã ngã lên người tiên nữ mất rồi.

Người kia thoát nhìn cũng thực chặt vật, y hơi hơi nheo lại mắt, tựa hồ là bởi bị đụng vào gáy mà đau đớn. Cô gái trừng lớn hai mắt, vừa định giải thích, nhưng tiếp theo nàng lại không phát ra thanh âm.

Không biết đã có trường kiếm đặt trên cổ nàng từ khi nào, hào quang tối đen sắc bén phát ra khí thế khiếp người. (Ồ Ó *dĩ đạo* vợ anh đấy, mau tránh ra!)

Cô gái toàn thân đều không thể động đậy, tiên nữ cũng chú ý tới, nàng cau mày hướng nam nhân phía trước trách mắng: “Không cần như vậy! Người dọa đến người ta!” (chồng đừng nóng, người ta còn nhỏ dại ==)

Nam nhân không buồn lên tiếng thu hồi kiếm, nhưng vẫn trừng mắt nhìn bọn họ, nhất là tay cô gái đang đặt trên người tiên nữ. (còn dám đụng tới vợ anh sao?Ồ Ó)

Cô gái sửng sốt, theo sự chú ý dời đến hai tay mình, nhưng nàng lại không thể lập tức thu hồi — nàng mở to hai mắt, cảm giác tay mình đang áp đến bộ ngực của tiên nữ..... Bộ ngực.....

Một loại ý tưởng quỷ dị làm cho đầu óc nàng lập tức trống rỗng.

..... Không có ngực? (tiên nữ loli?)

Này, điều này sao có thể? Nàng nhìn chăm chăm hai tay mình, nhưng không có ý tưởng nào khác, mắt thấy xa phu phía trước lại muốn rút kiếm, tiên nữ phát ra tiếng cười hắc hắc xấu hổ.

“Bị phát hiện rồi đó.....”

Nàng..... Không, phải là “Hắn”, có chút chặt vật bò lên, chỉnh trang quần áo rồi nhìn nàng.”Cái kia..... Ta gọi là Vi Nhi..... Ách, Duy Thập..... Ác.”

Cô gái sửng sốt, trực tiếp trả lời theo phản xạ: “Ta là Tiên Đồ Thụy Lạp.....”

“Ác ác, Tiên Đồ Thụy Lạp!” Duy Thập cao hứng nói: “Phía trước là Đức Nhĩ Đa Tư ác! Tên các người thực xứng đôi đó!” (4 chữ đối nhau..... ta vẫn không thấy nó xứng chỗ nào khác nữa.....ai giỏi tra giùm.....không thì.....kệ ch* cái con bé dám sờ soạng, dê xồm Duy Thập nhà ta đi >__<)

Tiên Đồ Thụy Lạp mở miệng gật gật đầu, nhưng còn chưa mở miệng tiếp, thanh âm lạnh như băng của Đức Nhĩ Đa Tư lại vang lên: “Đừng nói nhiều lời vô nghĩa nữa, cho cô ta biết việc mình phải làm đi.”

“Chuyện..... phải làm?” Nàng có chút phản ứng không kịp lặp lại lời Đức Nhĩ Đa Tư nói.

“A, cũng không phải cái gì to tát lắm.....” Duy Tháp cười gượng, “Cái kia a, người muốn tham gia vũ hội đúng không?”

Tiên Đỗ Thụy Lạp gật gật đầu.

“Cho nên cái váy này cho người, người có thể mặc nó tham gia vũ hội, chúng ta sẽ đưa người đi.”

“A? Chính là người.....” Tiên Đỗ Thụy Lạp có chút chần chờ nhìn kiện váy xinh đẹp trên người Duy Tháp, nhưng lập tức lại nghĩ tới hần là nam nhân, không khỏi sắc mặt quái dị lâm vào trầm mặc. Nhưng cuối cùng khi nàng tiếp nhận y phục, lại nhin không được biến sắc, thét chói tai: “Máu ——! Có máu!”

Không biết khi nào hai tay nàng đã nhuộm đầy máu, mà trong tay nàng kiện váy dài rách nát như thể đã từng bị ngâm trong máu vậy, trở nên loang lổ lố chồ, tràn đầy vết máu khô. Tiên Đỗ Thụy Lạp sợ tới mức hoa dung thất sắc(nói chung là choáng váng), suýt nữa té xuống theo sự lay động của xe ngựa.

“A, sai rồi, không phải kiện kia, ” Duy Tháp ngăn người, đối nàng giải thích, “Là ta cái trên người ta mới đúng..... Ngượng ngùng rồi, bởi vì nguyên bản cũng không nghĩ lại vừa vặn gặp người cũng muốn tham gia vũ hội, cho nên ngay cả y phục cũng tự mặc xong.”

“Không phải đã sớm bảo người vứt bộ kia đi sao?” Đức Nhĩ Đa Tư không quá cao hứng nói.

“Chính là, đây là khó lắm mới được người mua đồ cho ta nha, ” Duy Tháp kháng nghị nói: “Ta nghĩ sẽ mang nó về rừng rậm làm kỷ niệm ——” nói còn chưa dứt lời, y liền nhận được ánh mắt đe dọa, đành phải không quá tình nguyện lẩm bẩm: “..... Biết rồi, ít nhất cũng tìm địa phương tốt mà vứt.”

Có ai đem quần áo đi vứt chỗ tốt chứ? Đức Nhĩ Đa Tư không nói gì nghĩ, nhưng hần không nói gì nữa, dù sao chỉ cần đem kiện quần áo dập dính máu làm cho hần nhìn thấy là phiền lòng vứt đi là tốt rồi.

Duy Tháp cũng không để ý có người ngoài ở một bên, bỏ đi y phục trên người, khi hần đem kiện đồ mới cởi ra khỏi người, rõ ràng còn lộ ra biểu tình nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Bởi vì ta thật sự là không thể mặc cái loại quần áo nặng chết người này.....” Duy Tháp có chút ngượng ngùng nói, nhìn cô gái không biết khi nào đình chỉ thét chói tai ngơ ngác nhìn y: “Nhưng nếu ăn mặc lôi thôi, thủ vệ trong thành sẽ không cho chúng ta đi vào..... Cho nên ta mới muốn tìm cô gái thay ta mặc quần áo này, làm cho nàng mang chúng ta đi vào.”

“Ta mang bọn người đi vào?” Hiển nhiên bị kinh hách hết lần này đến lần khác khiến Tiên Đỗ Thụy Lạp mờ mịt lặp lại.

“Người có thể làm bộ ta là người hầu của người, Đức Nhĩ Đa Tư là hộ vệ của người, như vậy có thể đi vào đi?” Duy Tháp biểu tình có chút chờ mong nói. So với Đức Nhĩ Đa Tư, mặt đã đen đến mức không thể đen hơn. (vì vợ thay quần áo trước mặt người ta ~*w*)

Tiên Đỗ Thụy Lạp sờ sờ chiếc váy xinh đẹp tiếp được từ tay Duy Tháp: “..... Ta thật sự có thể tham gia vũ hội sao?”

Duy Tháp dùng sức gật gật đầu, thân thể giờ mới hiện rõ, thoát nhìn hoàn toàn là bộ dáng thanh niên thanh tú xinh đẹp, làm Tiên Đỗ Thụy Lạp không khỏi đỏ mặt dời tầm mắt.

Duy Tháp chỉ trần trụi nửa trên, nhưng lại lộ ra biểu tình nóng cháy nhìn mình; mà Đức Nhĩ Đa Tư phía trước tuy rằng lãnh khốc vô tình nhưng lại suất gấp trăm lần..... Cùng ở trong một chiếc xe ngựa nhỏ hẹp như vậy, chỉ có hai nam nhân cùng một cô gái —— tình huống thật thẹn thùng, Tiên Đỗ Thụy Lạp cũng không khỏi có chút lạc đi ý chí —— chẳng lẽ nàng kỳ thật là nữ chính sao? Tâm Tiên Đỗ Thụy Lạp lần thứ hai nổi lên khát khao.

“Có thể giúp chúng ta không?” Duy Tháp hai tay tạo thành chữ thập thỉnh cầu. Biểu tình không chứa chút tà niệm cùng ánh mắt lục sắc trong suốt làm người ta không dậy nổi một tia phòng bị.

Tuy rằng nội tâm vẫn ần ần cảm thấy chuyện này rất quỷ dị, nhưng đối với giấc mơ hảo huyền có thể tham gia vũ hội vương tử..... Nàng lại cảm thấy vô cùng chờ mong.

Vì thế Tiên Đỗ Thụy Lạp nhìn y một lúc lâu, cuối cùng gật gật đầu.

“Thật tốt quá!” Y cao hứng nói: “Vậy người thay quần áo trước đi! Chúng ta lập tức sẽ tới nơi.”

Tiên Đỗ Thụy Lạp mặt đỏ hồng, hiện tại nàng phi thường rõ ràng trên chiếc xe ngựa này có hai nam nhân a..... Huống chi Duy Thập hiển nhiên hoàn toàn không nghĩ tới điểm ấy, thần tình hưng phấn nhìn chăm chăm nàng.

Đang lúc nàng không biết làm sao, Đức Nhĩ Đa Tư một phen vươn tay bắt lấy cổ áo Duy Thập, túm y đến chỗ ngồi phía trước, buông màn che thùng xe lại.

Tiên Đỗ Thụy Lạp có chút cảm kích nhìn về phía hắn một cái, nhưng vừa lúc nghe được Đức Nhĩ Đa Tư lãnh đạm nói với Duy Thập: “Đừng làm hỏng hai mắt của mình.”

..... Đúng là chiếc xe thiên sứ cùng ác ma cộng hưởng a. Nàng hàm chứa nước mắt nghĩ.

Thay quần áo xong, cũng tiến hành rửa mặt chải đầu đơn giản Tiên Đỗ Thụy Lạp lập tức quét tới phía trước đây về lo lắng, nàng nhìn phản quang trên cửa sổ xe ngựa, đỏ mặt nhìn mình, thật sự là xinh đẹp đến mức bản thân cũng không tin nổi, so với hai tỷ tỷ ăn vận xinh đẹp của nàng còn có phần hơn, quả nhiên quần áo đẹp rất trọng yếu. Nàng mở màn che, hướng hai người tươi cười.

“Thật là lợi hại, Tiên Đỗ Thụy Lạp, người cư nhiên thật sự mặc được cái váy nặng chết người đó.” Duy Thập không chút keo kiệt ca ngợi.

Tuy rằng nội dung khích lệ có điểm không đúng, nhưng nàng vẫn nói câu cảm ơn. Mà Đức Nhĩ Đa Tư vẫn không có phản ứng gì.

Cảm giác nhiệt tình bị tưới tắt không ít. Tiên Đỗ Thụy Lạp bắt đầu dĩ nghĩ, nhưng lập tức lại đỏ mặt nhìn phía Duy Thập.

“Xin hỏi..... Người có giày không?”

“Giày?”

“Ách.....” Tiên Đỗ Thụy Lạp xấu hổ nhìn hai chân trống trơn của mình, “Như là giày thủy tinh..... Linh tinh đó.....”

Duy Thập sững sốt, nhưng lập tức Tiên Đỗ Thụy Lạp lại liều mạng giải thích: “A, giày bình thường cũng không sao! Chỉ là bởi vì, giày thủy tinh đang là một lưu hành hiện giờ, cho nên ta mới.....” (đòi hỏi ==)

“Úc úc, không phải. Chính là người không nói, ta còn thật sự quên có một đôi.” Duy Thập vội vàng phát tay nói, cũng lấy một đôi giày từ bố bao của mình.”Người thật sự phải đi loại đồ vật này? Ách, người là nữ hài tử hẳn là đi được, có thể thì cho người đi.....” Y có chút xấu hổ chống lại ánh mắt Tiên Đỗ Thụy Lạp từ khi nhìn đến giày liền lờ lờ sáng lên, sau đó đưa cho nàng, “Yên tâm đi, ta đã rửa qua, nhìn không thấy vết máu đâu.”

“..... Vết máu?” Lại là? Tiên Đỗ Thụy Lạp biểu tình có chút cứng ngắc tiếp nhận hài, nhưng còn chưa kịp mở miệng hỏi, xe ngựa đột nhiên chấn động một cái, sau đó dừng.

“Sao thế?” Duy Thập quay đầu hỏi, nhưng Đức Nhĩ Đa Tư chỉ nghiêm túc nhìn chăm chăm phía trước.

“Có người tìm đến.” Hắn lãnh đạm trả lời.

“A? Những người tập kích người hôm qua sao?” Duy Thập khẩn trương quay người lại, nhưng phía trước chỉ thấy trạm canh gác kiểm tra khách vào thành.

“Những tên kia tám phần là tìm chúng ta.” Đức Nhĩ Đa Tư nói: “Phụ cận còn ẩn dấu không ít người. Nếu bọn họ phát hiện không đúng, sẽ cùng nhau nhảy ra —— ta đi trước giải quyết bọn họ.”

“Không được!” Duy Thập liền vội vàng kéo tay hắn, “Bây giờ bọn họ còn chưa phát hiện chúng ta đi? Một khi đã như vậy, người không nên bại lộ hành tung của mình.”

Đức Nhĩ Đa Tư chọn cao mi, “Bọn họ biết diện mạo ta.”

“Ân, cho nên người ngồi ra sau xe đi, để ta lái.” Duy Thập vẻ mặt nghiêm túc nói.

Đức Nhĩ Đa Tư có chút kinh ngạc trừng mắt nhìn, sau một lúc lâu mới mở miệng: “Bọn họ hẳn là cũng nhận ra mặt của người.....”

“Những tên kia do nhĩ vương tử phái tới đi?” Duy Thập đưa tay ghim tóc lên, “Cho dù không phải, trong này trừ người ra cũng không ai biết ta là nam..... Chỉ cần người giấu mặt đi, đợi lát nữa Tiên Đổ Thụy Lạp tái thẩm dò giúp chúng ta thì tốt rồi.”

Đức Nhĩ Đa Tư không sửa lại hiểu lầm của Duy Thập, ngược lại tức giận nhăn mi.

“Ta biết người ghét trốn tránh, ” Duy Thập vẽ mặt cầu xin nói: “Nhưng bây giờ là lúc quan trọng..... Van cầu người, Đức Nhĩ Đa Tư.....”

Đức Nhĩ Đa Tư trầm mặc trừng mắt nhìn hắn một hồi, sau một hồi khá lâu mới quay mặt nói: “Nếu tình hình không đúng, chúng ta liền xông vào.”

“Hảo!” Duy Thập cao hứng ôm lấy hắn, làm thân thể Đức Nhĩ Đa Tư nhất thời cứng lại, hơi đỏ mặt đẩy y ra, nhảy tới chỗ ngồi phía sau.

Duy Thập nhanh chóng thay nam trang Đức Nhĩ Đa Tư mua cho y, sau đó bắt chước bộ dáng hắn kéo xe ngựa ghim dây cương, hơi hơi suy tư một lát, rõ ràng ngay cả biểu tình cũng bắt chước Đức Nhĩ Đa Tư, toàn bộ khí chất nghiêm nhiên biến đổi, ngay cả Tiên Đổ Thụy Lạp đều cam đoan một chút cũng không giống nữ nhân, cùng lắm là một nam nhân xinh đẹp. Chính là sau khi nàng nói những lời này. Duy Thập nhìn không được làm hồng bộ dáng mà cười trộm, sau đó nói thầm một câu: “Đức Nhĩ Đa Tư rốt cuộc làm thế nào bảo trì được bộ mặt bài tú-lơ-khơ suốt như vậy a? Thật là quá lợi hại.”

+++++

“Còn chưa tới sao?”

Đại sảnh hoàng cung ồn ào huyền náo, đa số mọi người biết đây không phải nơi có thể ồn ào, nhưng lần đầu vào hoàng cung khiến nữ nhân đều bị hưng phấn tùm năm tùm ba lại một chỗ, chỉ trở vương tọa, mang ánh mắt khát khao cùng ngưỡng mộ. Sung sướng nho nhỏ hỗn tạp cùng một chỗ, khiến cho không khí cũng tràn ngập một cỗ không khí vui mừng.

Âm nhạc du dương vọng khắp đại sảnh cung điện, rất nhiều nam lẫn nữ ở trong phòng khiêu vũ, nhưng càng nhiều nam nữ còn lại là ở một bên nhìn xung quanh..... Vương tử của bọn họ còn chưa xuất hiện.

Quốc vương già nua vừa trở về vương tọa, hoàng hậu bên cạnh liền nghiêng người hướng hắn hỏi. Cây quạt che lại mũi miệng nàng, nhìn không ra bộ dáng nói chuyện, biểu tình cũng vẫn như cũ bất động thanh sắc, có khi còn có thể dời cây quạt đối chúng dân chúng mỉm cười, biểu hiện khí độ hoàn mỹ của hoàng hậu.

“Vệ binh còn chưa truyền đến tin tức.” Quốc vương ngắn gọn trả lời, ngồi trở lại vị trí, “Đừng lo lắng, Ái Lệ Ti, cho dù nàng không lấy thân phận nữ nhi trở lại bên người chúng ta, cũng có thể trở thành thê tử của Tra Lý Tư.”

Hoàng hậu tóc hồng xinh đẹp trừng mắt nhìn hắn một cái, thấp giọng mắng: “Câm miệng cho ta, tất cả cũng là lỗi của người, nếu năm đó người không nghĩ ra cái chủ ý ngu ngốc như vậy, nữ nhi của ta cũng không bị lão vu bà chết tiết đó mang đi!”

Quốc vương vẽ mặt đau khổ không dám cãi lại, lại càng không dám nói lúc trước do chính nàng đồng ý. Dù sao hoàng hậu lúc ấy đã liên tục sinh hai nữ nhân, kết quả thai thứ ba vẫn là nữ nhân, bất đắc dĩ đành phải đối với Đức Nhĩ Đa Tư đồng sinh lúc đó, vẫn hồi sự rung chuyển trong cung và sự khấn nguyện bên ngoài..... Nhưng không nghĩ tới sau lại dẫn đến sự thảm sát của hắc vương tử.

Càng không nghĩ tới chính là, tráo đổi Đức Nhĩ Đa Tư được vài năm, hoàng hậu lại sinh hạ nhĩ vương tử cùng tam vương tử. Quả thực giống như bị nguyên rửa. Vợ chồng hai người đối đãi Đức Nhĩ Đa Tư càng thêm chán ghét rõ ràng.

“Người không phái người đi nghênh đón nàng sao?” Hoàng hậu chất vấn.

“Đúng vậy..... Nhưng không có hồi âm, ” quốc vương có chút buồn rầu trả lời: “Phái vài người đi ám sát Đức Nhĩ Đa Tư trở về, cũng chỉ nói bởi vì sợ ngộ thương Vi Nhi Thập, đành phải lui xuống trước.....”

“Vi Nhi Tháp.....” Nghe thấy tên nữ nhi của mình, hoàng hậu thật sâu thở dài, cũng đành chỉ truy cứu.

Nếu năm đó không bị lão vu bà kia mang đi, hiện tại cũng đã hai mươi mốt tuổi đi. Trong ấn tượng đó là một đêm tuyết bay tán loạn, chỉ nhìn qua nữ hài có mái tóc vàng kim, làn da như tuyết, phi thường đáng yêu. Nàng nguyên lai còn muốn tự đặt tên cho con, hiện tại lại ——

“Mẫu hậu.” Đánh gãy suy nghĩ của nàng, là Tra Lý Tư từ phía sau màn đi tới, chỉ thấy hắn thật cẩn thận bước nhanh đến sau mẫu hậu, một bộ sợ bị người khác phát hiện.

Hắn nhíu mi, sắc mặt có chút ngưng trọng bám vào bên tai nàng nói gì đó.

Còn chưa nghe xong, hoàng hậu liền trầm mặt xuống: “Không cần hơn nữa.” Nàng mất hứng nói, “Tra Lý Tư, ta biết ngươi thực cẩn thận, nhưng là có một số việc sợ đầu sợ đuôi sẽ không được gì, ngươi luôn quên điểm này. Tốt lắm, không nói chuyện này, hôm nay là sinh nhật ngươi, ngươi hẳn là nên đi xuống cùng các cô gái khiêu vũ.”

Nghe vậy, Tra Lý Tư sắc mặt biến đổi, có chút chần chờ nhìn thấy vì thân ảnh của hắn mà các cô gái đều tỏa sáng hai mắt, yên lặng thở dài. Đang lúc hắn tính toán nhận mệnh tiêu sái bước xuống, hướng cửa lại truyền đến một chút xôn xao, nhất thời đem tầm mắt mọi người đều hấp dẫn qua.

Từ cửa đi tới, là một gã xinh đẹp hộ tống một cô gái cũng tương đương. Nàng mặc váy dài thủy lam tao nhã, tùy từng nâng tay đi bên, tư thái tao nhã tiêu sái tiến vào đại sảnh. Cơ hồ tầm mắt mọi người đều dừng trên người cô gái xa lạ kia. Làn da nàng trắng nõn, đôi môi đỏ tươi, tóc dài chải mượt, khí chất cao nhã, trấn áp tất cả các cô gái khác, giống như một công chúa của một quốc gia, nháy mắt trở thành tâm điểm chú ý của tất cả mọi người.

Thời gian giống bị đình trệ, mà ngay cả quốc vương cùng hoàng hậu cũng nhịn không được đem tầm mắt dừng lại trên người cô gái xinh đẹp kia, Tra Lý Tư cũng kinh ngạc nhìn một lúc, kim lòng không đành đi đến chỗ cô gái.

Thấy con mình bước xuống bậc thang, mục đích rõ ràng là cô gái xa lạ, hoàng hậu không khỏi có chút kinh ngạc.

Con nàng từ trước đến nay đều rất có phong độ, đối mỗi vị nữ nhân đều đối xử bình đẳng nho nhã lễ độ, nhưng nàng cũng biết hắn cũng không chú ý lắm tới nữ nhân, càng đừng nói đến chủ động tìm cô gái nào nói chuyện.

Bởi vì nàng con nàng có khuyết điểm trí mạng, hoặc là nói là ưu điểm —— hắn quá mức thân sĩ phong độ, cho nên không thể kháng cự yêu cầu của nữ nhân cùng nói chuyện. Cũng bởi vậy, chỉ cần đối phương không có ý tứ buông tha hắn, hắn thường thường rất khó thoát thân. Mà gương mặt anh tuấn tao nhã kia lại luôn khiến chín mươi chín phần trăm các cô gái bị thu hút, làm cho hắn chỉ cần gặp gỡ chút nữ tính cường thế, liền tránh mặt và nói chuyện..... Quá nhiều lần như vậy, cho nên làm mẫu thân, hoàng hậu biết Tra Lý Tư cứ việc không biểu hiện ra ngoài, nhưng hắn kỳ thật có điểm sợ nữ nhân —— nhất là nữ nhân thích đeo bám.

Nhưng hiện tại người luôn làm cho hoàng hậu lo lắng phải tổ chức lễ hội riêng- Tra Lý Tư, cư nhiên chủ động đi hướng tới chỗ cô gái..... Rốt cục trưởng thành sao? Nàng có chút cảm khái nghĩ.

Vương tử Tra Lý Tư trước mắt tất cả mọi người yên lặng tiêu sái đến chỗ cô gái, tao nhã cúi mình vái chào, lộ ra cơ hồ tất cả sức thu hút mỉm cười: “Không biết vị tiểu thư mỹ lệ này tên là gì?”

“Ta, ta là Tiên Đỗ Thụy Lạp.....” Cô gái đỏ bừng mặt, khẩn trương vận vẹo thân mình, nàng thậm chí thấy hai vị tỷ tỷ cách đó không xa phần nộ trùng mắt nhìn nàng, điều này làm cho tâm tình giờ phút này của nàng chỉ còn một từ để hình dung —— thích!

“Như vậy, Tiên Đỗ Thụy Lạp tiểu thư, ta có thể có vinh hạnh mời ngươi khiêu vũ một điệu chứ?”

“A? Ách, khả, chính là ta không giỏi khiêu.....” Tiên Đỗ Thụy Lạp bụm mặt, một bộ ngại ngùng phức tạp.

Ta so với người lại càng không giỏi —— Tra Lý Tư nội tâm hò hét, mặt ngoài vẫn như cũ duy trì mỉm cười tao nhã.

“Đừng lo, như vậy chúng ta liền khiêu vũ một khúc dễ nhất - điệu waltz là được.” Hấn cười khê trả lời.

Nghe thấy đáp án thuyết phục, biểu tình Tiên Đỗ Thụy Lạp nhất thời có vẻ có chút thất vọng, xem ra nàng vốn hy vọng có thể nghe được kiểu như “Đừng lo, ta sẽ chậm rãi chỉ cho người” linh tinh đi. Tra Lý Tư cũng đoán được, bất quá hẳn tuyệt đối sẽ không hứa hẹn loại chuyện không làm nổi đó.

“Chờ khiêu vũ xong chúng ta ra đình viện trò chuyện, được không?”

Nghe vậy, Tiên Đỗ Thụy Lạp có chút vui sướng, vừa muốn trả lời, vừa ngẩng đầu đã có chút kinh ngạc phát hiện vương tử Tra Lý Tư cũng không phải nhìn nàng —— tuy rằng tựa hồ là nói với nàng, nhưng hẳn luôn nhìn thanh niên tóc vàng cúi đầu phía sau nàng.

Duy Thập hiển nhiên cũng hoảng sợ, ngẩng đầu, có chút hoang mang nhìn Tra Lý Tư. Đối phương tóc vàng giống hẳn, làm cho hẳn sinh ra cảm giác kỳ diệu, nếu không phải cặp mắt màu lam khác biệt, hẳn có thể sẽ cho là mình đang đối mặt với gương.

Tra Lý Tư tựa hồ cũng có chút kinh ngạc, lần đầu tiên cùng đối phương gần như vậy đối mắt giao tiếp, mới phát hiện thật là có chút giống nhau.

“Được không?” Lấy lại tinh thần, Tra Lý Tư đã chuyển hướng Tiên Đỗ Thụy Lạp, lộ ra mỉm cười ôn hòa lặp lại. Giống như tầm mắt một giây trước là giả.

“..... Hảo, tốt.....” Tiên Đỗ Thụy Lạp cũng chậm nửa nhịp mới đáp lại, lúc sau dưới sự hướng dẫn của vương tử nhảy múa, trước khi đi còn như có điều suy nghĩ quay đầu lại liếc tụt tụt Duy Thập.

+++++

Sân nhảy lần thứ hai khôi phục náo nhiệt, Duy Thập yên lặng thối lui sang một bên.

Hắn mất lạnh ngắt ngai vàng nơi quốc vương và hoàng hậu phía trước, sau đó mới chú ý tới vương tử Tra Lý Tư cùng Tiên Đỗ Thụy Lạp đang khiêu vũ. Theo tầm mắt nhìn, Duy Thập phát hiện sắc mặt vương tử Tra Lý Tư chẳng biết tại sao có chút cứng ngắc, mà Tiên Đỗ Thụy Lạp lại là vẻ muốn khóc đến nơi..... Sao lại thế?

A, chắc là bởi vì có thể tham gia vũ hội cùng vương tử khiêu vũ cho nên quá cảm động đi! Duy Thập nhìn nữ nhân thần tình ghen tị chung quanh, rốt cục bình tĩnh đại ngộ.

Nhưng mà đang lúc Duy Thập yên tâm, tính toán trước xem đình viện Tra Lý Tư ám chỉ ở nơi nào, lại đột nhiên thấy một gã đứng ở góc tường trụ – tóc hồng thiếu niên vô tường cười ra tiếng: “Phốc ha ha ha! Ca ca ta! Hấn cư nhiên thật sự tìm người khiêu vũ! Không nên, nữ nhân như vậy không hay ho!”

Duy Thập lẳng lẳng nhìn hẳn, có chút không rõ. So sánh với những người khác, thái độ thiếu niên có vẻ không thích hợp, hẳn không khỏi có chút ngạc nhiên.

Tuy rằng lén ẩn vào trong cung là vì báo thù, bất quá Duy Thập không thể không thừa nhận có nhiều thứ hấp dẫn sự chú ý của hẳn, hơn nữa hẳn cũng không hoàn toàn hiểu được nên đi đâu, nên làm như thế nào..... Huống chi bình thường phụ trách giúp hẳn chuẩn bị việc này – Đức Nhĩ Đa Tư lại không ở bên..... Hấn có chút phức tạp nhìn hướng cửa.

Bọn họ đích thật đã thông qua cửa kiểm tra —— hoàn toàn dựa vào diện mạo của Tiên Đỗ Thụy Lạp, nhóm vệ binh không hề làm khó dễ, cho bọn họ tiến vào, bất quá cũng từ cửa vào trong cung..... Bởi vậy, Đức Nhĩ Đa Tư đương nhiên trộm ở lại không tiến vào. Mặc dù dưới ánh mắt cầu xin của hẳn, Đức Nhĩ Đa Tư mới không đi theo, mà ngoan ngoãn ở lại bên ngoài..... Nhưng hẳn không hiểu việc này có thể duy trì tới khi nào, chỉ là ngấm lại hiện tại sắc mặt Đức Nhĩ Đa Tư thế nào, Duy Thập cũng cảm giác toàn thân sợ hãi. Hấn biết kết cục của mình sẽ rất thê thảm.

Ngay tại lúc Duy Thập miên man suy nghĩ, tên thiếu niên tóc hồng cũng chú ý tới hẳn, chỉ thấy y nhướng mày, tương đương không khách khí hô: “Uy! Người làm gì ở đây?”

“A? Ta, ta.....?” Duy Thập nhất thời toàn thân cứng ngắc, khẩn trương e ngại phản ứng.

“A, người là tùy tùng của nữ nhân không hay ho kia sao?” Thiếu niên thế mà nhận ra hẳn, nói: “Đứng đây làm gì? Không có việc gì thì đừng đứng ở đại sảnh.”

“Ta, ta đang tìm đình viện.....” Duy Tháp lấp bắp trả lời: “Vương, vương tử nói phải ở đình viện nói chuyện, cho nên ta nghĩ ta nên đi trước.....”

“Đình viện? Nói chuyện? —— cùng người?” Thiếu niên cau mày, tựa hồ nghĩ tới điều gì, hắn nhìn từ trên xuống dưới Duy Tháp, hơn nửa ngày sau mới đột nhiên lại hỏi: “Uy, người có biết ta là ai không?”

“..... A?” Duy Tháp ngẩn người, tựa hồ không quá lý giải. Hắn cũng nhìn thiếu niên một hồi lâu, đối phương trừ bỏ dáng người thấp bé, có cảm giác thân thiết ra, mặt khác không một chỗ quen thuộc. Vì thế hắn lắc đầu.

Thiếu niên lại trầm mặc.

Cuối cùng hắn nhún nhún vai, tùy tay hướng bên phải chỉ, “Đình viện ở phía sau, đi thẳng đến hết quẹo phải là được.”

Duy Tháp ngẩn người, sau đó lộ ra tươi cười như được cứu trợ, “Cám ơn người!”

Nhìn thân ảnh Duy Tháp rời đi, ánh mắt thiếu niên có chút phức tạp.

“..... ‘Vi Nhi Tháp’ a.” Hắn lẩm bẩm, tầm mắt chuyển hướng giữa sân nhảy.”Sự tình thực không đơn giản như vậy mà, Tra Lý Tư.”

+++++

Lúc Duy Tháp tìm được đình viện, là chuyện năm phút sau.

Lúc Tra Lý Tư chặt vật xuất hiện trước mắt hắn, lại là chuyện hai mươi phút sau.

“Thực xin lỗi, để người đợi lâu.” Hắn thần tình xin lỗi giải thích.

Lúc ấy đồng hồ trên tường là mười một giờ bốn mươi lăm phút.

Duy Tháp không hiểu được nên nói gì mới tốt, dù sao tuy y tới đây, cũng thật sự không chắc đối phương là gọi y đến..... Duy Tháp cũng không nhận ra Tra Lý Tư, nhưng bộ dáng đối phương lại như nhận thức hắn khiến hắn rất khó lý giải.

Nói không chừng chính là hắn hạ lệnh giết chết mẫu thân..... Nghĩ tới điều đó, Duy Tháp nheo lại mắt, có chút cảnh giác trừng hắn. Y không quên, mình vì muốn biết rõ chuyện này, cho nên mới đến đây.

“Thỉnh trước hết nghe ta giải thích, ta cũng không có ác ý.” Tựa hồ hiểu được y đang suy nghĩ gì, Tra Lý Tư giành trước nói: “Chờ ta nói xong, bất luận người muốn làm gì ta cũng sẽ không chống cự, như vậy có thể chứ?”

Nghe vậy, Duy Tháp sững sốt, đề phòng ban đầu cũng biến mất quay về bình thường. Chỉ thấy ánh mắt tràn ngập hoang mang của y, Tra Lý Tư hiển nhiên hoàn toàn không thể lý giải.

“Đức Nhĩ Đa Tư không tới với người sao?” Âm thầm buồn cười phản ứng đơn thuần như đứa nhỏ của Duy Tháp, Tra Lý Tư đồng thời nhìn ngó xung quanh, nhưng cũng không phát hiện thân ảnh nào ngoài Duy Tháp.

Duy Tháp lắc đầu, thành thật trả lời: “Hắn bị vệ binh chặn bên ngoài.”

Tra Lý Tư trừng lớn mắt, thần tình không tin, “Làm sao có thể? Đức Nhĩ Đa Tư bị chặn bên ngoài? Hắn tuyệt đối sẽ xông vào đi?”

“Ân, chính là ta van xin hắn không cần xông vào, bằng không ta sẽ không có biện pháp chuồn êm tiến vào, xác định ai mới là hung thủ hại chết mẹ của ta.”

Tra Lý Tư chỉ ngây ngốc nhìn Duy Tháp, không hiểu được qua bao lâu sau mới một tay che miệng, đột nhiên xoay người cười to.

“Phốc! Ha ha.....!”

Duy Tháp trừng lớn mắt, kinh ngạc nhìn Tra Lý Tư cười đến lợi hại, có chút chân tay luống cuống, “Người, người có khỏe không.....? Làm sao vậy.....?”

“Ta, ta không được..... Đau bụng quá.....” Tra Lý Tư ho khan vài tiếng, cười rút nước mắt. Bộ dáng trang nghiêm cao quý biến mất, giống như nam tử bình thường, không hình tượng cười to: “Phốc a..... Ha ha ha, cái kia Đức Nhĩ Đa Tư cư nhiên..... Ha ha ha.....”

“Đau bụng?” Duy Thập a có chút khấn trương nhìn hắn, “Kia, vậy làm sao bây giờ? Cần gọi người tới sao?”

Không nghĩ tới hắn nói vừa xong, Tra Lý Tư cười còn lợi hại hơn, Duy Thập thấy hắn hướng y phất tay tỏ vẻ không cần, sau đó tới bể phun nước chống, qua một hồi lâu mới dừng lại tiếng cười.

“Bởi vì thật sự là quá khó tưởng tượng, ” hắn lau nước mắt trên khóe mắt, thanh âm run rẩy nói: “Người nói chính là thật vậy chăng? Hắn ở bên ngoài không tiến vào?”

Duy Thập gật gật đầu, “Chính là ta không hiểu được hắn có thể chịu được bao lâu.....”

“Chỉ là hắn chịu nghe lời ủy khuất bản thân cũng là chuyện hù chết người, ” Tra Lý Tư nhún vai, khóe miệng vẫn như cũ mang ý cười, “Quên đi, chính là không nghĩ tới hắn cư nhiên sẽ không trực tiếp xông tới..... Xem ra kế hoạch này cũng không phải hữu dụng lắm.”

“Kế hoạch?”

Tra Lý Tư mang theo mỉm cười nhìn y.

Một hồi lâu mà, hắn đột nhiên hỏi: “Người chính là Vi Nhi Thập sao?”

Duy Thập không nói, chính là chần chờ nhìn hắn.

Y không hiểu được mình nên là Duy Thập hay Vi Nhi Thập, cũng không hiểu được có nên nói cho đối phương hay không. Y căn bản là không biết Tra Lý Tư, nhưng lại bởi nghe Đức Nhĩ Đa Tư nhắc tới qua, cho nên từng chán ghét hắn.

Nhưng, xem bộ dáng hiện tại, Duy Thập không khỏi có chút hoài nghi..... Tra Lý Tư thật là người xấu đã hạ lệnh đem Đức Nhĩ Đa Tư mang đi rừng rậm sao? Nếu như thế, vì sao lúc nhắc tới Đức Nhĩ Đa Tư lại vui vẻ như vậy? Duy Thập không hiểu, vẫn là nói người bên ngoài rừng rậm hay thay đổi thất thường đó sao?

—— ngoại trừ ta ra, không nên tin bất luận kẻ nào.

Bỗng dưng, y nhớ tới Đức Nhĩ Đa Tư đã từng nói.

Vì thế Duy Thập đối với Tra Lý Tư lắc đầu, trả lời: “Không phải.”

Tra Lý Tư nhìn y, biểu tình nhìn không ra có tin hay không, chính là như có điều suy nghĩ dừng ở y, cặp kia mắt màu lam thâm thúy nhìn không ra ý đồ.

“..... Trong vương cung có lời đồn, nói con gái quốc vương bị ma nữ đánh tráo.” Tra Lý Tư nhẹ nhàng đích nói: “Vì cứu vớt công chúa vô tội, rất nhiều kỵ sĩ cùng tử sĩ đều xung phong nhận việc mang công chúa trở về. Nhưng đã qua hai mươi năm, vẫn như cũ một chút tin tức cũng không có. Thẳng đến ngày hôm qua, chúng ta mới rốt cục chiếm được tin công chúa xuất hiện..... Bất quá người được phái đi nghênh đón lại chết sạch, thậm chí không ai có thể trở về báo cáo chuyện gì xảy ra.”

Duy Thập không nói, biểu tình có điểm cứng ngắc.

“Nhưng là, ở vũ hội vương tử mười tám tuổi, công chúa sẽ xuất hiện, hơn nữa trở thành thê tử của vương tử—— bọn họ đối tin này rất tin tưởng. Cho nên tổ chức vũ hội trong thành tựa như nhà giam, có đại lượng vệ binh âm thầm chuẩn bị, vì công chúa cùng đứa con của ma nữ đã sắp đến——”

“Vì sao?” Duy Thập không hiểu mặt mình có bao nhiêu tái nhợt, chính là cứng nhắc lặp lại: “Vì sao biết chúng ta sẽ trở về? Đơn giản là Đức Nhĩ Đa Tư sao?”

“Bởi vì ma nữ bị hỏa thiêu kia.” Tra Lý Tư thần nhiên giải thích: “Nàng lúc đi vào thành đã nói, con gái quốc vương sẽ đến vào vũ hội vương tử, trở thành thê tử của vương tử, mà tên của nàng là ‘Vi Nhi Thập.’”

“Sau đó các người liền giết chết nàng?” Duy Tháp biểu tình ban đầu có chút sợ hãi, như là nháy mắt mất đi cảm tình, khuôn mặt tái nhợt vào ban đêm có vẻ càng thêm quý dị, tóc vàng buộc sau ót ẩn ẩn phiêu động, “Là người giết chết nàng?”

Tra Lý Tư trầm mặc một lúc lâu, lúc sau gật gật đầu: “Phải.....”

“—— không phải!” Đột nhiên xâm nhập rồi thét chói tai đánh gãy lời bọn họ, cũng đem Duy Tháp sắp bùng nổ sát khí rút một nửa.

Hai người kinh ngạc quay đầu lại, phát hiện không biết khi nào Tiên Đỗ Thụy Lạp đã xâm nhập đình viện, lúc này nàng thở hổn hển hướng về phía Duy Tháp kêu to: “Điện hạ mệnh lệnh đốt lửa, nhưng hắc căn bản không muốn làm loại việc ấy —— lúc ấy liền đứng cách đó không xa, ta nhìn thấy! Tất cả mọi người mắng ma nữ đi tìm chết đi, chỉ có Tra Lý Tư điện hạ là rơi lệ khi lửa cháy!”

“Tiên Đỗ Thụy Lạp.....!” Tra Lý Tư biểu tình không hề thông dong, tay chân có chút bối rối, “Không phải, ta.....!”

“Ngu ngốc cũng biết lúc trước hạ lệnh thiêu cháy ma nữ rốt cuộc là ai!” Tiên Đỗ Thụy Lạp phần nộ đánh gãy lời hắc, nguyên bản gương mặt xinh đẹp nhất thời trở nên dữ tợn, “Cho dù tùy tiện tra một người qua đường hỏi, bọn họ đều có thể trả lời là lệnh của quốc vương bệ hạ!” Nàng nhắm phía Duy Tháp, dùng sức lay vai hắc: “Ta không biết các người rốt cuộc sao lại thế này, bất quá ta có thể đem tất cả thứ mình biết nói cho người biết! Ta từ nhỏ lớn lên tại thủ đô, tất cả những chuyện phát sinh ở đây cái gì ta cũng biết! Cho nên kính nhờ người, trước hết ta nói đã! Tra Lý Tư điện hạ tuyệt đối là người tốt, cũng là bạch mã vương tử của tất cả các cô gái.....” Nói được một nửa, nàng như nhớ ra cái gì biểu tình cứng đờ, “..... Tuy rằng vũ kỹ thực thối nát.”

“..... Phi thường có lỗi.....” Tra Lý Tư xấu hổ giải thích, cũng là lúc Duy Tháp mới chú ý tới Tiên Đỗ Thụy Lạp đi chân trần, nguyên bản đi giày thủy tinh không biết đã biến đi đâu.

Duy Tháp ngơ ngác nhìn Tiên Đỗ Thụy Lạp xem ra có chút chật vật, nhìn nhìn lại Tra Lý Tư thần tình chưa xót, cảm giác phần nộ ban đầu tựa hồ không biến mất không ít. Y hoài nghi đánh giá hai người, lại bắt đầu không thấy rõ lắm tình hình.

Tra Lý Tư cũng bất đắc dĩ nhìn Duy Tháp, sau đó lại nhìn sang vẻ mặt viết ” Nếu người nói sai ta sẽ giúp người sửa chữa vô điều kiện” của Tiên Đỗ Thụy Lạp, hắc cảm thấy đêm nay mình không thể nào thuận lợi.

“..... Đúng vậy, hạ lệnh thiêu cháy vu nữ là phụ vương ta.” Thở dài, hắc có chút chần chờ giải thích, “Bất quá, năm năm trước mang Đức Nhĩ Đa Tư đi khu rừng bị nguyên rửa là hai bộ hạ của ta.”

“Hai người? Là Chỉ Khắc Lai người tướng quân cùng Lôi Dâng Đức tướng quân sao?” Tiên Đỗ Thụy Lạp xen mồm: “Nếu như là hai người kia, tuy rằng hiện tại đích thật là hộ vệ của vương tử Tra Lý Tư, nhưng này cũng là sau này quốc vương bệ hạ phái cho hắc, cho nên hắc xem như là hộ vệ của quốc vương bệ hạ mới đúng.”

Tra Lý Tư nhấp môi dưới, có chút nén giận trừng mắt nhìn Tiên Đỗ Thụy Lạp một cái.

Nhưng mà Tiên Đỗ Thụy Lạp không để ý đến cảnh cáo của hắc, ngược lại cố đối Duy Tháp nói: “Ta thấy bộ dạng Đức Nhĩ Đa Tư vốn thật quen mắt..... Vừa mới nhớ tới, quả nhiên là hắc vương tử mất tích năm năm trước sao?” Gập đôi phương gật đầu, nàng mới tiếp tục mở miệng: “Ta đã từng thấy qua hắc một lần, tuy rằng chính là nhìn hắc đi qua, nhưng người này đích xác giống như trong truyền thuyết lãnh khốc vô tình.....”

“Đức Nhĩ Đa Tư không lãnh khốc vô tình!” Duy Tháp kháng nghị.

Tiên Đỗ Thụy Lạp có chút chần chờ nói: “Có lẽ, là hắc hiện tại không quá giống trước kia đi? Ta lần đầu tiên thấy hắc khi còn nhỏ, nhưng biểu tình lạnh như băng không hề hợp với tuổi và sát khí vô cùng dọa người, tựa như tử thần, giống như chỉ cần nhìn đến sẽ mất mạng..... Mới liếc mắt một cái chân ta liền mềm nhũn, đến bây giờ cũng còn ký ức như mới..... Bất quá giờ vừa thấy Đức Nhĩ Đa Tư, tuy rằng vẫn cảm thấy người kia lãnh khốc khủng bố, nhưng so với bây giờ không hề có khí thế giết người, đó cũng là lý do sao ta không lập tức nhận ra được hắc.....”

Duy Tháp không thể phản bác, dù sao y căn bản không hiểu được trước kia Đức Nhĩ Đa Tư có dạng gì, nhưng thật ra Tra Lý Tư nghe hình dung như vậy, cũng nhận thức gật gật đầu.

“Cho nên khi nghe nói hắc vương tử đã chết, tất cả mọi người phi thường cao hứng, thanh danh vương tử Tra Lý Tư theo đó cũng ngày càng vang xa.” Không để ý đến sắc mặt khó coi của Duy Tháp, Tiên Đỗ Thụy Lạp nói tiếp: “Nhưng cũng không phải bởi vì hắc vương tử biến mất, cho nên vương tử Tra Lý Tư mới được mọi người ủng hộ. Mà là từ khi hắc vương tử biến mất, lời đồn hắc là con của ma nữ mới truyền ra — theo lý thuyết, cho dù hắc vương tử có làm người ta sợ hãi chán ghét thế nào, quốc vương cũng không nên để lời đồn ‘mẫu thân vương tử là ma nữ’ hoặc là ‘vương tử kỳ thật không phải con thân sinh của quốc vương’ lan truyền khắp nơi mới đúng, nếu hắc vương tử thật là con hắc——”

“Ý của người là.....?”

“Ý của ta là, thả ra lời đồn đãi này, chính là quốc vương bệ hạ.”

Hai người đồng thời đem tầm mắt chuyển hướng Tra Lý Tư, biểu tình không dao động của hắc. Người kia yên lặng nhìn bọn họ, một hồi lâu sau chuyển hướng Tiên Đỗ Thụy Lạp, ôn hòa mỉm cười mang theo chua xót cùng bất đắc dĩ.

“Đây phỏng đoán của người sao?” Hắc thu tầm mắt, bội phục kiêm kích lệ nói: “Bằng vài giờ có thể có kết luận như vậy, thật sự rất giỏi — đúng vậy, Đức Nhĩ Đa Tư đích xác không phải con thân sinh của phụ vương..... Hoặc nói đúng hơn là, phụ vương không muốn có đứa bé này.”

Duy Tháp biến sắc.

“Không phải.....? Nếu không phải, vì cái gì.....”

Tra Lý Tư lắc đầu, “Ta không rõ ràng lắm, bất quá, theo điều tra cùng phán đoán của ta, Đức Nhĩ Đa Tư tám phần là con của phụ vương cùng ma nữ, nhưng thân là quốc vương một quốc gia, hắc không thể có con của một ma nữ.....”

Sắc mặt Duy Tháp tái nhợt như tờ giấy.

Y không nghĩ tới hắc là con trai ruột của vu bà, lúc ban đầu vu bà đã nói qua, lúc ấy bởi y đem Đức Nhĩ Đa Tư biến thành quạ đen, vu bà thậm chí tức đến mức lấy nước sôi dội y..... Nhưng trên thực tế chứng thật, Duy Tháp vẫn có loại cảm giác tình thiên phích lịch(sấm sét giữa trời quang).

Vu bà cùng Đức Nhĩ Đa Tư là mẹ con, nhưng không phải vu bà ghét nhất là con quốc vương sao, hơn nữa còn là hắc vương tử bị nguyên rửa..... Vì sao lại biến thành như vậy chứ? Đức Nhĩ Đa Tư..... tâm tình Đức Nhĩ Đa Tư sẽ ra sao? Duy Tháp cảm giác vụng về.

Còn có chính mình..... Chính mình không phải công chúa gì cả, công chúa chân chính đã sớm chết, y chỉ là một đứa trẻ trong tay khách lữ hành, một đứa trẻ không hề quan hệ..... Như vậy y, có quyền gì ở trước mặt Đức Nhĩ Đa Tư, nói mình là con của vu bà?

Không, không đúng — Duy Tháp lắc đầu, trọng điểm bây giờ không phải ai là con của vu bà, mà tới trọng yếu là mẫu thân của họ đã chết, bị chết cháy.....

“Cho nên, cho nên..... Là quốc vương giết chết mẹ mình?” Duy Tháp thì thào tự nói, ý đồ tập trung tinh thần, “Hơn nữa hắc còn phái người muốn giết chết con mình..... Sau đó đón cái nữ nhân mà hắc chưa từng dưỡng qua trở về?”

Tra Lý Tư không đáp, nhưng y đã biết đáp án.

“Ta không tha thứ hắc —” Duy Tháp thét chói tai, như rống mỗi một chữ đều thấm huyết, bi thương cùng kiên quyết: “Tuyệt đối, không —”

Tra Lý Tư cả kinh, vội vàng bắt lấy cánh tay hắc: “Xin chờ một chút, ta.....”

Nói còn chưa dứt lời, hướng đại sảnh truyền đến tiếng “phanh” rất lớn, giống như toàn bộ mặt đất đều bị lay động. Ngay sau đó là tiếng kêu kinh hoàng cùng thét to.

Ba người sắc mặt đồng thời biến đổi, nhìn phía đại sảnh, trong đầu chỉ có một ý niệm — Đức Nhĩ Đa Tư!

Lúc ấy đồng hồ trên tường cũng vừa qua khỏi mười hai giờ, đúng thời khắc ma pháp mất đi hiệu lực.

9. Chương 8: Thụ Trố Chú Đích Phưởng Sa Xa Dữ Vô Pháp Kết Thúc Đích Vũ Hội

(Chiếc xe kéo sợi bị nguyên rửa và vũ hội không thể chấm dứt)

Dị biến đột ngột xuất hiện.

Khi tất cả mọi người còn đắm chìm trong sự vui vẻ nhàn nhã của lễ hội, một tiếng nổ mạnh đột ngột vang lên, gió cuốn cuộn nổi lên từ phía đại môn (cửa lớn), vụn gỗ bụi bặm bay mù mịt như sóng lớn ập bờ, nổ ra tứ tán, khiến rất nhiều tiếng kêu sợ hãi thảm thiết vang lên. Những cô gái cùng người thân không thể mở mắt hoặc là lấy tóc hay váy dài che lại, cảm nhận sự biến động bất ngờ vô cùng khủng bố.

“Bệ, bệ hạ.....” Cơ hồ là bị gió lớn thổi tới, một gã thị vệ chập vạt gục trên mặt đất, bò từ cổng lớn đến, trên mặt không giấu được thần sắc kinh hoàng: “Kìa, xuất hiện.....!”

Quốc vương xoạt một tiếng đứng lên, nhưng hần còn chưa kịp hỏi điều gì, trước ngực thị vệ lại nhô lên một mũi kiếm, máu tươi kinh khủng hải hùng theo đó văng ra.

Tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn, không ít cô gái lại kêu thảm thiết hoặc hôn mê, mà người rút ra trường kiếm lại như không có việc gì đâm lên thi thể vẫn còn đang mang thần tình kinh ngạc quá đỗi, khách nhân đông đảo trong đại sảnh lặng im không một tiếng động, khiến tiếng bước chân của người kia càng thêm rõ ràng, làm mỗi người đều cảm thấy khó có thể hô hấp.

Quốc vương trừng mắt to đến mức không thể nào to hơn, giơ lên ngón trỏ run rẩy chỉ nam nhân phía dưới — rõ ràng đứng trên cao nhìn hần, nhưng đối phương còn có khí thế cao ngạo hơn, khí thế hắc ám bao trùm cùng áp lực lạnh như băng xuyên thấu, khiến cho ai cũng không thể nhìn sai rằng — đó là thiếu niên suýt hủy diệt vương quốc năm năm về trước.

“Đức Nhĩ Đa Tư.....!” Quốc vương nghiêng răng nghiêng lợi trầm giọng hô to. Hoàng hậu bên cạnh mặt tuy trắng bệch cũng nghiêng lại, đứng lên, thần tình không thể tin nổi.

Đức Nhĩ Đa Tư hơi hơi gợi lên khóe miệng, không mang ý cười liếc họ một cái.

“Đã lâu không gặp.” Hần trào phúng nói.

“Người hần đã phải chết!” Quốc vương phẫn nộ nói: “Kẻ bị ma nữ nguyên rửa!”

“Người không phải đã biết ta chưa chết, nên phái đội ám sát tới sao?” Đức Nhĩ Đa Tư thuận miệng trả lời, sau đó liền dời tầm mắt. Hiển nhiên hần đối với lời chỉ trích của quốc vương chẳng có lấy nửa điểm hứng thú, như tìm kiếm cái gì nhìn khắp xung quanh, hơi hơi cau mày biểu hiện khó chịu.

Chung quanh hần đều là những khuôn mặt xa lạ mà hần chán ghét, không phải biểu tình sợ hãi thì là kinh ngạc, vài người thậm chí còn che đầu khề khề nói nhỏ. Nhưng Đức Nhĩ Đa Tư không tìm được người mà hần muốn ở đây. Sắc mặt của hần tự nhiên âm trầm đi vài phần.

Vì sao hần phải ở bên ngoài chờ đợi mà không làm gì cả? Nhớ lại khiến Đức Nhĩ Đa Tư cảm thấy bản thân như bị trúng tà, sao có thể đáp ứng yêu cầu như vậy chứ?

Khi hần tránh ở sau xe, chú ý thấy có hai nam nhân mang Duy Thập cùng cô gái kia vào thành, Duy Thập thừa dịp hai người kia không để ý quay đầu lại nháy mắt, Đức Nhĩ Đa Tư đột nhiên cảm thấy nhin một chút cũng tốt.

Này hoàn toàn không phải tác phong của hần! Đợi cho hần tức giận phát hiện điểm này, đã đem mấy tên binh lính hỏi thân phận của hần chém chết. (+= =)

“Chuyện tới bây giờ, ngươi còn trở về làm gì!” Mở miệng mắng không phải quốc vương, mà là một tên tiểu quỷ tóc hồng từ sau cây cột lớn chui ra. Chỉ thấy y chỉ tay vào Đức Nhĩ Đa Tư, không hiểu sao phần nộ rống.

Đức Nhĩ Đa Tư nheo lại mắt, đem tầm mắt dừng lại trên người y một lúc lâu..... Đối phương làm cho hắn cảm thấy có chút quen mắt, nhất là mái tóc hồng kia..... Nhưng tựa hồ cũng không phải tên gì trọng yếu lắm, nếu không hắn sẽ có ấn tượng. Tuy rằng không hiểu thái độ khác hẳn với mọi người của y với hắn là gì, bất quá Đức Nhĩ Đa Tư từ trước đến nay đối với người ngoài việc của mình không có hứng thú.

“Trở về tính sổ.” Hắn âm trầm trả lời, liền dời tầm mắt. Bất quá thái độ như vậy tựa hồ chọc giận thiếu niên tóc hồng, chỉ thấy y hét lớn một tiếng, rút trường kiếm bên hông hướng Đức Nhĩ Đa Tư phóng tới.

“Lewis dừng ——” Hoàng thượng và hoàng hậu trên vương tọa hoảng sợ thét chói tai.

Lewis? Đức Nhĩ Đa Tư nghiêng đầu, hiện lên một kiếm bất ngờ, hắn mơ hồ nhớ tới chủ nhân tên này, bất quá động tác vẫn không hề chần chừ, mặt thiếu niên dữ tợn nhanh chóng bị hắn một cước đá tới, đem đối phương nhanh chóng đá bay, trực tiếp tạo nên tiếng vang lớn trên bức tường đối diện.

Hoàng hậu rên rỉ cùng quốc vương rống giận, thậm chí khách nhân kêu thảm thiết bi thống, ... Ngay sau đó, tiếng bước chân rầm rầm vang lên, thì ra quốc vương đã sớm chuẩn bị sẵn vệ binh, nhưng buồn cười chính là, rõ ràng một đám người vây quanh một người, cảnh tượng hoàn toàn áp đảo, nhưng nếu người bình thường lộ vẻ sợ hãi, thì ngược lại biểu tình Đức Nhĩ Đa Tư không có...chút nào thay đổi.

Nếu hôm nay bọn họ vây quanh chỉ là hắc vương tử trong truyền thuyết, vệ binh có lẽ cũng không sợ hãi như vậy..... Nhưng quốc vương lại cố tình tung ra lời đồn người ấy bị nguyên rửa, mang đến sự khủng hoảng nghiêm trọng trong lòng dân chúng, khiến cho bọn họ cảm thấy như phải đối mặt với quái vật mà sợ hãi, cơ hồ không ai dám trực tiếp đối mặt, có lẽ đây là ảnh hưởng mà quốc vương chưa bao giờ nghĩ tới ——

“Đức Nhĩ Đa Tư!” Đánh gãy không khí nghiêm trọng này, Duy Thập từ phía bên kia hành lang chạy tới, theo sau y còn có Tra Lý Tư cùng Tiên Đỗ Thụy Lạp.

Thấy ba người bọn họ cùng một chỗ, Đức Nhĩ Đa Tư rõ ràng sửng sốt, nhưng ngay sau đó hắn nhớ tới chuyện mình cần làm, biểu tình tối sầm lại, ánh mắt hung ác trừng Duy Thập. Người kia tựa hồ thấy không ổn, vội vàng dừng bước, thần tình vô tội nhìn hắn.

“Đối, thực xin lỗi ——” Duy Thập lui hai bước, có chút sợ hãi nói: “Ta cũng không cố ý bỏ ngươi lại, chính là tại tình hình này.....”

“Dừng có nói kiểu như vậy!” Đức Nhĩ Đa Tư gầm nhẹ, đánh gãy lời y. Hắn không hề xem nhẹ vẻ mặt kinh ngạc của Tra Lý Tư, “Đã quên nên làm gì là người đó! Nhanh đem giải quyết hết mọi chuyện cho ta!”

Duy Thập run lên hai cái, rồi mới từ trong sợ hãi thanh tỉnh. Y nhìn sang phía bên kia, tầm mắt chuyển đến chỗ vương tọa hai người ngồi, nháy mắt chuyển lãnh.

Nhưng ngay sau đó y trừng lớn mắt.

Không chỉ có Duy Thập, mà ngay cả Đức Nhĩ Đa Tư cách y một đoạn cũng kinh ngạc thân thể cứng đờ, thần sắc hiện lên vẻ không biết làm sao hiếm thấy—— một trường kiếm đặt trên cổ Duy Thập, mà người cầm kiếm đứng sau y chính là Tra Lý Tư.

“Thực xin lỗi.” Hắn cười khổ nói, nhưng cũng không thả lỏng lực đạo.

Cho dù Duy Thập chưa hề tiếp xúc với kiếm thuật cũng biết, nếu y vừa động, đầu sẽ tách rời thân thể.

“..... Ngươi có ý gì?”

“Ân..... Chính là, có thể hay không mời người thu tay lại?” Tra Lý Tư thành khẩn nói: “Chỉ cần người đáp ứng không động thủ, ta có thể cam đoan cho các người bình an rời khỏi đây.....”

“Không có khả năng!” Duy Thập hung tợn đánh gãy lời hắn, “Cho dù chết, ta cũng muốn thay mù mù báo thù! Cho dù chết, ta cũng sẽ nguyên rửa hung thủ hại chết mẹ ta! Ta không thể tha thứ bọn họ!”

“..... Ta biết, nhưng nếu có thể, ta cũng không muốn giết chết tỷ tỷ mình, ” Tra Lý Tư đau thương nói, hắc liếc Đức Nhĩ Đa Tư một cái, “..... Cũng không muốn giết chết ca ca, thậm chí là một gã bởi vì ích lợi mà phản bội nữ nhân..... Nhưng, mặc kệ nam kia nhân có bao nhiêu kém cỏi, hắc cũng là phụ vương của chúng ta, tình cảm đối ta cùng Lewis không hề giả dối..... Ta không thể trở mặt nhìn người giết chết hắc.....”

“Tra Lý Tư người đang làm gì đó!” Từ kinh ngạc trở thành rống giận, quốc vương đã thấy mái tóc vàng của Duy Thập cùng thái độ của Đức Nhĩ Đa Tư suy ra thân phận Duy Thập, không khỏi vừa sợ vừa giận, “Buông Vi Nhi Thập ra, người đáng chết chính là tên bị nguyên rửa kia ấy!”

“Vi Nhi Thập——!” Hoàng hậu sợ hãi kêu lên, lệ nóng doanh tròng nhìn người nàng tự cho là nữ cải trang nam. Nhưng khiến nàng ngạc nhiên chính là, đối phương đáp lại nàng chỉ có ánh mắt cửu hận cùng nước mắt.

“Người nếu dám động thủ, ta sẽ cho quốc gia này chôn cùng.” Đức Nhĩ Đa Tư lãnh khốc nói.

Tra Lý Tư cười khổ: “Nơi này không ai không rõ tác phong của người, Đức Nhĩ Đa Tư..... Cho nên ta là nghĩ, ” hắc xiết chặt chuôi kiếm, có thể cảm giác được thân kiếm lại cắt qua làn da một chút, “—— đứa nhỏ này đối với người có bao nhiêu trọng yếu.” Mà hắc không đoán sai, Đức Nhĩ Đa Tư từ trước đến nay lãnh khốc vô tình trong nháy mắt biểu lộ cứng ngắt.

Tra Lý Tư trào phúng, một hắc dĩ vãng khuyên Đức Nhĩ Đa Tư phải nghe suy nghĩ người khác, học tập ôn nhu..... Nhưng hiện tại hắc thật sự học được, lại biến thành nhược điểm trong tay mình.

Thật sự là kém cỏi.

Tay hắc nắm chuôi kiếm run nhẹ, nhưng cũng không buông ra. Hắc biết mình thực mất mặt, nhưng cũng không tính toán buông tay.

Cứ việc biết mình làm là sai, căn bản không có tư cách ngăn cản đối phương không nên báo thù, nhưng hắc thân là vương tử một quốc gia, cũng không thể trở mặt nhìn bị kịch trình diễn.

“Thực xin lỗi..... Các người hãy buông tha đi..... Thực xin lỗi.....” Tra Lý Tư thấp giọng, thanh âm nhỏ đến mức chỉ có Duy Thập nghe thấy, “Chỉ cần có thể buông tha hắc, cho dù muốn mệnh ta cũng được..... Cho nên, van cầu.....”

“Không có khả năng.” Duy Thập kiên trì cự tuyệt hắc, “Giống như quyết tâm muốn bảo hộ họ cho dù phải mất đi tính mạng của người, ta cũng không có khả năng buông tha báo thù.”

Tra Lý Tư nhìn mái tóc đậm kim sắc của Duy Thập hồi lâu, hắc nghĩ không ai rõ ràng sự kiên định của y hơn hắc, vì thế trầm trọng khép hai mắt lại.

“..... Nói cũng đúng, van cầu ai buông tha ai như vậy, thật sự là rất ích kỷ.” Hắc sâu kín thở dài, “Nhưng mà bởi vậy, ta liền thật sự xin hai tay, chân của người vậy ——”

Hắc huy khởi trường kiếm, lúc đối phương không kịp trở tay quay đầu lại, đẩy y một phen, cùng sử dụng lực huy khởi kiếm ——

Đức Nhĩ Đa Tư nhanh chóng nhắm phía trước, sắc mặt là bối rối hiếm thấy, mà trường kiếm xuyên trên quần áo Duy Thập, để lại vết máu thật dài, rồi chặt đứt luôn dím tóc của y.

“Không——”

Tự biết lực vung chưa lớn, Tra Lý Tư nheo lại mắt bổ sung thêm một nhát, nhưng thân thể hắc đột nhiên bị người đụng qua, làm hắc phản ứng không kịp, theo bản năng vẫn huy trường kiếm về phía trước ——

Mũi kiếm không vào bả vai Duy Thập.

Tra Lý Tư mở lớn hai mắt, không thể tin nhìn Tiên Đồ Thụy Lạp đã thay thế vị trí của Duy Thập, từ vai trái nàng máu tươi chảy ròng ròng không ngừng.

“Tiên Đồ Thụy Lạp ——!” Duy Thập kinh hô, cơ hồ sắp ngã ngòai trên mặt đất thì nháy mắt được Đức Nhĩ Đa Tư đỡ lấy, hắc quay đầu liếc mắt một cái, ánh mắt kiên quyết của đối phương làm hắc không thể phản

kháng. Nhưng mà —— hần quay đầu lại nhìn cô gái, ngay cả khóe miệng cũng tràn ra tơ máu, hại nàng bị thương không nằm trong dự liệu của hần, nàng cùng ân oán của họ không quan hệ.

“Thầy thuốc ——!” Tra Lý Tư ôm cổ Tiên Đỗ Thụy Lạp, cũng quay đầu rống giận. Hần không dám rút thanh kiếm, nhổ ra, chỉ sợ máu sẽ chảy không ngừng, “Đáng giận —— vì cái gì người phải.....”

Hần kích động cúi đầu nhìn cô gái sắc mặt trắng bệch, cô vẫn miễn cưỡng kéo khóe miệng, thanh âm suy yếu nói: “..... Nếu ngay cả, bạch vương tử duy nhất..... cũng nhuốm tay vào tội ác đầy máu tươi..... Như vậy, quốc gia này còn cứu được sao.....?”

Tra Lý Tư không thể nói gì, ánh mắt màu lam phủ kín sương mù.

Hần biết bản thân từ trước đến nay đều không quá quả quyết, làm không được một người vô tình lãnh lão đạo quốc gia, cho nên Đức Nhĩ Đa Tư là khát khao của hần cũng là cảnh giác của hần, hần cảm thấy bọn họ như mặt gương đối lập, có thể nhìn nhau rõ ràng đều thiếu hụt chút gì đó, Tra Lý Tư chưa bao giờ muốn phá hư quan hệ như vậy..... Nhưng mà một trong hai bọn họ chỉ có thể có một người cai quản quốc gia này.

Có lẽ xuất phát từ lý do như vậy, Đức Nhĩ Đa Tư đi mất. Tuy rằng Tra Lý Tư hoàn toàn không hiểu hần nghĩ gì, nhưng hần đích thật là bởi người được quốc gia ủng hộ lên ngôi thừa kế.

Cho nên, nếu ngay cả mình cũng không thể bảo trì công bình, chính nghĩa, như vậy tương lai quốc gia này, thậm chí là sự thoái nhượng của Đức Nhĩ Đa Tư, đều vô nghĩa sao.....?

“Chính là..... Phụ vương hần.....” Che hai mắt, Tra Lý Tư cắn răng nghẹn ngào thì thào.

Hần vừa mâu thuẫn vừa đau khổ, mà phần cảm tình phức tạp ấy làm cho hiện trường lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đều nhìn bóng dáng cô đơn của vương tử họ, không thể xua đi không khí đau thương này.

Đức Nhĩ Đa Tư yên lặng nhìn Tra Lý Tư, cuối cùng lạnh lùng nghĩ rút kiếm, tính toán diệt cỏ tận gốc. Nhưng mà Duy Thập lại dè tay hần xuống.

Khó hiểu nhìn y một cái, nhưng người kia cũng không nói gì, chỉ yên lặng hướng chỗ Tra Lý Tư. Đức Nhĩ Đa Tư cảnh giác nhìn hần, nhưng cũng không đi lên.

Mái tóc bị cắt đi của Duy Thập như vô chủ đích phiêu lãng, hần biết đây là dấu hiệu khi y muốn hạ nguyên rửa.

“Như vậy ta liền cho người một cơ hội lựa chọn.” Duy Thập thanh âm lạnh lùng nói.

Tra Lý Tư nghe vậy ngẩng đầu, nhưng lập tức mở to hai mắt nhìn —— không chỉ có bộ dáng khác thường cùng ánh mắt vô cảm tình của Duy Thập, mà tối trọng yếu là, xiêm y trên ngực bị hần cắt xuyên qua, trừ bỏ vết chém, cái gì cũng không có —— bằng phẳng làm suy nghĩ bọn họ bị gián đoạn.

“Nam, nam nhân.....?”

“Người nguyên ý lấy ta sao?” Không có cho hần có thời gian phản ứng, Duy Thập hỏi.

“Cái gì.....?” Không chỉ có Tra Lý Tư kinh ngạc, mà ngay cả Đức Nhĩ Đa Tư cũng ngây ngẩn cả người.

“Như người chứng kiến, ta không phải tỷ tỷ của ngươi, mà là nam nhân hàng thật giá thật —— mặc dù thế, người nguyên ý lấy thân phận vương tử cùng một nam nhân bên nhau, mặc kệ sự mất mặt với quốc gia này được không?”

“Từ từ, ngươi nói bậy bạ gì đó ——” Đức Nhĩ Đa Tư nhin không được gằm nhẹ, hần nghĩ muốn kéo Duy Thập về, nhưng người kia thái độ khác thường, cũng không mặc hần lôi kéo hay thay đổi biểu tình. Hần trừng lớn hai mắt —— người này đang nghiêm túc! (không cho vợ nói lung tung =))))))

“Hần, hần không phải nữ nhi của ta ——” quốc vương rốt cục cũng hiểu rõ tình hình tức giận la lớn: “Chúng ta bị lừa! Chúng ta bị ma nữ dè tiện vô sỉ kia lừa! Đây không phải nữ nhi của ta —— hần là con của ma nữ!”

Lời nói của quốc vương làm mọi người ồn ào bàn luận, trong đó thậm chí còn mang theo tiếng khóc cùng hô to của hoàng hậu.

Nhưng Duy Thập không để ý đến quốc vương rống to kêu to, chỉ duy trì thái độ đăm đăm nhìn Tra Lý Tư: “Như thế nào? Người nguyện ý sao? Nếu người đáp ứng, ta sẽ để cha mẹ người bình yên quên đi báo thù, từ nay người cùng quốc gia này bình yên ——”

Tra Lý Tư cơ hồ lập tức trả lời: “Ta nguyện ——”

“Ta không đồng ý ——!” Quốc vương rống giận đánh gãy lời hắn.

Hai người quay đầu lại, chỉ thấy thân thể béo ụ toàn thịt trên đài lão đảo hướng bọn họ chạy tới, sắc mặt phần nộ đồ bình, “Đùa kiểu gì thế —— cho dù chết cũng không thể đáp ứng điều kiện như vậy! Cùng một nam nhân kết hôn, vẫn là con của ma nữ kia —— người là muốn dân chúng khắp nơi chê cười, phá hủy quốc gia mà ta khó khăn lắm mới gây dựng nên sao, Tra Lý Tư!”

Tra Lý Tư có chút phiền chán nhú mày, vừa muốn khuyên bảo phụ thân của hắn, nhưng giây tiếp theo lại trừng lớn hai mắt —— máu từ thanh kiếm cắm trên trái tim quốc vương rỉ ra.

“Đây là lần đầu ta và người có ý kiến giống nhau nha, phụ vương.....”

Từ khiếp sợ cùng không thể tin nhìn gương mặt xuất hiện phía sau, là biểu tình lãnh khốc cùng thanh âm lạnh như băng của Đức Nhĩ Đa Tư.

Như là giết chết một gã râu ria qua đường, hắn không chút do dự rút kiếm, sáo đó liền nghe thấy thanh âm vật thể cồng kềnh đổ xuống. Cùng dòng máu với hắn chảy tràn lên sàn nhà trơn bóng như sẽ không dừng lại.

“Uy Liêm ——!”

“Quốc vương bị hạ ——!”

Tra Lý Tư, hoàng hậu và khách nhân như thét chói tai cùng một lúc rồi suy sụp ngã xuống đất.

Hắn đứng là vẫn..... không cứu được phụ thân của hắn.

Nhưng ác mộng vẫn như cũ chưa chấm dứt, chỉ thấy Đức Nhĩ Đa Tư tiếp tục nện bước, mục tiêu là hoàng hậu đang gào khóc tên quốc vương.

“Đức Nhĩ Đa Tư, người muốn làm gì!” Duy Thập kinh ngạc hỏi.

Lạnh lùng liếc mắt một cái, Đức Nhĩ Đa Tư mất hứng trả lời: “Ta không tính toán chờ người chậm rãi báo thù..... Chậm rãi nuốt nuốt sẽ không giòn, ta chán, hiện tại sẽ lập tức giải quyết rồi đi khỏi đây.”

“Không! Không cần!” Tra Lý Tư hoảng sợ hô to, hắn một phen giữ chặt tay Duy Thập, “Ngăn cản hắn, van cầu người..... Muốn ta làm gì ta đều đáp ứng, kết hôn cũng tốt, giết ta cũng thể, cái gì cũng có thể..... Chỉ cầu các người đừng mang cả mẫu thân của ta đi..... Van cầu người, nàng là mẫu thân của ta a!”

Duy Thập có chút ngạc nhiên nhìn Tra Lý Tư không ngừng rơi nước mắt, đối phương biểu tình phần nộ, thậm chí là những gì hắn nói, tất cả đều làm y cảm thấy rất quen thuộc..... Y như nhìn thấy mình trong hắn.

“Nhưng..... Người có nghĩ tới không?” Duy Thập dừng ở kia khuôn mặt kia, rơi nước mắt, “Các người thiêu chết mẫu thân của ta —— là người nhà duy nhất còn sót lại của ta.....”

Tra Lý Tư như bị nghẹn họng, không thể cất tiếng đáp lại lời nào, hắn biết mình căn bản không có tư cách cầu tình với người này, bất luận y là ai, y cũng yêu ma nữ tóc đen đó như thế..... Nhưng, trừ bỏ người này ra, không ai có thể ngăn cản Đức Nhĩ Đa Tư.....

“Van cầu người, van cầu người, van cầu người.....” Tra Lý Tư quỳ gối bên chân y không ngừng dập đầu, hoàn toàn buông tha cho địa vị bản thân cùng hình tượng chính mình, ở trước mắt dân chúng quỳ gối dưới chân một kẻ trông như tùy tùng cầu xin, hình ảnh như thế cũng thực là khôi hài.

“Tra Lý Tư đừng ——” hoàng hậu kinh hô, vừa tức vừa vội hô to, nếu không phải Đức Nhĩ Đa Tư che phía trước, nàng sẽ chạy tới đẩy Duy Thập đi.

“Thấy chưa..... Con của người yêu người như thế, yêu đến nguyên ý bỏ qua hết thảy, bỏ hết vương thất tôn nghiêm nhảm chán.” Gạt nước mắt, Duy Thập yên lặng hướng hoàng hậu, đông đảo khách nhân nhưng lại chỉ có một tiếng bước chân vang vọng khắp đại điện. Cách đó không xa Đức Nhĩ Đa Tư cũng nhìn y, hơi nhíu mi lui về phía sau vài bước, hiển nhiên vẫn tính toán cho y tự tay xử lý.”Như vậy người thì sao? Người thương hấn sao? Người yêu hài tử của người sao? —— người yêu Vi Nhi Thập sao?”

“..... Vi Nhi Thập?” Nghe thấy tên nữ nhi của mình, hoàng hậu lẳng lẳng ngẩng đầu, “Nữ nhi của ta..... Ta mới chỉ thấy qua một lần chứ chưa được ẵm bế nữ a.....” Nàng khóc nói: “Đúng vậy, ta yêu nàng a, nhớ...từng thấy nàng, nữ nhi của ta, nữ nhi của ta a ——”

“Phải không.....”

Yêu sao? Đối một người chưa từng chiếu cố qua, không dưỡng dục qua, thậm chí chỉ thấy qua một lần, cũng sẽ có tình yêu tồn tại sao?

Duy Thập không biết, nhưng ngay cả vu bà dưỡng dục y đều là yêu như vậy, đứa con trai ruột ngay cả gặp cũng chưa gặp qua, cho nên y không thể kết luận nữ nhân trước mắt nói yêu thật hay giả.

Chỉ có chính mình cái gì cũng không phải. Y mím mím môi dưới nghĩ. Chỉ có chính mình cùng những người trước mắt không hề quan hệ, y chính là một tiểu hài tử bị cướp qua đường, tính mạng của y chỉ liên quan đến vu bà trong rừng rậm quạ đen, cùng với người nguyên bản không nên xuất hiện ở đó -Đức Nhĩ Đa Tư.

Lý do y đứng ở đây, chỉ còn có ước định với vu bà, cùng với vì nàng mà báo thù ——

“Như vậy..... Ta đem nữ nhân của người hạ nguyên rửa!” Duy Thập hô lớn, theo cuồng phong thổi quét kì dị mà đến, ngọn đèn toạc nứt vỡ, mọi người kêu la sợ hãi, hoàn toàn không thể đoán trước sẽ xảy tới chuyện gì.

Duy Thập đứng đó, một đầu tóc vàng hỗn độn tung bay, cả người tựa như bất đồng với không gian, cao cao tại thượng, thanh âm xuyên thấu vào tâm tất cả mọi người.

“Vào ngày sinh nhật năm công chúa hai mươi ba tuổi, sẽ vì chạm đến xe kéo sợi mà lâm vào hôn mê, không bao giờ ... tỉnh dậy được nữa ——!” Từ yết hầu phát ra tiếng rít gào tà ác cùng khăng định như thế, hoàn toàn không hề lay động, làm cho người ta không dậy nổi một tia hoài nghi, chỉ có sợ hãi từ nội tâm truyền đến.

Như là phát tiết tất cả oán hận cùng bi thương, Duy Thập khóc hô to khiến mọi người thương cảm, cực kỳ giống hình ảnh khi ma nữ bị đốt cháy, như vậy rung động, như vậy mãnh liệt, toàn bộ cung điện đều lâm vào dao động.

Tra Lý Tư đại ra nhìn nam nhân đối diện đã hạ nguyên rửa với tỷ tỷ, không thể nói rõ cảm giác trong lòng là gì. Mà mẹ hấn lại hư nhuyển trên mặt đất, chặt vật cùng sắc mặt trắng bệch không hề giống bộ dáng cao quý đoan trang của nàng bình thường..... Nàng không chết, nhưng có lẽ rồi cuộc không thể đứng lên, đây là trừng phạt chậm rãi y gây cho nàng sao?

“..... Thật sự là ngu ngốc.” Đức Nhĩ Đa Tư sách một tiếng, quay đầu.

+++++

Vũ hội vương tử tại đây xôn xao không dứt.

Không để ý tới bạch mã vương tử không có công chúa xinh, không có kết cục hạnh phúc cũng không có vũ khúc khoái hoạt, có chỉ là ác nhân năm năm trước xuất hiện, đúng là rồi cuộc nên đối mặt thôi, hơn nữa một ngày cũng chưa chấm dứt.

Ma nữ thi hạ nguyên rửa xong lại lớn tiếng khóc lớn, khóc như một đứa trẻ, tương phản quá mức khiến mọi người đều phản ứng không kịp. Y hướng chỗ hắc vương tử, ghé lỗ tai hấn nói gì đó, sau đó Đức Nhĩ Đa Tư liền mang y ly khai.

Tra Lý Tư không hạ lệnh bắt bọn họ, mà ngầm đồng ý cho bọn họ quang minh chính đại rời đi.

Tuy rằng Lewis từng muốn nói gì, nhưng Tra Lý Tư ngăn trở hấn, hiện trường tại lúc hai người đi khuất mới trở nên náo nhiệt.

Giống như một đêm ác mộng, vĩnh viễn tồn tại trong lòng không thể biến mất.

Vũ hội sinh nhật mười tám tuổi của nhị vương tử Tra Lý Tư.

Mà hẳn trước những chỉ trích của tất cả quý tộc chỉ nhếch nhếch môi.

+++++

Quốc vương được an táng long trọng sau đó không lâu, tham dự chủ trì lễ tang chỉ có hai vị vương tử cùng hai vị công chúa vội về nước, hoàng hậu cũng không xuất hiện, lấy danh nghĩa thân thể không khỏe vắng mặt.

“A? Điện hạ không quay về sao?”

“Không cần, ta nghĩ đi tới nơi khác trước.”

“Chúng ta đưa ——”

“Đảm nhiệm tốt chức vụ của người là được rồi, không có việc gì, không cần cùng lại đây.”

Tra Lý Tư mặc trang phục đưa tang màu đen đuổi hai tên thị vệ muốn bám đuôi, kiên trì muốn đi một mình. Hắn còn cố ý đem trang phục của mình mặc như dân chúng bình thường, hơn nữa chọn những nơi rất vắng người, chính vì sợ có người nhận ra mình mà đeo bám.

Cuối cùng hắn đi tới cửa sau một tiểu khách điểm, cánh cửa đồng thời mở ra.

Tra Lý Tư sững sốt, từ bên trong đi ra, vừa lúc là người hắn muốn tìm.

“A? Các người đây là..... Phải đi?” Nhìn va-li trong tay hai người, Tra Lý Tư có chút ngạc nhiên.

Đứng ở trước mặt hắn – Đức Nhĩ Đa Tư không nói gì thêm, phía sau hắn -Duy Thập lại ngó đầu, có chút ngạc nhiên nhìn hắn.

Tóc Duy Thập đã bị xén, biến thành một nắm đuôi ngựa, cả người thoát nhìn cũng giống nam nhân hơn, chính là biểu tình vẫn như đứa trẻ khờ dại đơn thuần như cũ.

“Kỳ thật không cần nhanh đi như vậy a..... Ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào tìm các người gây phiền toái đâu.” Tra Lý Tư thở dài.

Hai ngày này hắn đem hai người chứa chấp trong này, tuy rằng vốn là an bài hai người ngụ trong cung điện, nhưng bọn họ cũng không đáp ứng..... Tra Lý Tư cũng không phải không rõ nguyên nhân, cho nên cuối cùng đành phải sửa miệng nói còn an bài chỗ khác cho họ, hơn nữa cam đoan không có người biết, cũng sẽ không cho người ta quấy rầy.

Hắn cũng không đem chuyện này cho những người khác biết, trừ bỏ Lewis, mà ngay cả hai vị tỷ tỷ cũng không. Dù sao trong mắt người khác, hai người trước mắt là nghiệt tử giết cha và con của ma nữ độc ác..... Nhưng Tra Lý Tư rõ ràng trong lòng, đây là bọn họ phải trả nợ, huống chi Đức Nhĩ Đa Tư đã nói với hắn, tỷ tỷ bọn họ đã sớm chết. Nói cách khác, Duy Thập hạ cái nguyên rửa cuối cùng kia, căn bản là không có ý nghĩa.

Tra Lý Tư đối với Duy Thập cảm kích tận đáy lòng, y không chỉ khoan dung tha thứ bọn họ, cũng đã cải biến Đức Nhĩ Đa Tư ——

“..... Một khi đã kiên trì như vậy, ta sẽ không giữ các người.” Lấy túi tiền từ trong lòng ra đưa cho Đức Nhĩ Đa Tư, Tra Lý Tư tiếc hận nói: “Này mang theo đi, trên đường chậm rãi tiêu hắn là đủ, đừng tùy tiện cướp của người qua đường.”

Đức Nhĩ Đa Tư không cự tuyệt, không thềm lên tiếng nhận, vì thế Tra Lý Tư chuyển hướng Duy Thập: “Cái kia, lúc đó thực thực xin lỗi.....” Hắn nhìn cổ Duy Thập, trên đó quần chút băng vải. Sau đó y chỉ hướng hắn lắc lắc đầu.

Tra Lý Tư lộ ra mỉm cười thân mật, “Về sau, nếu có ý nguyện gì, tùy thời hoan nghênh các người trở về ngoạn..... Từ lúc ta đăng cơ, sẽ cố gắng thay đổi quốc gia này, rửa sạch ô danh của ma nữ, sửa lại không khí của quốc gia này—— tuy có thể còn cần rất nhiều thời gian, nhưng ta sẽ cố gắng.....”

Duy Tháp chăm chú nhìn hần một hồi lâu, cuối cùng lộ ra tươi cười, “Cám ơn người, Tra Lý Tư, người là người tốt.” Y vươn tay ôm hần một chút, Tra Lý Tư có chút kinh ngạc nháy mắt mấy cái.

Nhưng giây tiếp theo Duy Tháp lại nhanh chóng bị Đức Nhĩ Đa Tư kéo ra, hơn nữa hướng Tra Lý Tư phóng mạnh sát khí.

Hần lộ ra cười khổ.

“Còn có, Đức Nhĩ Đa Tư liền nhờ người vậy.” Võ vố đầu Duy Tháp, Tra Lý Tư cười khổ nói, “Nếu người nguyện ý, ta muốn nhận người làm đệ đệ..... Ai, nếu ngay từ đầu là người nhà thì tốt rồi.”

“Thật vậy chăng?” Nghe vậy, Duy Tháp hai mắt sáng lên, có chút hưng phấn nói: “Người có thể làm ca ca ta sao? A, nói cũng đúng, Đức Nhĩ Đa Tư xem như ca ca của ta, cho nên đệ đệ hần cũng là đệ đệ của ta mà..... Chúng ta đây chính là người một nhà.”

“..... Ách?”

Ca ca? Hần có chút kinh ngạc ngẩng Đức Nhĩ Đa Tư một cái, nhưng người kia cũng không có phản ứng đặc biệt gì..... Không thể nào? Hai người này.....(cười nhau hồi nào thế? =))))))

Bất quá ngẫm lại, bọn họ đều ở trong rừng đã nhiều năm, cho dù không hiểu loại việc này cũng.....(động phòng rồi ư? X>>>>>>)

“Bất quá, ” cuối cùng, Tra Lý Tư cười khổ nói: “Tuổi của ta hần là lớn hơn người đi? Cho nên ta mới là ——”

“Ta năm nay, mười tám tuổi!” Duy Tháp kiêu ngạo ưỡn ngực, sau lại nhìn Đức Nhĩ Đa Tư một cái, biểu tình người kia lại bắt đầu trở nên âm u.”Đúng không? Đức Nhĩ Đa Tư?”

“Mười tám.....?” Nhìn thanh niên thấp hơn hần một cái đầu trước mắt, Tra Lý Tư không thể tin được trừng lớn mắt.

Kia không phải cùng tuổi hần sao ——!

Hần còn tưởng rằng cùng tuổi với Lewis chứ——

Tra Lý Tư gặp đả kích nặng đem hai người tới biên giới, thật sâu nhìn bọn họ một lần cuối, nói tái kiến.

Duy Tháp vui vẻ phát tay, nhưng thật ra Đức Nhĩ Đa Tư lại chậm bước, như không cố ý, cuối cùng để lại một câu cho hần, sau đó mới theo Duy Tháp biến mất khỏi quốc gia này.

Tra Lý Tư kinh ngạc nhìn bọn họ thẳng đến khi hoàn toàn biến mất, cuối cùng thu tầm mắt, đôi mắt màu lam lại mịt mù sương mờ.

Giống như năm năm trước hần mặc cho Đức Nhĩ Đa Tư biến mất trong rừng rậm, lần này y vẫn yên lặng cất bước như xưa, sau đó chính mình lại phải đi tiếp con đường vương giả.

Hần chưa bao giờ hiểu Đức Nhĩ Đa Tư nghĩ gì, có lẽ y thực sự đơn giản là không thích quốc gia này, cho nên mới giao cho hần, nhưng mặc dù là thế, hần vẫn quyết định sẽ mang đến thay đổi thực lớn cho bọn họ xem.

+++++

—— quốc gia này liền giao cho người.

..... Một ngày nào đó sẽ gặp lại.

Khẽ kéo khóe miệng, Tra Lý Tư rất tin như thế.

“Cho nên, yên tâm giao cho ta đi..... Vương huynh.”

Kết cục rất không hoàn mỹ của chuyện xưa này là...

Quạ đen trong khu rừng quạ đen đều chết sạch.

Lúc Duy Tháp cùng Đức Nhĩ Đa Tư trở lại khu rừng, chỉ nhìn thấy khắp nơi đều là thi thể quạ đen, mà phần lớn đều bị đói chết.

Nắm bao hành lí trong tay, Duy Tháp nhìn căn nhà của mình, không rên một tiếng rơi nước mắt. Đức Nhĩ Đa Tư bên cạnh cũng không nói gì, chỉ yên lặng nhìn theo.

Tuy rằng nơi này đối Duy Tháp mà nói mới là quê hương của mình, nhưng khi bước vào rừng rậm, ngay cả Đức Nhĩ Đa Tư cũng hiếm thấy sinh ra một cảm giác hoài niệm. Trước mắt đầy những thi thể quạ đen đen, tuy rằng chỉ là vài con chim chết, nhưng Đức Nhĩ Đa Tư vẫn nhớ tới chính mình cũng từng là thành viên trong đó.

Nhìn lòng bàn tay mình, hắn yên lặng nghĩ..... Lấy bộ dáng nhân loại đứng trong khu rừng này, tựa hồ đã là chuyện thật lâu về trước.

Bỗng nhiên, Duy Tháp nắm lấy tay hắn.

Đức Nhĩ Đa Tư có chút khó hiểu liếc mắt một cái, người kia chỉ khịt mũi nghẹn ngào, cũng không nhìn hướng hắn.

“..... Đức Nhĩ Đa Tư, người vẫn sẽ theo ta sao?”

Đức Nhĩ Đa Tư sững sốt, lúc sau không hề giận nheo lại mắt, không nói hai lời đánh gáy y bóp một cái.

“Người cho rằng ta rảnh rồi đến mức tự tiện người trở về sao?”

Duy Tháp hắc hắc hai tiếng, nín khóc mỉm cười, y lôi kéo tay hắn, “—— đi, ta dẫn người đi xem Vi Nhi Tháp.”

+++++

Đức Nhĩ Đa Tư đi theo Duy Tháp vào căn nhà gỗ nhỏ sâu trong rừng, đây là lần đầu tiên hắn đi vào trong, dĩ vãng nhiều nhất cũng chỉ đứng trên đầu ngọn cây bên ngoài mà xem thôi.

Đồ đạc trong phòng thực đơn sơ, một cái giường đơn giản và một cái bàn, còn có một lò sưởi nho nhỏ, trên đó còn treo cái nồi đang ninh vài vật đã hư thối, Đức Nhĩ Đa Tư nhìn không ra đó là những thứ gì, bất quá trong phòng tràn ngập mùi vừa tanh vừa hôi, làm cho người ta cảm thấy thật không thoải mái. Hắn hơi hơi nhíu mày, theo Duy Tháp đi qua mặt đất hỗn độn, ra sau nhà.

Cuối cùng bọn họ dừng tại một mô đất trước một căn nhà nho nhỏ.

Không hề có dấu hiệu gì cả, nếu không phải Duy Tháp ngồi xổm trước nó, thoạt nhìn chỉ như một đồng đất không bình thường nổi lên mà thôi.

“..... Kỳ thật trước kia ta đến đây thường chú ý tới, có đôi khi mù mù sẽ lấy ánh mắt bị thương nhìn nơi này ngẩn người.....” Nhìn đồng đất nhỏ không chút thu hút, y thì thào tự nói: “Nhưng ta không hỏi nàng, vì ta đoán được nơi này chôn cái gì, cho nên ta nghĩ không nên hỏi nàng.....”

Y không muốn biết mình là vật thay thế của ai, không muốn nghe rằng mình thực ra là kẻ không cần thiết, cho nên cái gì Duy Tháp cũng không hỏi.

“Nột, Đức Nhĩ Đa Tư..... Người cảm thấy người mù mù yêu là ai? Là Vi Nhi Tháp sao? Còn Duy Tháp? Còn.....” Y ngẩng đầu, nhìn nam nhân đứng bên cạnh, “..... Còn Đức Nhĩ Đa Tư?”

Đức Nhĩ Đa Tư nhìn y một cái, không lên tiếng trả lời.

“Đức Nhĩ Đa Tư này.....? Người yêu mù mù sao?”

“Không.”

“A?” Duy Tháp nhảy dựng lên, không nghĩ tới sẽ nhận được câu trả lời như thế, vẫn là ngoài dự liệu của y, “Vì sao chứ!” y có chút kích động hô to, hai tay thậm chí nắm lấy cánh tay Đức Nhĩ Đa Tư, “Mù mù nàng yêu người a! Nàng yêu người như vậy! Thậm chí so với ta đều.....!”

“Ta hỏi người, ” Đức Nhĩ Đa Tư đánh gãy lời hắn, “Người yêu mẫu thân thân sinh của người sao?”

Duy Tháp ngẩn người, biểu tình có chút mờ mịt.

“..... Thân sinh.....? Chính là, ta lại không biết nàng.....”

Đức Nhĩ Đa Tư “Ân” một tiếng, không tiếp tục giải thích nữa.

Duy Tháp biểu tình ngốc lẳng nhìn hắn, sau một hồi lâu đột nhiên nở nụ cười, cười đến có điểm bi thương.

“Vì sao, tất cả mọi người không thể yêu, yêu người yêu mình? Như vậy, không phải sẽ hạnh phúc hơn một chút sao.....?”

Y yêu vu bà, vu bà lại yêu Đức Nhĩ Đa Tư, Đức Nhĩ Đa Tư lại không thương vu bà..... Vô số thay đổi không ngừng lặp lại tái diễn, nếu đều không thể vang đến tâm người mình yêu, như vậy vì sao vẫn muốn yêu một người nì?

“Thế nhưng ta yêu người.”

Duy Tháp ngốc lẳng tại chỗ, trong nháy mắt còn không thể lý giải mình vừa nghe được cái gì.

Y có chút cứng ngắc ngẩn đầu, thấy khuôn mặt Đức Nhĩ Đa Tư không chút thay đổi, cùng với đôi mắt đen của hắn.

Tựa như ấn tượng ban đầu của y về hắn, vừa sâu thẳm lại xinh đẹp, tuy hắc ám nhưng lại có một chút quang mang nhợt nhạt, làm cho người ta không thể rời mắt.

——cùng xuất hiện.

Lúc y hiểu được điều này, Duy Tháp dùng sức bổ nhào vào lòng Đức Nhĩ Đa Tư, thiếu chút nữa đem người kia ngã giữa.

Đức Nhĩ Đa Tư vừa giận vừa muốn đẩy y ra, lại nghe Duy Tháp hô to: “Ta cũng vậy ——! Ta cũng vậy, thích nhất Đức Nhĩ Đa Tư!”

Vì thế cuối cùng Đức Nhĩ Đa Tư cũng không đẩy y ra, bản thân trước mặt tên này đúng là không có biện pháp, luôn có thể phá vỡ nguyên tắc chính mình..... Nhìn y ôm lấy mình, Duy Tháp còn cao hứng đến mức phát ra vài thanh âm quái dị, Đức Nhĩ Đa Tư gọi lên khoe miệng.

..... Như thế, cứ cùng người này sinh hoạt trong rừng rậm cũng không có vấn đề gì, hơn nữa lúc hắn rời đi rừng rậm cũng từng có tính toán.

Cùng y bên nhau.

“Đúng rồi, Đức Nhĩ Đa Tư..... Ta nghĩ ta đã biết phương pháp cởi bỏ nguyên rửa là gì.”

“..... Bởi vì yêu sao?”

“Không phải, ác, không cần lộ ra biểu tình khinh thường như vậy.....”

“.....”

“Mụ mụ từng nói qua, muốn cởi bỏ nguyên rửa, “Trừ phi người kia chết.””

“Ta nghĩ ta hắn là còn sống?”

“Ân, cho nên sau ta nghĩ lại a, người đại khái đã ‘vứt bỏ’ chính mình đi? Phủ định chính mình, tiêu diệt ý chí của mình từ trước tới nay, điều này cũng tương đương là đã chết đi? Dù sao nguyên rửa cũng như vậy, phủ định chính con người của mình thì sẽ không còn giống như khi người ta hạ nguyên rửa nữa —— cho nên ta nghĩ đại khái là bởi vậy, nguyên rửa trên người người mới có thể biến mất..... Mà Đức Nhĩ Đa Tư, người vì sao phải phủ nhận bản thân a? Lòng tự trọng của người không phải siêu cao sao? Cao đến hù chết người a, ta thật sự rất khó tưởng tượng ——”

“Câm miệng cho ta.”

“..... Được”

hoàn

Hiểu ý Duy Tháp không đó? Đọc lại chút nhé ^^

“Hẳn biết mình không thể tiếp tục bảo vệ bộ phận này, cho nên ý nghĩ đầu tiên là mang theo Duy Thập để rời rập mà đi, nhưng mà đến thời điểm này vẫn chưa có gì rõ ràng từ rập mà hẳn lại đi ngược lại ý định.”

..... Vả lại nhất định từ chối không đi, vả lại nhất định vẫn ở rập, nhưng vậy hẳn cũng không phải là quá đáng.

Đức Nhị Đệ Tử sinh ra dao động.

Hẳn chắc chắn bao giờ để ý sinh tử bản thân, giờ không như hẳn không quan tâm sinh tử người khác, đối hẳn mà nói không có gì so với tôn giáo mà chỉ như mình tự nguyện hy sinh.

Nhưng mà hiện tại là hẳn chắc chắn có nên biến thành như vậy để nhận lấy cái chết hay không? Tôn giáo mà nói hẳn, mà một khi hẳn biến thành như vậy, thanh niên trong lòng nguyện hy sinh hẳn là sao bày tỏ?

Hiện tại Duy Thập không chỉ không thể hành động, thậm chí còn không nghe được thanh âm của hẳn, cũng không cảm thấy đến nỗi như vậy chung quanh..... Vả lại nhất định không thể làm gì, nhưng vậy sẽ ra sao bày tỏ?

—— dừng biến mất.

Nội tâm Đức Nhị Đệ Tử cảm thấy được giờ không như hẳn ý định từ chối trên ánh sáng này, nhìn Duy Thập, ai thấy bản thân bất lực của chính mình. Mọi nỗ lực của hẳn rồi cuối cùng không được chấp nhận, giờ không chỉ có thể cầu xin.

—— dừng biến mất.....

Nhưng vậy vô lực.

—— dừng biến mất.....

Nhưng vậy.....

—— dừng.....

Tay hẳn run rẩy.

Có lẽ là phần này, có lẽ là chán ghét, cũng có lẽ là sợ hãi, mặc kệ là cái gì, tất cả đều là hẳn không thể chịu được. Hẳn chắc chắn bao giờ cảm thấy được tương lai không có thể lựa chọn, cho dù chính mình từ chối đã xác định rằng người hẳn cũng không có thể tương lai mà hối hận, cho dù khi mình đi vào rập mà quên hẳn cũng không có bất cứ tiếc nuối hay bất đắc dĩ nào, bởi vì vì toàn bộ đều theo sự quy định trong lòng hẳn.

Nhưng hiện tại lại là cảm giác muốm là mình cũng bất lực rồi đành chọn cái chết, cũng phải định mệnh của số mệnh duy ngã độc tôn của hẳn từ từ đến nay.

—— ta không cần biến thành như vậy.

Hẳn nheo lại ánh mắt, nhưng thề mà cũng như quy định.

—— ta muốn ở bên ngoài nguy hiểm.

Đức Nhị Đệ Tử cúi đầu ngắm thanh niên trong lòng nguyện, sau đó rồi bước vào rập.

Họ đã đi một chặng đường dài, vượt tới thế giới đối trá bên ngoài rồi cuối cùng trở lại. Mình cũng đã theo hai cháu một thời gian cơ đấy. Hết rồi, có chút mừng, lại có chút tiếc nuối.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/o-nha-chi-sam-chi-vuong-tu-dich-vu-hoi-rung-qua-den-chi-vu-hoi-vuong-tu>